

AVE MARIA

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS**

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Isven U. S. A. \$3.00

**Management —
Upravištvo
AVE MARIA
P. O. Box 606,
Lemont, Ill.
Telephone: Lemont 494**

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
STVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNISKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RAI
ŠTUDIRALI, PA IMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAZE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠUDENTOM.

A V E M A R I A

Decemberska šte. 1940—

—Letnik XXXII.

BOŽIČNO BERILO

V Nazaretu je nastal čuden nemir. Ljudje si nekaj živahno pripovedujejo. Tam pred vrati se jih je nabrala cela gruča. Tako je, kakor kadar roj izleti iz panja ob lepem pomladanskem dnevu. — Nekateri so strmeli v velik napis; drugi, ki so znali brati, pa so besedo za besedo poudarjali. "Kaj?" se je vznemoljil stari očanec s sivo brado. "Ali nas bodo zdaj šteli kakor ovce? Nas, božji narod izraelski? Pa oni, pogani?"

"Oče, ne pomaga nam nič razburjati se," ga je miril sosed, "Rimljani so se po vseh mestih že zavarovali z vojaškimi posadkami za primer kake vstaje."

"O, saj vem, kaj to pomeni," je modroval stari Nazarečan, "nove davke nam hočejo spet naložiti. Izrael naj poganom davke plačuje? O Bog, kaznuj jih, psoglavce! Tako dolgo smo mirno živeli v našem Nazaretu, še vedeli so komaj za naše lepo mestoce, zdaj pa nas preganjajo iz kraja v kraj!"

Oglas je odločal, da mora vsak v svoj kraj, odkoder izhaja njegov rod!

"Vidite, oče, saj so Rimljani še prav za prav obzirni, ko se pa ravnaajo tako, kakor je naša želja, da nas po rodovih štejejo," je očanca še vedno miril sosed, ki je bil z vsemi mislimi navezan na svoj narod in na domače šege.

Prišel je mimo one gruče, ki se je gnetla krog napisa na vratih, resen mož, v najlepših letih. Poizvedel je, za kaj gre in sam se je prepričal na lastne oči. Namah mu je padel v dušo roj skrbi. "V Betlehem moram, v rodno mesto svojega pradeda kralja Davida. Pa kaj bo z njo? Ali naj jo vzamem s sabo? Kako neki bo zmogla pot, saj se ji bodo kmalu stekli dnevi. Pa vendar, ali naj jo v takem stanju pustim doma in prepustim tujim ljudem?" Te in še druge težke misli so ga za trenutek zmedle, a se je kmalu umiril, češ, tudi v tem je prst božji; Bog, ki je nad nami, ve, zakaj mora tako biti. On bo z nama!

Tako je premišljeval in prišel domov, v svojo skromno hišico, ki je bila naslonjena na reber, pol zunaj pol v skalni duplini.

Mlada njegova žena Marija je opravljala domača dela. Pravkar je bila namlela na žrmlji žita, da bo spekla kruha. Vsak dan je imela s tem posla. Jožef se je vrnil. Marija je koj opazila, da mu je neka skrb legla preko čela. Morda ni dobil plače za plug, ki ga je bil popravil? — Ni ji bilo treba ugibati, Jožef ji je sam povedal, kaj je zvedel novega tam zunaj. V Betlehem bo treba, tak je cesarski ukaz. Drugače bi mu ne bilo težko, saj je bil pokoren postavam svetnih vladarjev, ker je videl božjo voljo v njih ukazih, toda težko bo v teh okolišči-

nah, v kakršnih sta bila prav sedaj, radi Marije namreč, ki je v dobrem tednu ali kaj pričakovala dopolnitve božjih obljub.

*

Ni bilo drugače, iti je bilo treba. — In odpravila sta se na dolgo pot. Tri do štiri dni bo trajala, sta vedela; oskrbela sta se s hrano in denarjem, kolikor sta v svoji revščini premogla. Marija je vzela s sabo vse potrebno, za vsak slučaj, če bi morala kje dole na jugu poviti svoje dete.

Tudi vreme je bilo kaj neugodno. Ugibala sta, kod bi šla. Ako gresta tja preko galilejskih gričev mimo Genezareškega jezera in potem po jordanski dolini, bo sicer pot nekoliko lažja v zimskih mesecih, toda mnogo daljša je. Saj bosta morala potem nazaj na Jeriho, preko Jeruzalema v Betlehem, odkoder izhaja njun — Davidov rod.

Ako pa gresta preko Samarije, je pot dokaj krajša, toda težavnejša, zlasti pa še v zimskih mesecih, ko piha mrzel veter preko grebenov gorske verige, ki se vleče od severa proti jugu Palestine. Odločila sta se za poslednjo.

Po poti so ju dohajali mnogi ljudje, ki so tudi šli vsak v svoj kraj na popis; pa ti so jahali, nekateri pa so se celo peljali. Toda kaj takega zmorejo le premožnejši, reveži morajo peš. Med najbolj revnimi sta bila prav naša popotnika.

Zavila sta okrog hriba, na katerega je naslonjeno mesto Nazaret, in kmalu sta prišla skozi sotesko v Ezdrelonsko ravnino, ki je prepojena s krvjo toliko narodov, saj se nikjer ni vojevalo toliko bitk kakor prav na tej planjavi.

Kakor da je narava ustvarila to ravnino nalašč za bojno polje, taka je. Koliko slave izraelskega naroda je zapisane s krvjo na tej ravnini! Barak, Debora, Gedeon, Ahab! Pa tudi žalostnih spominov ne manjka: Jozija!

Ravnina je bila zdaj na zimo razmoče-

na in težka je bila pot preko nje. Ogibala sta se naša popotnika močvirja in hitela proti visokemu gričevju, iz katerega se dviga na jugu gora Gelboe, kjer sta padla dva slavna junaka: Saul in Jonatan! Jonatan, prisrčni prijatelj njih očeta Davida! Kako žalostno je opeval David smrt svojega najljubšega prijatelja, s katerim sta bila kakor ena duša. "Ne rosa ne dež naj ne pade na goro Gelboe, kjer so padli junaki izraelski!"

*

Ob pobočjih gričevja ju je peljala pot v neprijazno Samarijo. Pot ni bila prijetna skozi to deželo, kajti Samarijani so po strani gledali vse, ki so romali v Jeruzalem. Mnogokrat so jih celo dejanski napadli.

Jožef in Marija sta šla mimo starodavnega Sihema. Kako bi se ne bila spomnila Abrahama, ki je tu našel prvo naselje, ko je po božji naredbi prišel iz Kaldeje in Harana. — Tam zunaj mesta je bil Jakobov vodnjak, ki bo postal še tako znamenit v Odrešenikovem življenju. Pot je bila utrudljiva in dolga. Tri dni sta že hodila. Četrty dan sta se že povzpela na greben, raz katerega sta zagledala sveto mesto Jeruzalem. Kolikrat sta o velikonočnih praznikih pomotala v tempelj! Marija je v njem preživela svoje zorne dni.

Proti poldnevu je bilo, ko sta prispela do mesta. Šla sta v tempelj, saj noben Izraelec ni šel mimo, da bi ne bil obiskal svetega kraja, edinega v vsej judovski domovini. Ko se je sonce nagibalo k zatonu, sta zavila od Jafskih vrat nekoliko nizdol ob mogočnem obzidju, potem se je cesta zavila navkreber na desno in po klancu sta prišla na visoko planoto, ki se vleče skoraj dve uri hoda tja do Betlehema.

Koliko živih spominov je na tej poti nasejanih! Videla sta v duhu očaka Abrahama, ki prihaja od juga in išče goro Morijo, kjer mu je darovati edinega sina. O, tudi Marijo še čaka gora Morija. Svojega

edinca bo darovala tam, ker Gospod tako zahteva. To pot zares, ne pa samo za preizkušnjo, kakor Abraham.

Tu na tej poti v Rami se je nekoč ustavil drugi očak — Jakob. Žalostna je bila ta postaja. Na poti v Betlehem mu je umrla njegova najbolj ljubljena žena Rahela, ko je dala življenje najmlajšemu sinu Benjaminu.

Prav na tej visoki planoti je David vodil svojo junaško vojsko in jo pripravljajal za naskok na Jebuzejce, ki niso marali dati iz rok griča Sijona v Jeruzalemu. Dvakrat se je na tej planjavi, Refaim imenovani, srečal s Filistejci in obakrat jih je potolkel.

Po teh cestah, ki so bile tedaj bolj iz-

Listje, široko kot velika dlan, je ležalo ove- lo, porujavelo pod drevesi in veter ga je preganjal. Vinska trta je kakor sama vase zlezla, nikjer je skoro ni bilo videti v vino- gradu, ko je poleti tako bohotno gnala in pahljala s širokimi listi.

Zdaj in zdaj sta se popotnika ozrla tja proti vzhodu. Svet je naglo padal v jordan- sko dolino. Onstran Jordana pa so se ostro začrtavale Moabske gore. Poleti zastrte s komaj prozorno tenčico, ki se je dvigala znad Mrtvega morja, so se zdaj tako blizu in tako natanko videle, da sta lahko razlo- čila slednjo zaseko in sleherni jarek, po ka- terem so ob nalivih bobneli hudourniki.

Marija je videla vso to naravno lepoto,

**VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE V SEM NAŠIM DO-
BROTNIKOM, ZASTOPNIKOM, DUHOVNIKOM NA-
ŠIM, NAŠIM NAROČNIKOM.**

OČETJE FRANČIŠKANI V LEMONTU.

glajene, kot so sedaj, je neštetokrat drdral Salomonov voz v krasne Etamske vrtove, ki jih je imel blizu Betlehema.

Minilo je tisoč let. Zdaj gre Davidov potomec, sam božji Sin proti rodnemu me- stu svojega očaka Davida.

Pusta in kamenita je bila drugače ta ravnina, zlasti pozimi. Le na spomlad se prekrije kakor lepa pisana preproga, pre- tkana s prelepimi živobarvnimi cveticami. Na obronkih so popotnika pozdravljale skri- venčene oljke s suličastimi listi. Smokve so stezale svoje gole in prepletene veje ter ča- kale toplejšega sonca. Zdaj so bile vejice, ki so letošnjo pomlad pognale, vse premrle od ostrega vetra, ki je pihal sem od zapada.

pa je ni prevzela. Njene misli so bile dru- gje. Mislila je na svoje dete, kakor vsaka mati, ki ga pričakuje.

*

Pot se jima je nenadoma ovila krog hriba in pred njima se je razprostrlo Davi- dovo mesto Betlehem. Udobno se je povzpe- lo na dva griča nad dolino, ki ju loči rahlo speljano sedlo.

Ob gričih se lepo zaokroženo vijejo prelepe terase kakor umetni vrtovi. Silno ro- dovitna je ta okolica. Trta sijajno uspeva, smokve obilno rode, kot za okras pa so vmes posajene oljke, ki gredo preko teras tja dol na "Pastirsko polje", oddaljeno komaj četr- t ure hoda od mesta.

Prevzel je naša popotnika krasen razgled na rodno pradedovo mesto. V ravnini so se razpenjale rodovitne njive. Tam doli je žel Booz, Davidov ded, in tam je Rut pobirala klasje. Jesse je podedoval po očetu Boozu posestvo in pašnike. Tam je pasel pred tisoči leti pastirček David svoje ovce, prepeval jim in igral tako lepo, da so zaslulega pevca povabili celo na kraljevski dvor . . .

Betlehem! "Hiša kruha" se je imenoval radi rodovitnosti svoje okolice, kakršne mu ni bilo enake. Da, hiša kruha, ampak živega kruha dom se bo odslej imenovalo to skromno mestece, saj bo prav kmalu rojen živi Kruh, ki je prišel iz nebes.

*

Sonce je bilo že blizu zatona. Padalo je tam za hribi in se potapljalo v Sredozemsko morje. Poiskati bo treba prenočišča. Jožef je vedel za gostinjec — Khan imenovani, zato sva poskusila najprej tam dobiti zase primeren kotic. Khan je bil obzidan štirioglat prostor; na sredi njega je bil vodnjak, okrog katerega so mukale živali; ob zidu pa je bil odprt hodnik, pregrajen v posamezne prostore. Kake pol metra više med prezidanimi stebri so si potniki uredili svoja ležišča. Kakor na semnju je bilo v tej ogradi. Kamele so se hripavo oglašale, osli pa so rigali, kakor bi tekmovali, kateri se bo grje drl. Jožef in Marija sta povprašala po gospodarju gostinjca, pa zvedela sta od njega, da ni nobenega prostorčka več, vse je že zasedeno, prepozno da sta prišla. Sicer pa sta tudi sama takoj sprevidela, da bi tu ne bilo za nju. Zabavljalo se je vse vprek: "Saj vemo, zakaj vse to. Poganu dišijo naša polja, naš denar, da bo z njim vzdrževal vojaštvo, ki nas bo bilo. Morda pa še posestva kani vzeti, ker hoče imeti tako natančen popis." — Avgust je res nameraval imeti natančne podatke o svoji veliki državi, koliko davkov kateri kraj premore. Računal je na

skorajšnjo Herodovo smrt. Lotila se ga je neozdravljiva bolezen. Iz drugega kota si pa slišal zabavljanje čez Heroda: "Kakšen kralj pa je Herod, da tujcu dovoli, vtikati se v njegovo kraljestvo!" — Herod je bil res kralj, toda le po cesarjevi milosti ter je bil popolnoma odvisen od njega. — Po njegovi smrti Avgust ni nameraval izročiti nikomur več kraljevske krone.

Za Marijo tak kraj ni bil primeren, tem bolj, ker je vsak čas pričakovala svoje dete na svet. Nateplo se je tam prekupčevalcev in beračev, ki so gnali tako laro, da bi ne imela niti trenutek miru. Povrhu pa bi še pozornost vzbujala. Odšla sta iskat zavetja v okolico. Morda jima je sam gospodar pokazal, kam naj gresta. Šla sta malo dol po bregu in našla sta podzemeljsko jamo, kakršnih je okrog Betlehema vse polno, kakor pri nas na kraških tleh. Take jame so največkrat pastirjem služile kot zavetišče za govejo živino. Za ovce niti primerna ni bila, kajti od sopare bi se jim volna skvarila.

*

V eni naslednjih noči se je spolnila obljuba, dana že v raj. Zgodilo pa se najbrže ni še isto noč po prihodu v Betlehem. V tisti skrivnostni noči se je Marija zamaknila in ko se je prebudila, je zagledala pred seboj svoje nebeško dete, vse nebogljen, vse revno, kakor je reven novorojen otrok. Ovilaga je v plenice, ki jih je že s sabo prinesla, in pokleknila je predenj ter prva molila učlovečenega Boga.

Kam naj ga dene? Zibelke nima. Pač, jasli so bile tam. Pol v skalo vklesane, pol iz ilovice dodelane. Kakšna neizmerna ljubezen je prevzela nebeško mater do tega njenega otroka, ki je bil obenem njen Bog! "Ti si moj otrok, ti si moj!" mu je pravila vsa srečna, kakor mati govori svojemu otroku. Pa še bolj ji je druga misel silila iz duše: "Iz jaz sem Tvoja!" Jožef se je prebu-

čil iz spanja. V trenutku mu je bilo vse jasno. Vzel je dete v naročje, ki mu ga je dala njegovamlada žena, ginjen je bil in ni mogel do besede, saj je čutil, da sta oba kakor nič pred tem revnim Bogom-človekom.

*

Vsak čas se bodo spet vrnili božični prazniki, tako lepi in tako domači ob jaslicah, ki nam bude toliko spominov iz zlatih

detinskih let. Ob jaslicah spet postanemo otroci, preprosti kakor pastirčki pred Jezusom. Saj je tudi On postal tako preprost radi nas!

Od jaslic, od tabernakljev nam sije luč, od tam bo toplota prisijala v mrzli svet. Čim dalje od sonca, tem mrzleje je, čim dalje od božjega Sina, tem temneje je. Zato k Njemu, k jaslicam!

MARIJA SE NA JOK DRŽI

K. Š.

Odpravlja Jožef se na pot,
kot je ukazal kralj Herod.
Marija pravi: "S tabo grem
na dolgo pot v Jeruzalem!"
A Jožef strogo se drži,
tako Mariji govori:
"Če dolgo ti hodila bi,
na poti še povila bi!
Če hočeš romati z menoj,
plenice vzemi si s seboj!"
In kmalu s cekarjem oba
po beli cesti romata.
Marija se na jok drži,
povojcev v skrinji našla ni.

V NOČI SKRIVNOSTI IN ČUDEŽEV

Ks. Meško

Spet sveta noč, noč največjih skrivnosti in čudežev.

Le kam bi šel s svojimi mislimi in spomini v tej najlepši, najskrivnostnejši noči vasovat? Že vem, kam pojdem. Po posvečenih potih bom poromal — kakor že lepo vrsto let v vsaki sveti noči — pred jaslice Gospodove v betlehanski hlev. Poromal bom spet v spominih po tisti lepi, polagoma se navkreber v mesto Da-

vidovo vzpenjajoči cesti, ki smo se po njej peljali toplega začetnoseptembrskega večera v letu 1910. Zagoreli arabski vozniki so — pričakujoči pač tem obilnejšega daru — z rezkimi, skoraj divjimi vzkriki priganjali konje, da so morali vso pot, tudi navzgor, brzo in neutrudno teči — usmiljenja z živino takle arabski voznik nič ne pozna. Vmes so nam z dolgimi bičevniki kazali kake znamenitosti med potjo, na primer

grob Rahelin. Z vzkriki voznikov se je mešalo prijetno ubrano cingljanje kraguljčkov na konjskih komatih. S ceste so se dvigale izpod kopit konj in izpod koles vozov valoveče plasti prahu, da smo včasih povsem tonili v njem. Gor proti Betlehemu ga je bilo manj. Čim bolj smo se bližali mestu, nas je tudi okolica gledala in pozdravljala z mnogo prijaznejšim licem, kot nam ga je kazala pokrajina ob Jeruzalemu. Spodaj malodane vse golo, polja ob Betlehemu lepo zelena, skrbno in ljubeče obdelana: v Betlehemu prebivajo večinoma kristjani.

V mraku smo se pripeljali v mesto na gori, štirje vozovi. Okna hiš so bila že razsvetljena. Brž ko so zaslišali cingljanje kraguljčkov, so prihiteli prebivalci obcestnih hiš na ulico ter nam glasno in prijazno ponujali prenočišča v svojih domovih. Bolestno se mi je zganilo v srcu: Nas neznane tujce, navadne ljudi vabijo tako prijazno v svoje hiše; a ko sta pred devetnajstimi stoletji trkala tukaj najsvetejša vseh zemljanov, Jožef in Marija, so povsod vrata pred njima zapirali; nikjer ni bilo prostora za nju in za Njega, ki je imel tisto noč "med svoje priti, pa ga njegovi niso sprejeli."

Vozniki so uslužne meščane kriče odganjali ter jim pojasnjevali, da imamo prenočišče pripravljeno že v frančiškanskem samostanu.

Tam so nas že pričakovali, sprejeli nas kar najprijazneje. Ko smo se nekoliko otresli prahu, nas je predstojnik samostana povedel skozi veliko samostansko cerkev proti votlini, ki je bil v njej rojen Gospod. Cerkev je bila že polna teme, samo gori ob tabernakelju je sevala večna luč, kakor odsev daljnega, lepega upanja; pred nami pa je v roki patrovi trepetala svečka ter nam kazala pot kakor nekoč svetla zvezda trem modrim iz jutrove dežele.

Šli smo čez nekaj stopnic navzdol ter smo nenadoma stopili kakor v slavo in luč nebeško: votlina je vsa žarela v svetlobi in bliščobi. Druga tik druge vise s stropa srebrne svetiljke ter s čudovito jasno, mirno svetlobo ožarjajo ta najsvetejši kraj na širnem svetu božjem. Toliko da smo stopili na bela marmornata tla, smo popadali na kolena ter z globoko ginjenostjo in kipečo hvaležnostjo poljubljali tla in v njih zlato

zvezdo, krog katere se vije kakor venec zmage velik latinski napis: "Tukaj je bil iz Device Marije rojen Jezus Kristus."

Ko smo opravili pobožnost, nas je varih samostana povabil na večerjo. Po večerji smo šli na streho velikega in visokega samostana.

In kakor nam je poprej svetost in skrivnost votline spodaj vzvalovila srca do globin, nam izvabila iz oči solze sreče in hvaležnosti, tako nam je sedaj navdala dušo s čudovito mehko ubranostjo in pobožno sladkostjo nebeško krasna, povsem mirna in brezglasna noč. Bilo je, kakor da ves svet spi, spi sladko in pokojno, kakor bi ga zibal sam Bog v svojem očetovskem naročju. Z višin, z povsem jasnega, visoko, visoko se pnočega neba pa so sevale zlate zvezde tako čudežno jasno, blago in prijazno, kakor so svetile pač v tisti prvi sveti noči, ko je tukaj spodaj pod nami v bornem hlevu Devica svoje novorojeno Dete v plenice povila, ga na slamo v jaslice položila in ga polna neizrekljivega občudovanja in polna najslajše materinske sreče kot svojega Boga molila. V tisti prečudežni sveti noči, v kateri je prišel — kakor stare legende pravijo — iz puščave lačni šakal, ki ga je zeblo, k ovcam in je legel med nje in so ga ovce, site in tople, s svojimi telesi grele, pa jim ni storil žalega. V tisti skrivnostni noči, v kateri se je razbojnik pridružil samotnemu popotniku in ga je spremljal, da mu na poti ne bi storil kdo zlega. V tisti edini noči, v kateri morje ni potopilo ne ene ladje, v kateri ogenj ni upepelil ne ene hiše. V tisti milosti prebogati noči, v kateri se je užaljeno nebo v božjem usmiljenju sklonilo k žalujoči zemlji in jo je v ljubezni poljubilo . . .

Po teh čudežnih potih bo romala pri teh presladkih skrivnostih bo vasovala v sveti noči moja duša . . .

In vi? Pojdete z menoj vasovat? Pojdite!

BOŽIČNA SKRIVNOST

P. M. Turnšek

Beseda "božič" je koncem adventa sleherniku v ustih. Toda kako čudno pojmuje svet božič in njegovo skrivnost! Skoraj bi smeli reči: kolikor ljudi, toliko naziranj o božiču, ali z drugo besedo, ljudje pojmujejo in praznujejo božič tako, kakršni so pač sami. Posvetno, materialistično. Zato je božičnemu praznovanju treba vrniti zopet njegovo krščansko vsebino in krščanskega duha! Naša doba je postala podobna prvim časom krščanstva, ko so verni kristjani praznovali svoje "skrivnosti" ob zasmehu poganskega okolja. A kakor je luč Kristusova prisijala tudi iz katakomb, podzemskih grobišč, in osvojila človeška srca in je prav stanovitna in neustrašena vnema prvih kristjanov takratnemu svetu bolj kot vse učene filozofije bila najjačja glasnica k spreobrnjenju, tako tudi današnja doba potrebuje takšnih gorečih kristjanov, apostolov zgleada, ki bodo s svojim notranjim ognjem vžgali tudi srca drugih.

Kaj nam torej pomeni božič? Sv. cerkev praznuje božič kot skrivnost Kristusovega učlovečenja. "Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina" (Jan 3, 16). Na svet je prišla prava luč, da razsvetli vsakega človeka in odvzame krivdo slehernemu. Sprava padlega človeštva z razžaljenim Bogom se je mogla izvršiti le po bitju, ki je v eni osebi Bog in človek, in to je naš Gospod Jezus Kristus. O božiču torej najprej radostno slavimo tako imenovana "sacrosancta commercia" — sveto izmenno, izmeno med Bogom in človekom. Večna božja Beseda, druga božja oseba sprejme po Devici Mariji našo slabotno človeško naravo, "podobo hlapca" (Flp 2, 7), se s človeško naravo osebno združi in postane pravi človek. In po tem učlovečenju božjem postane tudi naša človeška narava deležna božje narave. Izvrši se sveti namen učlovečenja, da nas božja Beseda zopet dvigne k Bogu, to se pravi, nam da postati deležnim božjega življenja, ki ga z naravno pametjo niti odkriti ne bi mogli, kaj šele z naravnimi močmi doseči. Učlovečenje nam na poseben način razodeva neskončno božjo dobroto in usmiljenje.

Način te izmene je skrivnost, čudovit. Po učlovečenju postane nevidni Bog viden; viden, da ga moremo slišati in posnemati. Tako postane s svojim rojstvom nebeški Kralj naš vzor, naša luč, da nas z zgledom povede k Bogu.

Najbližji namen učlovečenja pa je naše zveličanje. Bog zato postane človek, da bi mogel nase vzeti dolge sveta, za naše grehe zadočiti in nas s svojim ponižanjem, s svojo smrtjo ozdraviti.

MARIJA DETE JE RODILA

K. Š.

Ob jaslicah o polnoči
Marija dete je rodila.
Se potožila je Marija:
"Še vode ni, da dete bi umila,
povojcev ni, da bi ga v nje povila!"

Še dobro ni izgovorila,
že z nebesa priletela sta
golobca dva, dva angela;
prinesla sta dve kanglici vode,
povojca dva, plenici dve.

In dete v hlevcu sta umila,
narahlo, mehko ga povila
v plenici dve, v povojca dva,
dva bela božja sla,
golobca dva, dva angela.

Pomniti pa moramo, da Kristus ljudem ni dal dobrot svojega učlovečenja le ob svojem vidnem prihodu na svet, marveč Kristus se tudi danes daje vsakemu izmed nas kristjanov. "Božje razodetje" prihaja k nam z milostjo božjo vsak čas, zlasti pa še ob svetih dneh. Tako nam našega Boga razodeva sv. evangelij, razodeva njegove nauke in njegovo življenje kot najvišji vzor, obenem pa z lučjo božje milosti daje tudi umevanje božjih resnic in skrivnosti.

Še čudoviteje se nam božji Zveličar razodeva v mašnih skrivnostih. Res so Marija in Jožef in presrečni pastirji vidno, na lastne telesne čute doživeli božično skrivnost, a tudi mi jo doživljamo resnično, čeprav zakramentalno. Kakor Marija in Jožef z betlehenskimi dogodki stopita v neposredno božjo bližino, tako tudi duhovnik in z njim verno ljudstvo pri presv. evharistični daritvi more jemati v naročje, v svoje roke svetega Boga, tam v Betlehemu skritega pod podobo človečnosti, pri mašni daritvi pa pod podobo zakramentalnih stvari kruha in vina. Kar so srečni pastirji smeli videti, to srečnejši kristjani smejo tudi okusiti pri evharističnem obedu sv. obhajila. Kako globoko je krščanstvo, kako sveti, nedoumni so božični prazniki!

GORENJSKE NAVADE O BOŽIČU

M. Koman

Božič. Dan pred Božičem imajo gospodinje mnogo opravila s pečenjem potic in "poprtnjaka". Poprtnjak je hleb belega kruha, ki mora ostati cel prav do Sv. Treh kraljev in mora biti na mizi vse tri božične večere, to je: na Sveti večer, na predvečer Novega leta in Sv. treh kraljev, ko se poprtnjak razreže. To delo navadno prevzame gospodar. Vsi člani družine ga navadno dobe po en kos, ostalega pa razreže na toliko delov, kolikor glav živali ima pri hiši ter ga vsega mednje razdeli. Tudi pujski in kuretina so deležni poprtnjaka.

Otroci in tudi odrasli — ker takrat itak ni nujnega dela — pa tisti dan pred Božičem pridno pripravljajo in sestavljajo jaslice, ki so po nekaterih hišah posebno lepe. Božičnega drevesca (smrečice) Gorenjec ne ceni, češ, to je novotarija. In če ravno skoro vsaka hiša poseduje toliko smrekovega gozda, da ima malih smrečic v izobilju, vendar ne boš nikjer videl božičnega drevesca, pač pa le jaslice, ki so našim ljudem tako pri srcu, da si brez njih Božiča skoro misliti ne morejo.

Ko se zmračí, dene gospodinja v lonec lopatico žerjavice, napolni skodelico z blagoslov-

ljeno vodo in vtakne vanjo pušpanovo vejico. Gospodar potrese žerjavico z dišečim kadilom, se prekriža in začne glasno moliti. Nato gre z loncem v roki pokadit vse shrambe, živino in vsa gospodarska poslopja. Takoj za gospodarjem stopa eden izmed družine, noseč v roki skodelico z blagoslovljeno vodo in pridno škropi na desno in levo. Za njim pa hodi s sklenjenimi rokami ostala družina in pobožno odgovarja gospodarjevi molitvi. To kajenje in škropljenje se potem ponovi oba božična večera, t. j. na predvečer Novega leta in Sv. Treh kraljev.

Na sveti večer pride na mizo samo mrzla večerja, bodisi solata, shlajeno kuhano sadje ali kaj podobnega. To pa v pobožen spomin na Kristusove starše, Marijo in Jožefa, ki na ta večer nista imela nič gorkega v ustih.

Božični večer je pri nas skoro tako poln vraž kakor n. pr. Kresni večer. Najbolj razširjeno in običajno je "vlivanje svinca", kar se vrši takole:

Kos svinca denejo v železno posodo in postavijo na ogenj, da se raztopi. To raztopino vlijejo potem v večjo posodo, napolnjeno z mrzlo vodo. Raztopljeni svinec se v mrzli vodi seveda takoj strdi in dobiva pri tem raznovrstne oblike, ki dostikrat več ali manj sličijo kakemu predmetu. Pripeti se, da dobi svinec v mrzli vodi podobo sveče. Potem je gotovo, da bo v tem letu pri hiši krst. Ako pa oblika spominja na mrtvaško glavo ali krsto, tedaj bo med letom kdo izmed družine umrl. Podoba harmonike ali venca pomeni poroko itd.

Če je božična noč jasna in mesečna, zahajajo dekleta kaj rada h stoječi vodi, v kateri vidijo svojo bodočnost, predvsem pa svojega bodočega moža. Ko se namreč dekle skloni proti vodi, vidi v njej poleg svoje podobe tudi podobo onega, ki ji je "namenjen". Ampak ta poskus menda ni prav varen, kajti Tomažinova babica iz Dupelj je vedela povedati, da je šla neko sveto noč njena sorodnica gledat k bližnjemu ribnjaku, če ji je kdo "namenjen". Toda — o groza — v ribniku je poleg svoje podobe ugledala podobo moža, ki je imel mrtvaško glavo. Tega se je tako prestrašila, da je kmalu potem umrla.

Na sveti večer, med 11. in 12. uro se med seboj razgovarja živina. Čuje in ume jo le oni, ki je v popolni milosti božji. V kovorju je pa-

stirček, ki je imel svojo borno posteljo v hlevu, čul na sveti večer, kakor je krava Sivka potožila svoji tovarišici Dimki:

“Nekaj ti povem, Dimka. Letos bodo mene zaklali. Danes čez leto me ne bo več.”

To je pastirček dobro čul in je drugi dan povedal družini, a nihče mu ni hotel verjeti. Vsi so bili mnenja, da se mu je sanjalo. Gospodar, ki je prvotno res mislil zaklati Sivko, je potem nalašč zaklal drugo kravo, pa čujte, kaj se je zgodilo. Kmalu potem je gospodar gnal Sivko v bližnjo vas, hoteč jo oplemeniti. Kravi pa se je na ledeni poti izpodrsnilo in padla je tako nesrečno, da so jo vsled zadobljenih poškodb morali zaklati.

Na sveti večer se družina mudi večinoma okrog jaslic. Tam se nedolžno zabava in prepeva narodno-nabožne pesmi. Še celo stari dedek dene tedaj vivček iz ust in “pritisne” z drugimi vred.

Narodnih pesmi, ki se nanašajo na božično noč, imamo pri nas skoro brez števila. Le žal, da nam primanjkuje prostora, sicer bi objavila tu vsaj najbolj originalne. Naj zapišem eno, ki mi je bila že od nekdaj najbolj všeč. Pela jo je teta Špela, ko me je še ujčkala na kolenih:

“Perjatu moj,
le pojd' z menoj,
greva v Betlehem nocoj.
Tam v štalici
na slamici
eni mali Bogec spi.
Ni srajčice,
ni rjuhice
ni nobene odejice.
Osu in vov
je Ješčka grov,
k' je od mraza drgetov.
Sta pihala,
sta dihala,
sta s sapo grela ga.”

Do polnoči ne misli nikdo na počitek, ker se je treba pripraviti na polnočnico. K polnočnici gre razen malih otrok ali kakega prav starega deda ali babice vsa družina. Ko pa pridejo iz cerkve domov, poležejo po klopeh, po tleh ali kjer si že bodi. Na svojo posteljo se Gorenjec v sveti noči nikakor noče vleči, to pa za-

to, da s tem počasti spomin na Sveto družino, ki tisto noč, ko se je rodil Kristus, tudi ni mogla počivati na svojih ležiščih.

Sveti dan držimo pri nas za največji praznik v letu in ta dan se vsakdo udeleži treh sv. maš. Ves ostali dan praznujejo s tem, da ostaja vsa družina lepo doma. Priti mora le kaj izredno nujnega, da gre kdo od doma. Tudi gostilne so na božični dan prazne. Vsa količkaj odložljiva opravila prihranijo za drugi dan, to je Štefanovo, ki je že bolj navaden praznik.

Štefanovo (26. decembra). Gotovo je, da otroci v celem letu nikoli ne hite tako radi v cerkev kakor na Štefanovo k veliki maši. Hej, to je veselje, ko enkrat izjemno celo v cerkvi smejo gostoleti in tekati sem in tja. Ta srečni čas traja od devete ure pa dotlej, da se prične sv. opravilo.

V cerkvi, takoj pri vratih ima cerkveni ključar napravljeno stojnico in v njej stoje kar cele vrste lesenih konjičkov, kravic, ovčic in pujskov. Okrog stojnice se kar tare otrok, ki kupujejo to leseno robo in jo nosijo okrog altolja. Pri altolju pa že čaka par ministrantov s košarami, v katere morajo otroci polagati kupljeno blago. Ko je košara polna, jo nese ministrant nazaj k stojnici, kjer blago zopet izpostavi, in kupčija se začne iznova. To romanje okrog altolja je deci zelo po godu. Če dobi n. pr. otrok od staršev pet kronic, ne bo dal vsega denarja naenkrat ključarju, pač pa za vsako živalico le po eno krono, da bo tako mogel iti petkrat okrog altolja. Pri tem opravlilu ne hodijo počasi, nego kar tekajo drug pred drugim. Ker imajo od grde poti navadno mokre ali celo snežene čevlje, jim po kamenitem tlaku rado polzi in vsled tega dostikrat cepajo po tleh kakor snopi in pri teh prizorih celo odrasle posili smeh.

Na Štefanovo se blagoslovi tudi sol, katero pa prineso v cerkev le odrasli ljudje. Ta “štefanova sol” je baje zelo dobra za uspešno rast polja in travnikov in se mora raztrositi takoj na Štefanovo. Ker je tedaj navadno sneg in vsled tega slaba pota, je navada, da kdo izmed možkih zajaše konja in raznosi štefanjo sol po travnikih in polju.

Šentjanžev dan (27. decembra). Ta dan je navaden delavnik, a vendar je nekak praznik, in sicer samo za posle. Oni posli namreč, ki

menjajo svoje službe, se na šentjanževo selijo k novim gospodarjem. (Na kmetih se pogodi posel z gospodarjem za celo leto in posel, ki med letom zapusti službo, nima veliko ugleda.) Preden gredo posli v novo službo, se zbero v gostilni, da pijejo na dobro srečo. Tam jih že čaka kak "škripač" in začne se vesel ples, ki traja do večera. Te zabave se smejo udeležiti tudi oni posli, ki ostanejo še nadalje v svoji stari službi.

Gospodar, ki dobi novega posla, pride zve-

TA NOČ JE SVETA NOČ

K. Š.

Ta noč je polna čuda,
ta noč je sveta noč,
hudoba izgubila
je danes svojo moč.

Na nebu nova zvezda,
poglejte, plameni,
prelepo dete v jaslih
na slamnici leži.

Zatone svetla zvezda,
še danes pojde v kraj,
a luč, prižgana v hlevcu,
ostane vekomaj.

čer z vozom po njegovo "škrinjo", v kateri ima shranjeno obleko in druge malenkosti. S skrinjo vred naloži tudi novega posla, ki je od prejšnjega rajanja navadno zelo dobre volje (hlapci celo vriskajo) in ga odpelje na svoj novi dom.

Pametva (28. decembra). Tega dne boš gotovo tepen, čim se pokažeš izpod strehe. Sicer pa niti treba ni, da bi hodil iz hiše, kajti mladi bojeviti svet — dečki in deklice od 6 do 12 let — prilomastijo oboroženi s palicami v hišo ter začno švrkati in kriče:

"Pametva, pametva,
dan's je naš dan.
Daj nam kaj, daj nam kaj,
če si kristjan!
Košček potice,
krajcar al' dva.
Oče v nebesih
naj žegen ti da!"

In da se jih čimpreje iznebiš, ti ne kaže drugega, kakor da jim daš kronico ali košček božične potice, nakar jo odkurijo drugam.

Te otročje pravice se dostikrat poslužijo tudi odrasli, seveda le za šalo. Če boš kdaj stopil na Pametvo v kako gorenjsko hišo, se ti zna pripetiti, da boš preden se dobro zaveš, med glasnim smehom navzočih, z metlo prav krepko obunkan.

Silvestrovo. Po mestih se je zlasti zadnja leta razpasla navada, da obhajajo zadnji dan leta več ali manj hrupno. So ljudje, ki si Silvestrove noči drugače skoro misliti ne morejo nego v gostilni, kavarni ali na kakem drugem zabavišču. Popolnoma nasprotno ravna v tem oziru naš Gorenjec, kajti na dan, ko zatone v večnost tekoče leto, vse bolj kot drugekrat razmišlja o minljivosti vsega, kar živi pod božjim solncem. Zlasti prevladuje tiha, a tem bolj globoka otožnost v oni hiši, kjer je med letom neizprosna smrt pobrala kakega družinskega člana. "Bog ve," se vprašujejo med seboj, "kateriga izmed nas bo na novo zmanjkalo v prihodnjem letu."

Zvečer molijo pri skupni molitvi nekaj več očenašev, in sicer v zahvalo Bogu za sprejete dobrote minulega leta, obenem pa prosijo, da bi se jim srečno pričelo in končalo nastopno leto.

POUČLJIVE ZGODBICE

Uredil Fr. Martin

Kadar je sv. Frančišek Asiški premišljeval dogodke pri rojstvu Gospodovem, je bil vselej globoko ganjen. Največji vtis je vanj napravilo to, da je moral Sin božji iskati svoje ležišče v trdih jaslih. Da bi se še bolj vglobil v skriv-

nost včlovečenja božjega, je sklenil nekoč leta 1223 prirediti za božične praznike podobo betlehemskega hleva. Prosil je za dovoljenje papeža, ki mu je z vsem srcem privoščil to veselje. Frančišek je nato zapustil Rim ter se podal v Grecijo, kraj v dolini reke Rieti. Tu je živel neki zelo čednosten mož, Janez po imenu. Bil je velik prijatelj Frančiškov. Njemu je Frančišek razodel ves svoj načrt in razložil vse natanko, kaj in kako mora prirediti, da bodo lahko pobožno in z vnetim srcem obhajali rojstni dan božjega Sinu. Ljudje so prav radi pomagali. Pripravili so lučce, da bi zadostno razsvetlili noč, v kateri se je rodila Luč sveta. V nekem skalnatem prostoru so postavili male jaslice, prinesli sena, pripeljali vola in osliča, storili vse potrebno. Grecija je postala nov Betlehem, črna noč postane jasni dan. Kakor nekdanj pastirji, tako hite cele trume pobožnega kmeškega ljudstva tja k revnim jaslicam. Nepopisna radost odseva iz slehernega obraza, srce utriplje urneje, živahneje teče kri po žilah in um jasneje umeva kot poprej skrivnost včlovečenja Sinu božjega. Frančišku sije nepopisna radost iz lic, ko stoji pred jaslicami; njegova usta molče, a njegova duša je polna nebeškega veselja. Pri jaslicah so imeli slovesno službo božjo, pri kateri je Frančišek služil kot diakon. Po končani sv. maši je zbranemu ljudstvu vneto govoril o rojstvu revnega Kralja kraljev, o Betlehemu, i o malem mestu Davidovem.

* * *

Leta 1854 na 8. decembra je papež Pij IX. razglasil kot versko resnico Marijino brezmadežno spočetje. Nekaj let pozneje je bila urejena dvorana brezmadežnega spočetja v papeževi palači v Vatikanu v Rimu. Na eni steni je bila velikanska podoba, ki kaže papeža, ko slovesno razglša versko resnico brezmadežnega spočetja; na sliki so bili tudi kardinali, škofje in tudi učenjaki, ki so se najbolj odlikovali v dokazovanju tiste resnice. Med temi učenjaki je bil tudi slaven jezuit Passaglia, ki je v največji učenosti dokazoval resnico Marijinega brezmadežnega spočetja.

Nekega dne je hodil Pij IX. po dvorani brezmadežnega spočetja in si vse ogledoval. Mudil se je precej časa pri tisti velikanski sliki. Z njim je bil slikar tiste slike, Podesti po imenu. Papež se je čudil, da ima Passaglia tak odličen prostor na sliki. Pohvalil je slikarja zato.

“Mislil sem si ga kot mogočen steber, na katerega se resnica brezmadežnega spočetja opira,” je odgovoril slikar Podesti.

“Resnica se ne opira na Passaglia in tudi na Pija ne,” ga je ognjevito zavrnil papež; “mi ljudje smo vsi slabi in spremenljivi. Toda storili ste čisto prav, da ste dali Passagliju ta prostor; on zasluži to, ker je veliko storil v svoji izredni zmožnosti za čast Marijino.”

Nato je Pij odkorakal dalje. Slikar Podesti pa ni mogel razumeti, zakaj je papež rekel, da smo vsi spremenljivi. Ni mogel verjeti, da bi Passaglia kdaj ne bil več to, kar je.

Drugo leto potem je izbruhnila vojska in revolucija proti papežu in njegovi državi. Mnogo jih je bilo, ki so postali cerkvi nezvesti in se pridružili sovražnikom. Najsilovitejši sovražniki so se Piju izkazali oni, ki so največ od njega prejeli. Med temi je bil — Passaglia. To je silno težko presunilo papeža, vendar je udano vse prenašal. Passaglia je začel pisati proti sveti stolici in Cerkvi in slednjič je bil izobčen iz Cerkve. Ostal je trdovraten veliko let.

Nekega dne je slikar Podesti prišel h papežu ter ga prosil, naj mu da dovoljenje odstraniti Passaglijev podobo iz dvorane Brezmadežne. Papež mu je odgovoril: “Ne, podoba ostane, kakršna je. Zasluge, zavoljo katerih je Passaglia naslikan, obstoje še zdaj; te zasluge bodo zopet oživele in mu pridejo v večnost v račun, če se spokori. Celu vrsto let je deloval v čast blaženi Devici; zato zaupam, da ni za vselej zgubljen. Marija mu bo pomagala, da se zopet povrne k materi Cerkvi, ki jo je zapustil. Nikogar ne smemo pogubljeti, dokler še živi. Če se bo pa milosti branil in bo umrl nespokorjen — no, potem, gospod Podesti — pa koliko apostolov je naslikanih na podobah zadnje večerje?”

“Vseh dvanajst, sveti Oče — zdaj razumem, klanjam se Vaši modrosti,” je rekel slikar.

In podoba je ostala nespremenjena. Pij IX. pa ni zaupal zaman v Marijo. Passaglia se je popolnoma spreobrnil. Marija ga je rešila...

* * *

Sv. Peter Fererij je moral veliko trpeti pred zlobnim jezikom neke ženske. Ne v župnišču, ne na cesti ni imel miru. Celu do cerkve in spovednice ga je premljala s psovkami; ko

je šel domov, ga je zopet nadlegovala. Peter bi se je bil lahko znebil; pa mesto tega jo je še poplačal. Hudo je povračeval z dobrim; vsak dan je dal zlobni zasramovalki miloščino z lastno roko. Pa kljub temu ga je žena še nadalje zasramovala, dokler je ni Bog kaznoval z naglo smrtjo. Umrla je neprevidena brez znaka kakega kesanja. Peter je bil silno užaljen. Molil je zanjo. Rekel je: "Ne žalujem samo zaradi njene nesreče, marveč tudi radi lastne zgube; zakaj zdaj nimam nikogar, ki bi mi brez ovinkov resnico povedal o meni. Brez dvoma jo je Bog po tem jeziku hotel očistiti mojih napak."

* * *

Nekoč so imeli avstrijski jezuitje na Štajerskem misijon. V mali vasi je živel bogat krčmar, ki je bil zastopnik liberalizma med kmeti. Takoj po prvih misijonskih govorih, katerih se pa ni udeležil, je začel zabavljati zoper misijon. Dober bogat kmet pa mu reče, naj vendar gre sam poslušat, preden zabavlja. Beseda je prinesla besedo in k sklepu se je napisala pogodba, katero so priče podpisale. Pogodba je bila taka-le: 1. Krčmar se zaveže odslej priti k vsaki pridigi. 2. Za vsako pridigo bo prejel od nasprotnika en goldinar. 3. Če bi izpustil brez tehtnega vzroka le eno pridigo, bi moral plačati nasprotniku vso svoto dvakrat. — Krčmar res pride k vsaki pridigi in polagoma utihne. Po pridigi o pohujšanju gre molče z upognjeno glavo domov; čez dva dni pa gre k spovedi. Ko mu je koncem misijona hotel kmet plačati dogovorjeno svoto, jo je krčmar odstopil ubogim. Pozneje je hodil krčmar vsak dan k sv. maši; prej ga ni bilo še ob nedeljah v cerkvi.

* * *

Neka deklica je vzgojila lepo cvetico. Vse gorke dneve jo je postavila ven na solnce; zvečer jo je pa zopet vzela nazaj v sobo. Nekega večera je bil zrak precej topel, zato se ji ni zdelo potrebno rožico notri vzeti. Cvetka je torej ostala zunaj, a jutranja slana jo je uničila. Ko je deklica to zapazila, je jokaje rekla: "O, enkratna neprevidnost je uničila dolgotrajno skrbnost." Mati pa je pristavila: "Uči se iz tega: Kar je slana cvetki, to je mali deklici slaba tovarišija. Da obvaruješ tedaj nedolžnost, moraš biti vedno skrbna in previdna. Izogibati se moraš pogubnega zraka slabe družine."

BOŽIČ V DEŽELI

Božični zvonovi zopet pojo v deželi, božično veselje bude v vseh srcih. Kakor v sladkem razodetju nepričakovanega sleherno leto svet znova zatrepeta v radosti. Naj bo ta praznik še tako star, nanovo vsaki december zaživi v nas, zaživi v verni duši, ki gleda v njem temelj svoji veri, zaživi v mlačni duši, ker mu budi sladke spomine nedolžnega in vestnega življenja, zaživi v nevernem, ker gleda v prazniku skrivnostni evangelij bratstva, ljubezni in otroštva.

Vse dni v letu so dnevi drug za drugim dnevi nasprostev, večnega nerazumevanja medsebojnosti in bratskih odnošajev med ljudmi, dnevi nesrečne gonje za vsem, kar je nedosegljivo človeškim očem.

Pride božični praznik, pa človek obstane in samega sebe tiho povpraša: Čemu neki ves ta razpor med srci, rokami, koraki našimi? Čemu to divjanje za dobrinami, ki nam sreče prinese ne morejo, vsaj trajne sreče in trajnega uspeha ne...? Zakaj ne bi malo več otroške priprostosti vlili v vse naše nehanje čez leto? Take otroške priprostosti kakor v njej vsak december in zlasti v dneve pred božičem in po božiču živimo...

Malo več božičnega duha tudi v druge dni leta, pa nam bo vsem lažje. Božič naj nam ne bo le praznik spominov, praznik prijateljskih darov in praznik ekonomskega značaja, ki je le trgovini v pobudo, ker prikliče denar izpod blazin in iz denarnic...

Bog se je rodil ta dan, rodil, da nam pokaže in pove:

Svet, uboštvo ni nobena sramota, zato ti tudi ni treba te neznanske gonje za vsem, kar se blišči. Zakaj v tej gonji boš pozabil na vse dobro, sveto in plemenito. Ta gonja se rodi v sebičnem srcu, ki prezre svojega bližnjega popolnoma.

Svet, obstani vendar in prevdari: ali je sreča v teh tvojih zemeljskih dobrinah, saj ti ne napolnijo srca, ker le vedno naprej in naprej hrepeniš. Kakor si ti osvojil eno med dobrinami, hočeš več in več in druge, druge za gorami.

Svet, poglej otročičke, kako blaženo jim je življenje? Nobenih skrbi, nobene nerednosti ni v njih. Saj si jih vesel svojih otročičkov, zavidaj jim to srečo. Misliš, da bi si je ne mogel, take sreče, tudi sam osvojiti. Samo sanjaš o njej, hrepeniš po njej, jo blagruješ, v resnici si hinavec, ki nočeš takega veselja.

Na božič se je rodil Bog. Rojstni dan ne le božje ljubezni in usmiljenja, je to tudi sodni dan naši sebičnosti, naši neugnanosti, zakaj vsak korak, ki ga je to božično Dete v svojem življenju storilo, je le obsodba naših korakov, ki so usmerjeni vse preveč v sebičnost. —

PAMETNA O OBLASTI

V jedilnici papeževe palače pri Lateranski cerkvi je ohranjena do današnjega dneva znamenita slika, ki kaže, kako Kristus stoji sredi med apostoli in daje ključke prvaku apostolov in cerkve, Petru; cesarju Konstantinu, ki je kakor veste, dal prve svoboščine cerkvi, pa daje Kristus zastavo. Ključke papežu, zastavo cesarju. Kako globok pomen ima ta slika. Podaja nam veliko resnico, da je vsa oblast od Boga, tako cerkvena kakor zemška. Zemška, da vodi človeštvo k časnemu, cerkvena, da vodi človeštvo k večnemu blagoru. Božji pečat je utisnjen obema oblastema, ta božji pečat moramo predvsem gledati v obeh. Noben se ne sme zoperstavljati ne eni, ne drugi, obema je treba plačati tribut, ki jim gre.

Cesarju, cesarjevo, Bogu božje. Zemski, kar njej gre, cerkveni oblasti pa tudi svoje. Denarni kovanec je gledal Kristus, videl cesarjevo podobo in izrekel ta svoj važni princip, ki je v katoliški cerkvi vedno veljal in mora veljati. —

Državni in cerkveni oblasti dolgujemo davek spoštovanja in davek sodelovanja.

Avtoriteta sloni na spoštovanju, ko spodbi-ješ to dno, je šla z njo tudi veljava oblasti. Spoštovanje dolguje Nemeč svojemu vodji Hitlerju, spoštovanje dolguje Rus Stalinu, spoštovanje dolguje Jugoslovan svojemu regentu, Amerikaneč Rooseveltu. Se razume. V rečeh, ki se tičejo zemske blaginje, časnega blagostanja in dokler gospod vladar ostanejo v mejah svoje oblasti in ne prekoračijo ograj, ki jih postavlja vest v imenu božjem. Ko ni več vladar, ki mu je za dobro podanikov, mu tudi podaniki po vsej pravici odrekajo spoštovanje. Zakaj med Bogom in cesarjem ni nobene volitve. Bogu mora dati kristjan prednost.

Nekaj praktičnih vprašanj: Ali je to spoštovanje, če ti otroci, ki doma slišijo kriticizem staršev, raztrgajo sliko predsednikovo. Nikdar. In nikdar ne bo. Pa bi morali imeti spoštovanje do njegove službe. Ali je to spoštovanje, če se državljani vedno zaletava v vladarja, ker ni njegove stranke, brez posebnih faktov napada njegove načrte...? Ni in nikdar ne bo. Ali je to spoštovanje, če mu podtika zlobne namene grabeljivosti in drugih lumparij. Ni spoštovanje. Ja, pa smo v Ameriki. Tukaj imaš pravico tudi kaj reč, ne samo leč ko pes in glodat kost, ki ti jo dajo. Da, vlada je v ljudskih rokah. Od ljudstva, po ljudstvu za ljudstvo, če se hočemo poslužiti te Lincolnove resnice in politične fraze. Imaš. Toda tvoja kritika mora biti z dobrim namenom izrečena, ne samo iz sebičnih namenov, izrečena v javno dobro. Zakaj dolžnost spoštljivosti ostane zate, čeprav si ga ti volil. In pri volitvah je tvoja beseda. In pri volitvah si ga ti volil, saj sam sebe biješ po zobeh. Spoštovanje najbolj pokažeš z sodelovanjem. Javno dobro, mora biti vsem prvo, šele potem pride privatno dobro. Ali kaj sodelujemo? Presneto malo sodelujejo tisti faktorji, ki bi morali, ker jim je samo za svoj žep in svojo mavho in se boje, da bi človek s ceste večji kos kruha dobil kakor gospoda krog zelenih miz. Pa smo dolžni

dati cesarju davek denarja, pa tudi davek spoštljivosti in davek sodelovanja. — Zato moramo spoštovati tudi državne postave, kadar so dane v javno dobro.

Potem pride cerkvena oblast. Sveti oče, škofje, duhovniki. Tudi njim sem dolžan davek spoštovanja in sodelovanja poleg davka podpore.

Ali je dovoljen kritizem nasproti njim. Razlikovati je treba. V rečeh, ki se tičejo verskih resnic in vere, nima noben nič kritizirati. Ne sv. očeta, ne škofo, ne duhovnike. Dokler ne uče krive vere. Če se pa recimo sv. oče spozabi in se recimo postavi na stran Italije, ne bo grešno, če ti izraziš svoje nasprotno mnenje. Isto velja o škofu, isto velja o duhovniku. Toda previdnosti je treba. Vprašati se je treba, kje in kako govoriš. Če imaš kaj zoper svojega duhovnika, pojdi in njemu povej, če imaš kaj povedati. Zakaj samo kritizicem, ki z dobrim namenom dela, je kaj vreden, vsak drug razdira.

“BODITE MODRI . . .”

(Sv. Peter 4, 7-11)

Modrost je čednost, najlepši odblesk vse-mogočne Modrosti. Moder je učenjak, ki si je z učenjem in pridnim študiranjem pridobil vedo. Ali je taka modrost čednost? Največkrat rabimo besedo “moder” v zvezi z znanstvom, res je. Mislimo, da ima na modrost patent samo učenjak, učenjak s svetlimi, v vse skrivnosti prodirajočimi očmi, učenjak, ki vse svoje ure življenja porabi v to, da proučava in išče nerazrešena vprašanja prirode in znanosti. Toda ta modrost ni čednost, ki nam jo apostol svetuje in nas priganja, da si jo pridobimo. Modrosti hoče od nas, ki s svojim zgledom kaže na Boga, studenec modrosti, s poštenjem in lepim življenjem naj kažemo, da je Bog sam utisnil svojo podobo v naše srce in bitje.

*

Saj nam ni tako nejasna ta beseda. Koli-

kokrat jo uporabljamo v navadnem življenju. Gre mimo nas mlad fant, ki je čeden v obnašanju, vzgleden pri delu in ne prodaja svojega imena v slabi družbi, pravimo: moder fant je. Dekleta vidimo, ki da kaj na čednost in ponos deklišтва, ga ne obesi na modo in ples in umazane poglede, pravimo, modro dekle. Moža vidiš, prijatelja svojega, ki mu ni glažek in harmonika vsa dobrota na svetu, pridno skrbi za družino in gre svojo pot skozi življenje, pa praviš: moder mož. In enako rečeš o ženi, ki jo ne vidiš na vseh vogalih, temveč pridno izpolnjuje dolžnosti svojega stanu. Ni nam tako nejasna in težko razumljiva ta beseda “moder”. Ali veste v čem se ta modrost najlepše pokaže in kdo jo je najlepše orisal in opisal? Nek Amerikaneec, ki je dejal: Wisdom in a nut shell: mind your own business. Po naše: modrega te lahko imenujem, dokler hodiš po svojem opravku.

*

Smehljaš se morda. Nič se ne smej. Tvoj opravek na tem svetu je eden in edini, oblikovati v okvirju svojega poklica božji obraz. Zato sem tukaj, da oblikujem božjo podobo v sebi in dokler bom skrbel zato, da bi bil ta obraz Boga v meni čim dalje bolj popolen, naj pride kdo in reče, da nisem moder. Nasprotno: vsak bo lahko rekel, da sem bedak v očeh ljudi in v očeh Boga, če imam za vse in vsako reč besedo in skrbi, le za eno nočem skrbeti, da s svojim zgledom pokažem podobo pravega kristjana.

P. Aleksander Urankar.

SINČKOVA SKRB

Mama pripravlja sobo za strica, ki ima priti na obisk. Jurček teka za njo in se vtika v vsako malenkost. Ko pride stric, ki je bil čisto plešast, se Jurček smuče krog njega, dokler ga ne potegne za rokav in ves v skrbeh vpraša: “Stric, mama je zate pripravila tudi glavnik, čemu ti bo?”

V BOLJŠI RESTAVRACIJI.

Gost: “Gospod natak, pri sebi imam samo deset dinarjev, kaj mi lahko priporočite?”
Natak: “Drugo restavracijo.”

BREZMADEŽNO SPOČETJE

(8. DECEMBRA)

V dobi, ko svet neugnano drvi za čutnimi užitki, ko počutnosti prečesto služijo celo visoke kulturne, umetniške ustanove, je blagovest o Brezmadežni važen opomin sodobni družbi in blagoslovljeno zatočišče po Bogu koprneči in v Bogu živeči mladini.

Ta praznik posega ne samo v najgloblje bistvo Marijinega bitja, marveč je tudi*za pravilno pojmovanje Kristusovega učlovečenja in vsega njegovega dela odrešenja prevažno izhodišče. Če čujemo v velikonočni sekvenci, da sta za naše odrešenje smrt in življenje bojevala dvoboj, se je bil pač ta boj med krepostjo neomadeževanosti in zlobo greha. Streti greh je bil cilj Kristusovega učlovečenja. In ker si je Kristus za ta cilj privzel človeško telo, je pač bilo pirmerno, da si ga je privzel iz čiste, brezmadežne matere, ki jo je Bog že takoj ob njenem spočetju obvaroval zle dediščine izvirnega greha z vsemi njegovimi posledicami.

Ves krščanski svet je od prvih početkov na Vzhodu in Zapadu skozi vsa stoletja bil prepričan o tem Marijinem izvzetju od greha in je to misel izražal tudi v bogoslužju s praznovanjem "Spočetja sv. Ane, matere božje Matere". Po mnogih molitvah in bogoslovnih premostrvanjih je končno papež Pij IX. na številne prošnje vernega katoliškega ljudstva vpričo več sto škofov dne 8. decembra 1854 v baziliki sv. Petra v Vatikanu slovesno proglasil ta nauk za nezmotno in od Boga razodeto versko resnico, ki jo mora vsak katoličan trdno verovati. Hkrati pa je že obstoječi praznik Marijinega Brezmadežnega spočetja povišal v praznik prvega reda in ga kot zapovedan praznik razširil na vesoljno cerkev. In da bi veličino verske resnice in prazničnega slavja povzdignil, je praznik odlikoval celo z vigilijo, ki jo od vseh Marijinih praznikov ima le še praznik Marijinega vnebovzetja.

P. M. Turnšek

LEPO PISMO O MARIJI BREZIJSKI

V domovini so slavili 40. obletnico posvetitve cerkve na Brezjah, ob tej priliki je "Slovenec" v Ljubljani prinesel lep članek, izpod peresa neznanega Marijinega častilca.

Marijinim častilcem po naši Ameriki bo to pismo tudi dobrodošlo, zato ga Ave Maria priobčuje dobesečno:

Danes slave Brezje štiridesetletnico posvečenja današnje bazilike, velike slovenske romarske cerkve, ki je po posebni milosti Matere božje postala duhovno središče Slovencev in pribežališče v nevarnostih in stiskah časa. Zato ni štiridesetletnica te cerkve samo zadeva Brezjanov in njihove fare, temveč tudi vseh častilcev Marijinih, ki so v tem svetišču bili deležni velikih milosti in tolažbe v dneh največjih bridkosti in pomoči v težavah življenja. In Marijin častilec je ves slovenski narod, ki je znan že od nekdanj kot narod Marijin, ki se zateka vedno pod Njeno varstvo. In še ni bilo slišati, da bi koga zapustila, ki se je obrnil k Njej za pomoč. In kdaj je bil klic utehe potrebnega srca bolj goreč in bolj proseč, kakor v današnjih nestalnih in nevarnih dneh, ko spet vsi kot iz enega grla prosimo: Marija, pomagaj! Ti, Kraljica miru — reši nas vojske! Ti, Kraljica Slovencev — brani in čuvaj svoj narod! Marija, pomagaj!

Mariji Pomagaj je zgradil slovenski narod pred štiridesetimi leti novo veličastno cerkev, ki jo je postavljala deset let. Danes stoji kot najvidnejši spomenik slovenske vere v Marijo, Mater, Priprošnjico in Srednico med ubogim in grešnim človekom ter božjim Sinom, ki ga drži milostno v naročju božja Mati! Ti, ki nosiš človeški bedni krik iz greha in trpljenja in stiske naravnost pred tron božji — bodi naklonjena slovenskemu narodu in reši ga stisk časa, v katerem smo zdaj, dvigni mu duhovno moč, da bo prenesel vse, kar mu pripravlja usoda in pripelji ga Bogu v naročje. Ti, zakladnica milosti! Kolikokrat je od življenja strt človek našel opore pri Tebi, kolikokrat se je dvignil iz blata življenja v sončno luč Tvoje milosti, kolikokrat je zadobil pri Tebi dušni mir, in kolikokrat tudi

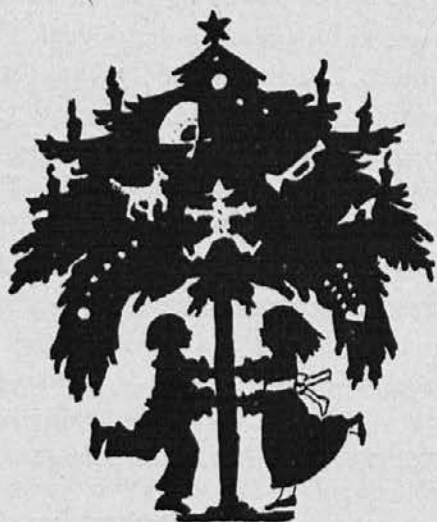
telesno okrepčilo! Vera v Tebe mu je pomagala, Ti si ga potolažila in vlila moči v srce, ki je že slabelo in obupavalo. In tako je ta prostor, posvečen Tebi in Tvoji pomoči, postal romarsko mesto slovenskega človeka iz vseh naših krajev, ne samo iz krajev, ki jih meja črta v eno državno celoto, temveč iz vse Slovenije, ki je v sreih ljudi in v jeziku. Romarji iz Primorskega so prej kot Ljubljano, obiskali vedno brezjansko Marijo, romarji iz Amerike so se na poti v narodno središče ustavili vedno tudi v narodnem svetišču in se zahvalili Mariji za pot v domovino in jo prosili za varstvo v tujini. Kako lepa pot je bila pot Marije Brezjanske pred leti skozi slovenske vasi na Evharistični kongres v Ljubljano, kjer se ji je poklonil ves narod in jo pospremil nazaj v njeno bivališče z zastopniki vseh krajev. Marija z Brezij — Mati Slovencev, kronana po rajnkem svetniškem škofu Jegliču za Kraljico Slovencev, ves slovenski narod je Tvoj, vsa slovenska dežela je Tvoja, vsa duhovno združena Slovenija, ki meja ne pozna, pozna svoje središče: Tebe, Marija, na veličastnih Brezjah! Posrednico med nami in našim Bogom, Tvojim Sinom! Pomagaj nam!

Zavest Marijine pomoči svojemu narodu je rastla tako med Slovenci, da so jo cele skupine in ves narod proglasile za Zavetnico svojo in svojo Zaščitnico. Ali niso bili eni prvih, ki so si izbrali Brezje za svoje shajališče prav tisti ljudje, ki so največ trpeli in bili najbolj potrebni njene pomoči? Naši vojaki iz svetovne vojske, ki so se že med svetovno vojsko posvetili vsi Njenemu varstvu. Vsako leto se odslej zatekajo k Njej, Kraljici miru, in se ji zahvaljujejo za njeno varstvo med svinčenkami sovražnikov, pa tudi prosijo za Njen mir, ki je mir ljubezni. Ali si niso slovenska dekleta leta 1938 izbrale Marijino svetišče za svoj kongres, kjer so dobile moči in voljo za delo med narodom v luči vere in požrtvovalnosti, v luči katoliške dejavnosti in katoliške karitativnosti? Ali niso prav ta slovenska dekleta ponesla Njene podobe v Rim v dar papežu kot simbol najdražjega, kar je slovenskemu srcu: ljubezni do Marije, ki nas vodi k Bogu? In vsaka družina se vsaj enkrat na leto posveti Njej, ki ji daje duhovno moč, ter se ji pokloni v Njenem svetišču na Brezjah? Zato je ta praznik brezjanske fare tudi praznik vseh Marijinih častilcev, vsega slo-

venskega naroda, vseh družin in posameznikov, ki se zverjo zatekajo k Njej, ki usliši prošnje krik: Marija, pomagaj!

Tako je brezjanska Marija resnično Kraljica Slovencev, kakor je čenstohovska Poljakov. In če so danes brez kraljestva ti naši bratje na severu, imajo svojo Kraljico, ki jih ne bo zapustila in jim bo dala moči, da se dvignejo iz ponižanja. Tudi pri nas je že pokojni dekan Skubic predlagal svoj čas v kongresni resoluciji, naj se napravijo koraki, da bo Sveta stolica tudi oficijelno proglasila Marijo Pomagaj na Brezjah za Kraljico Slovencev, da bi jo slovenski narod s tem lepim, prelepim naslovom mogel klicati tudi v litanijah in v vseh svetiščih svoje lepe domovine. In tudi to: naj se svetišče Mariji Pomagaj na Brezjah proglasi za narodno svetišče vseh Slovencev, kar v resnici že je in ker si ga je narod sam že izbral. In ali se ne zdi, da bi morala imeti vsaka slovenska družina podobo te svoje Kraljice in Matere v svoji hiši, da bo tako res vsaka družina in ves narod posvečen Njej, Mariji Pomagaj.

In tako je današnji dan, ko je brezjansko svetišče obdano s cvetjem in veseljem, ob njem zbrana tudi slovenska katoliška javnost in prositi z romarji vred, ki so danes srečni pri Mariji na Brezjah, iz vsega srca in z vso vero: Pomagaj nam, Marija, v teh težkih dneh, reši nas iz stiske in daj nam svoj mir, Kraljica miru, pomagaj!

MLADJA SLOVENIJA V KANADI

P. Bernard

ODPRTO PISMO ZAPELJIVCU JANEZU

Dragi zapeljivec Janez!

Nekam tih in miren si postal zadnje čase. Nič več se mi ne oglasiš in tudi drugače ni slišati o tebi. Rojaki iz Tvoje okolice pravijo, da Te prav redko vidijo in da jako malo govoriš. Morebiti nimaš več toliko časa, morebiti si celo sprevidel, da se Tvoje zapeljivanje resnično ni izplačalo.

Tudi Tvoja pomočnica, gospa Ljudomila, ne pride več na spregled. Če že hodi v cerkev ali ne, tega ne vem. Vsekako je pa videti, da je izgubila poklic za tako dopisovanje v Ave Marijo kot si ga je privoščila pred nekaj meseci.

Če bo do Božiča pri tem ostalo, bom tudi jaz s temi pismi prenehal. Za enkrat bom pa še nekaj napisal, ker mi prihaja na misel, kaj je moj prijatelj Janez še do zadnjega govoril in govorančil o španiji in kar mu je v zvezi z njo v glavo padlo.

Zelo znan španec, Enrique Matorras, piše sam o sebi in o španiji takole (v knjigi 'Through Hundred Gates', angleški prevod):

Rodil sem se kot otrok delavskega razreda in sem moral od zgodnje mladosti trdo delati. Od osme ure zjutraj do enajste zvečer v vsakem vremenu.

Bil sem zelo občutljive narave in sem kmalu postal s svojo usodo nezadovoljen. Zakaj imajo nekateri ljudje tako lahko življenje, jaz pa tako težko? Začel sem veliko čitati. Postal sem navdušen komunist. Dopisoval sem v vse komunistične liste v deželi in sem večinoma ostro napadal katoliško cerkev. Sčasoma sem postal vodja vse komunistične mladine na španskem. Toda ko sem dobival več in več upogleda v komunistično gibanje, se je začelo moje razočaranje. Na svoje oči sem videl, da komu-

nističnim voditeljem ni bila pri srcu osvoboditev proletariata, ampak njihova lastna osebna korist.

Vendar sem ostal zelo delaven v komunističnih vrstah in sem zavoljo prevelike gorečnosti nekaj časa predsedel v ječi. To me je pa še bolj podžgalo in sem delal potem s takim ognjem za komunizem, da sem z lahkoto prenašal lakoto in žejo, težave potovanja in preganjanje oblasti. Vendar sem globoko v srcu neprestano hrepenel po nečem višjem, bolj idealnem, kot je bil svet, ki me je obdajal. Srce mi je bilo včasih tako prazno, da nisem vedel kaj početi.

Da bi si našel uteho, sem se oženil. Za nekaj časa se je umaknila praznota srca, za dolgo ne. Tedaj sem odnehal od neprestanega dela in sem se vrgel v naročje zabavam in veseljačenju. Toda zastonj! Nisem našel utehe niti v teh rečeh. In neuspeh mojega obširnega delovanja za komunistično stvar me je tlačil kot mora. Namesto toliko obetane socialnega osvobojenja sem videl v komunistični družbi vse polno istih nerodnosti in nerednosti, ki smo jih komunisti toliko očitali kapitalistom.

Nekoč sem dobil v roke sveto pismo. Ko sem bral in bral, se mi je začelo svitati, da je zmožna edino krščanska vera razrešiti vse te težave, ki so me obdajale. Nikakor nisem mogel biti več zadovoljen z nauki marksistov, ki obetajo, da bodo zboljšali svet in naredili boljše življenje za ljudi, pri tem pa ne mislijo na to, da bi najprej človeka samega zboljšali. Zgodovina uči, da se ljudje vedno poslabšajo in postanejo sebičnejši, kadar imajo vsega dovolj, če se ne vežbajo istočasno v čednostih in premagovanju samega sebe. Gotovo je res eno: Lačnim je treba dati kruha. Toda pri vsem tem je in ostane najvažnejša stvar: Ne zboljševati najprej sveta in socialnih razmer, ampak najprej narediti ljudi močnejše, modrejše in boljše!

Nauk katoliške vere o zboljšanju človeške družbe mi je dal popolnoma zadovoljiv odgovor na vsa moja težavna vprašanja. Spoznal sem, da je le v katoličanstvu mogoča osvoboditev zatiranih in izkoriščanih. V nauku katoliške cerkve sem našel najbolj glasno in ostro obsodbo tistih, ki zatirajo delavske sloje. Sedaj je šlo vse gladko z menoj. Moja žena je z me-

noj vred postala praktična katoličanka in najina poroka je bila poveljavljena v cerkvi.

Zdaj gledam nazaj na svojo razburkano preteklost. Gledam na delavske množice, ki so pretrgale stike z virom življenja. Ko gledam, kako se rdečijo ceste mojega rodnega mesta (med špansko civilno vojno) zavoljo krivih naukov, ki sem jih sam nekoč tako goreče razširjal, mi je srce polno kesanja in sočutja. Zakaj večina delavcev, ki so se morili in so umirali radi marksizma, je bila na koncu koncev — zapeljana. Niso že po naravi slabi in njihove zahteve po izboljšanju delavskega položaja so do neke mere upravičene. Njihovo klaverno življenje, ki ga jim povzročajo višji, bogati sloji, jih tira do obupnih dejanj, katerim potem kot nesrečne žrtve sami podležejo.

Z ozirom na to obžalovanje vredno stanje, te strašne socialne žaloigre, se nehote vprašamo, če ni glavna krivda in odgovornost za vse prestopke nahujskanih upornikov na strani bogatašev, ki ne spolnjujejo svojih moralnih dolžnosti, ki izrabljajo svoje bogastvo za tlačjenje in podjarmljenje slabotnih.

Ne moremo in ne smemo pred resnico zatisniti oči. Posebno mi katoličani ne smemo zatisniti oči in se moramo z vso resnobo lotiti tega vprašanja. Mi katoličani poznamo in imamo v rokah zdravilo za vso to mizerijo, mi se moramo boriti za boljše uspehe. Poznamo celotni nauk Kristusov, zato moramo na delo zoper socialne krivice. Treba je izposlovati zakone, ki bodo dali delavnemu ljudstvu tisto dostojanstvo, ki mu po vsej pravici gde. Na delo moramo, čeprav se s tem izpostavljammo nasprotovanju, preganjanju in predsodkom.

* * *

Tako torej piše ta španec, ki mu Španija in vse početje v njej zadnjih časov ni taka "španska vas" kot Tebi, dragi Janez, in vsem, ki Tebi kimajo. Morebiti boš tole prebral, mor biti ne. Kakor hočeš. Škodovalo Ti pa ne bo, če prebereš in — premisliš.

— — —

ŠE FRANCETU ENO BESEDO

Dragi prijatelj France!

Preden pridem z besedo na dan, Te vprašam, če se spominjaš tegale dogodka:

Sedeli smo skupaj v družbi rojakov v domačem pomenku, pa si dejal med drugim:

"Jaz tudi nisem posebno zgleden katoličan in ne vršim verskih dolžnosti kakor bi jih lahko, k maši ne grem tolikokrat kot bi mogel iti, pa vseeno se potegujem za to, da bi imeli nekje blizu svojega duhovnika. Je pa le vse bolj domače in prijetno, če ga imamo. Naš duhovnik nam v mnogih ozirih lahko mnogo koristi."

Tako si dejal, France, in nihče Ti ni ugovarjal. Lepo je bilo to od Tebe in na tistem sem Ti bil hvaležen. Vendar mi je bilo na jeziku in na srcu marsikaj, o čemer bi se bil rad takrat pogovoril s Teboj. Ker pa ni bilo primerno za tak razgovor, sem se namenil, da napišem tudi Tebi kaj malega na tem mestu.

Praviš torej, da nisi ravno najboljši katoličan, to pa le tudi pred ljudmi priznaš, da katoličan si. Je že nekaj. Potemtakem imaš vero ne samo v Boga, ampak tudi v njegovo ustanovo, katoliško cerkev. Vem, da mi pritrjuješ.

Vidiš, vera v Boga in v njegovo Cerkev pa še prav malo pomeni. To Ti pove prav tisti Bog, v katerega veruješ, in tudi prav tista Cerkev, ki tudi veruješ vanjo. Vera v Boga in vera v Cerkev nujno zahtevata, da se človek po božjih in cerkvenih naredbah tudi ravna. Z drugo besedo: Vera imeti je zelo lepa reč, ni pa dovolj. Vero imeti, to zahteva — po veri tudi živeti!

V Boga veruješ, praviš. Prav malo ljudi sem še srečal in govoril z njimi, ki bi mi brez ovinkov povedali, da po njihovih mislih Boga ni. Da mu pa ne služijo, kakor bi morali, to pa mnogi priznajo naravnost, kakor si priznal Ti, France moj!

Oho, praviš morda, jaz tega nisem priznal. Saj hodim v cerkev, tudi k zakramentom včasih, molim tudi kolikor toliko. In še kaj takega. Brezverskih časopisov ne maram in tako dalje.

Pa si vendar priznal, da ne storiš v teh rečeh CELE svoje dolžnosti. Kako si pa predstavljaš Boga? Morda misliš, da včasih zamiži, morda celo, da kdaj pa kdaj — zaspi?!

France, dan na dan hodiš na delo, pet ali šest dni na teden, da si zaslužiš za življenje. Če bi ne šel kak dan, ali bi Tvoj delodajalec tega ne opazil? Ali bi zamižal ali celo zaspal takrat Tvoj delodajalec in bi Te ne poklical na odgovor, ker nisi prišel na delo? Ali bi Ti dal ček za zamujeni dan brez vprašanja?

MISIJONSKI OBISKI ZA BOŽIČ

Ali nisi čuden, France, ko misliš, da je Bog mnogo bolj brezbrizen kot Tvoj delodajalec, ki je le človek kakor Ti? Ali nisi čuden, ko se zadovoljiš s polovičarstvom v službi neskončnega Boga, med tem ko dobro veš, da v službi svojega človeškega delodajalca ne moreš biti — polovičar. Ta zahteva od Tebe celega moža, dokler mu delaš. Ali ni toliko bolj razumljivo, da Bog prav tako zahteva celega moža, dokler si v njegovi službi?

In v službi Boga moramo biti vsi celo življenje prav do smrti!

Človek pomiluje tiste, ki pravijo, da Boga ni, pa mu zato tudi ne služijo. Siromaki so in bridka, bridka je njihova usoda. Zoper svoj zdrav razum in zoper milost božjo ravnajo, ko pravijo, da Boga ni.

Vendar so vsaj v toliko dosledni, da ne služijo nekomu, o katerem pravijo, da ga ni.

Kako naj pa pomilujem tiste, ki verujejo v Boga in njegovo Cerkev, pa služijo — le na pol ali skoraj nič? Takih ne morem le pomilovati, zameriti jim moram, ker ravnajo silno — nedosledno. France, ali ne bo toliko bolj zameril — Bog?!

In to si rekel, da domač duhovnik lahko v marsikaterem oziru ljudem koristi. To je morda res, vsaj včasih lahko tudi v svetnih rečeh koristi, čeprav ne preveč pogosto.

Pa četudi bi mogel, katoličani ne bi smeli le s tega vidika pozdravljati svojega domačega duhovnika. Duhovnik, če mu gre zares, nikdar ne pride med svoje ljudi le kot "rojak", vedno v prvi vrsti kot — duhovnik.

Kako je že zapisal sv. Pavel?

"Jaz pa nočem drugega vedeti med vami kot Kristusa, in tega križanega."

In vendar je Pavel vedel še marsikaj drugega, pa vse le zato, da je vodil ljudi h Kristusu.

Tako tudi vsak duhovnik. Vse mu vsaj indirektno služi za ta najvišji namen. Zato je treba, da tudi vsak katoličan gleda v duhovniku, pa naj že bo rojak ali nerojak, v prvi vrsti "delilca skrivnosti Kristusovih". Tudi te besede so izpod peresa sv. Pavla.

France, premisli to reč do dna. Po tem premisleku uravnaj potem svoje besede in — posebno to! — svoja dejanja!

Leto teče, nič ne reče. Se že spet napoveduje advent in takoj za njim Božič. Najljubeznivejši vseh praznikov! Ali ni popolnoma prav, da se duhovno pripravimo zanj?

Moja misijonska pot bo takole speljana, če Bog da:

Gowanda v državi New York sicer res ni v Kanadi, pa ni ravno daleč od nje. In dosti rojakov je tam, slovenske cerkve pa nimajo. Zakaj bi se mimogrede ne ustavil pri njih?

Torej bomo imeli v Gowandi 40 urno pobožnost 6., 7. in 8. decembra. Sklep v nedeljo zvečer, na prelepi praznik Brezmadežne. Rojaki, za vse tiste tri dni iskreno vabljeni. Imel bom s seboj tudi filmske slike. Kdaj bo ravno predstava, vam bom oznanil, ko bom med vami.

Val D'Or je precej daleč od Gowande, pa bom pohitel tja gor takoj po nedelji 8. decembra. Ostal bom do naslednje nedelje, 15. decembra. V petek in soboto spovedovanje zjutraj in zvečer, v nedeljo zjutraj posebna sv. maša s pridigo za Slovence, Hrvate in Slovake. Pripravite petje! Zvečer predstava filmskih slik.

Malartic bom obiskal v ponedeljek 16. decembra. Majhna naselbina, ustavil se bom le mimogrede.

Noranda je naslednja postaja. Ostal bom do nedelje 22. decembra. Program enak kakor v Val D'Oru. Pričakujem in se zanašam, da bo zopet prav lepo in da bomo vsi zadovoljni. Zaključili bomo s slikovno predstavo.

V Kirkland Lake pridem dan ali dva pred Božičem. V ponedeljek zvečer, v torek zjutraj, popoldne in zvečer do enajstih spovedovanje, pa še na božični dan zjutraj. Dovolj prilike za vse, ne imejte izgovorov! Na Božič sv. maša s pridigo za Slovence, kakor bo oznanjeno. Gotovo se bo pevski zbor zopet postavil. Kdaj in kje bomo gledali slike, na tem mestu še ne vem zapisati. Boste zvedeli pravočasno.

Timmins pride na vrsto v soboto 28. decembra. Ob 6. zvečer pridiga in oznanila za drugi dan, nato spovedovanje. Glede slikovne predstave poslušajte oznanilo.

Sudbury bom obiskal v petek, soboto in nedeljo po novem letu. Za veliko noč sem se bil namenil priti, pa sem potem prepustil Rev. Grškoviću tudi Slovence. To pot bo pa on meni

prepustil Hrvate. Tako ne bo zamere na nobeno plat. Glede petja se dogovorite s svojim župnikom. Slike bodo, mislim, v nedeljo zvečer.

Schumacher obišče Rev. Gršković, mislim, v nedeljo po Božiču. Slovenci se tam pridružite Hrvatom.

Tudi za **Toronto** in **Hamilton** bo uredil vse potrebno Rev. Gršković.

Ko bom opravil v Sudbury, bom odšel zopet v Grimsby in ostal dalje časa med slovenskimi farmerji, ki se drže cerkve Srca Jezusovega v **Vinelandu**. Kako bo pa pozneje, bomo pa videli in ob svojem času spet kaj napisali.

Vsem skupaj pa že zdaj voščim iz dna srca:
VESEL BOŽIČ!

PRIJAZEN POZIV

Zdaj je pa spet čas, da se še kdo drug oglasi in kaj pove. Če se ne motim, celo to božje leto ni bilo nobenega dopisa. Vse sem moral sam prispevati, da ni vzela žalostnega konca ta ljuba "M. S. v K".

Nekdanji dopisniki in dopisnice ste imeli v tem času dovolj počitka (in lenobe??). Tako ne sme več naprej. V novem letniku našega lista hočemo in želimo, da se spet pokažejo stari dopisniki, pa še novi naj pridejo na dan.

Odposlati pa morate svoje dopise prav prve dni vsakega meseca. Drugače boste čakali na objavo pol večnosti. In če med tem dopis zastara, ga sploh ne bo na beli dan.

Svetujem vsem, da naslovite svoje dopise (iz Kanade) na naslov:

REV. BERNARD O. F. M.,
St. Joseph's Church,
Grimsby, Ont.

Če bodo dospeli hitro v začetku meseca, bom že poskrbel, da bodo v naslednji številki izšli.

PA BREZ ZAMERE!

Te vrstice pa veljajo Slovencem v Crested Butte, Colorado. Nedavno tega sem šele bral hudo vprašanje izpod peresa Mrs. Težak.

Kar prebledel sem in nisem mogel verjeti, da je res, česar me obtožuje. Tako dolgo sem

brskal, da sem našel tisto številko Ave Marije, ki sem v njej pisaril o naselbinah na zapadu. Na svoje lastno veliko začudenje sem videl, da Crested Butte res ni omenjen. Pa je bilo tako zanimivo tam!

Zdajle bi se menda najlaže izmazal, če bi se javno zlagal, da je kriv urednik ali stavec ali tiskar. Pa: Bog vse vidi, Bog vse ve, greh se delati ne sme! Torej se ne bom zlagal. Sam sem kriv.

Ko sem tisto pisal, mi je Crested Butte, kaj vem kako se je moglo to zgoditi, padel iz peresa. Če je kako opravičenje za to, naj povem, da sem pisal na potovanju in sredi raztresenosti.

Je pa Crested Butte naselbina, ki živo spominja na kos Slovenije med planinami. In prav dobre ljudi sem našel tam, med njimi pa tudi — no ja! Vsega se pa zdaj ne spominjam. O, saj pravijo, da sem obljubil, da še pridem. Pa takrat več!

Pozdrav in na svidenje, Mrs. Težak in ves Crested Butte!

NOVEGA KAJ PRI MARIJI POMAGAJ?

Sneg pogrinja naše holme, zabubili se bomo v novo hišo že drugo leto, sedaj pozimi spet čutijo naša srca hvaležnost do dobrotnikov, kolika razlika med staro in novo hišo. Ob zatonu letošnjega tako blagoslovljenega leta za nas, se še enkrat zahvalimo vsem dobrotnikom za vse darove, vsem romarjem za prijazne obiske, zahvaljujemo se seveda s priporočilom v duši: še v bodočih letih bodite nam prijatelji in pridite k nam, kadarkoli Vam prilika nanese.

*

Zahvaliti se moramo posebej društvu Marije Pomagaj v Chicagi za lep dar \$50.00 za altarne prte in altarna pogrinjala. Mrs. L. Pičman se je z vso marljivostjo trudila, da je to svoto nabrala med člani društva in farani sv. Štefana. Ta dobra naša prijateljica ravnokar slavi 60 obletnico rojstva. Ob tej priliki se tudi mi v Lemontu pridružimo čikažanom in ji želimo še 40 let, pa zdravih in blagoslova polnih.

Hvala gre topot tudi vsem, ki so že darovali za Baragov spomenik, pa so bila imena v prejšnjih številkah izpuščena.

Darovali so: Miss Perko \$1; Neimenovani v Chicago \$4; Jennie Bernot \$5; neka žena v Clevelandu \$10; N. N. v Chicago \$2; Mrs. Plemel \$1; Bog plačaj.

Za sv. Frančiška kip: Marko Blut, Joliet, \$5.00.

Za tabernakelj so darovali jolietiski rojaki precejšno svoto. Imena bodo priobčena v januarjski številki. Hvala vsem, najlepša zahvala Mrs. Papesh, ki je v ta namen zbirala. Bog ji plačaj.

*

Same zahvale. Kaj hočemo: hvaležnost je prelepa čednost in rodna gruda novih dobrot. Tudi Mrs. Ferencak, oskrbnici našega gostišča, kakor njeni hčeri Mariji se lepo zahvaljujemo, da je v letošnjem letu tako nesebično oskrbovala dom in pripravljala v srcih romarjev trdni sklep, da še pridejo v Lemont, ker jim je bilo tako lepo postreženo. Tudi vsem ženam in možem iz Chicago gre zahvala, ki so neutrudljivo pomagali pri vseh naših prireditvah, zlasti pri medenem pikniku. Father John že zavija Miklavževe darove za dotične osebe, da se vsaj malo hvaležnega izkaže. Majhen dar od naše strani bo izkazilo srca polnega hvaležnosti. Father gvardijan ne daje darov, pa ravno tako izreka vsem zahvalo z obljubo, da bodo imena teh dobrotnikov vključena v vsakodnevne molitve samostanske družine. Saj vsaki večer zmolimo posebne molitve za vse, ki so nam v pretečenem letu kaj dobrega storili.

*

P. Benigen se zahvaljuje vsem, ki so ob priliki njegove boleznii izrazili zanimanje za njegovo stanje in molili za njegovo izboljšanje. V pojasnilo jim pove po teh vrsticah, da ni bilo tako hudo, kot se je sprva "bralo in slišalo". Dasi mu je roka še nekoliko v nadlego, pa se mu stanje vidoma boljša. Pravi, da hoče doživeti zlati jubilej, ki se bo vršil ta zadnji mesec leta in da hoče z božjo voljo še delovati naprej nekaj let, če mu jih Bog da dvajset, pa dvajset let. V dokazilo, da mu je zdravje boljše, je trdno sklenil, da bo pred zlato mašo sredi dec., še pobarval plot krog našega pokopališča v družbi

drugega "starega mladeniča" patra Johna. Ob misli na smrt nazadnje človek še korajžjo dobi za življenje.

*

Koledar Ave Maria je izšel že zadnji mesec, imamo ga še precej v zalogi. Požurite se, da ga pravočasno dobite. Je jako zanimiv po svojem berilu in ti bo v teh dolgih zimskih večerih zelo dobrodošel. Takoj stopi k svojemu zastopniku ali pa piši na upravo.

*

Dva novince sta stopila letos v novincijate za bogoslovce, rojaka Clevelandčana, John Kness in Leo Orehek. Imamo pa še tretjega novince, tudi Clevelandčana, ki je vstopil v naš red za brata. Je sin odličnega rojaka Jožefa Grdina. Daj Bog vsem trem stanovitnosti in upamo, da jim v prihodnjih letih še mnogo mladeničev sledi. Pa ne samo iz Clevelanda, da ne bodo sami Clevelandčani v Lemontu, kmalu jih bo preveč in bi potem clevelandski fajmoštri in farmani Lemont za clevelandsko podružnico izklicali, kar bi sicer ne bilo grešno, lepo pa tudi ne.

*

Zetev bo obilna v letošnjem letu pri nas, žetev novomašniška. Obljubljajo se nam 4 novomašniki, eni bodo zapeli novo mašo spomladi, dva pa pozneje. Dva sta še menda premlada. Za duhovniško posvečenje treba tudi gotove starosti.

*

Pred semeniščem pridno sadimo razne nasade in grmičje. Da ne bodo ljudje rekli: kaj ti menihi nič več ne delajo. Rim ni bil postavljen čez noč, tudi nas bo vzelo dokaj let, da si prostorje tako uredimo, da bo vsem ljudem všeč. Pisali smo že, da delavcev ni. Za vsako delo tudi redovniki ne moremo prijeti, ker se na marsikatero delo ne zastopimo, bolje, da čakamo. Obljubili so nam nekateri rojaki, da nam bodo napravili "side walks" krog samostana, pa nas je zima dohitela. Vse torej ob svojem času. To v pojasnilo vsem, ki bi želeli, da bi imeli parke krog samostana in vsenaokrog že v prvem letu.

*

V prihodnjem letu nameravamo imeti sle-

deče slovesne dni. Baragov dan drugo nedeljo v juliju. Prvo nedeljo v avgustu bo imelo društvo "Sveti Križ" svoje romanje; bo to dan vseh Prekmurcev v Chicago. Drugo nedeljo in tretjo fara sv. Štefana in sv. Jurija. Medeni piknik bo prvo nedeljo oktobra, na katerega, upamo, bodo spet prišli farani od sv. Roka v La Salle. Nadejamo se, da bodo našli lepše vreme v prihodnjem letu. V prihodnjem letu društva ne bodo več prirejévala piknike na našem hribu, razen prijateljev društva "Kastrola" imajo svoj kotiček na naši farmi že po stari pogodbi.

*

Tudi onim, ki so kaj darovali na namen molitev za Verne duše, najlepša hvala. Ves mesec november smo se spominjali v svojih molitvah, pri obhajilih in mašah vseh, ki so nam bili v molitev priporočeni.

*

Popolnoma po nevednosti smo izpustili v Koledarju l. 1941 sledeče kroniške fakte:

V l. 1940 je praznoval petdeseto obletnico mašništva Rev. Roman Homar, odlični slovenski misijonar med Indijanci na minnesotski rezervaciji Ogema. Po smrti znanega indijanskega apostola Simona Lampeta, je ostal zadnji slovenski dušni pastir med rdečkožci in morda bo zadnji članek v dolgi verigi slovenskih duhovnikov od Baraga doli, ki so se izključno posvetili dušeskrbstvu Indijancev. Rev. Homar je duhovnik benediktinskega reda.

Dolgoleten naročnik je naš, zato mu Ave Marija želi: ad multos annos, na zdrava in srečna leta, vsa, ki Vam jih je še Bog odmenil v svojem vinogradu.

*

Drugi fakt: V l. 1940 je tudi naš bivši dolgoletni urednik, bivši naš komisar in sedanji ljudski misijonar med kanadskimi Slovenci, P. Bernard Ambrožič slavil srebrno obletnico mašništva. Pa tako jo je prikrival, da se je praznik kar zmuznil mimo nas, ne da bi kdo sploh vedel. V take obletnice, godovne praznike in osebne jubileje naš pater Bernard nič ne veruje. Časih ima prav. Ker so tolikokrat le dnevi hinavstva, prilizovanja, prazne hvale. Časih pa nima prav, časih lahko postanejo taki dnevi iskreni družinski prazniki. Naj bo kakorkoli, želimo mu: vse najboljše in življenja še do zla-

tega in demantnega jubileja, pa mnogo duhovnega uspeha med kanadskimi Slovenci. Upamo, da bo prihodnji jubilej doživel med njimi.

Zahvaljujejo se Bogu, Preblaženi Devici Mariji, Mariji Pomagaj, Sv. Tereziji, Frideriku Baragi, Sv. Jožefu, Lurški Gospe, Presv. Srcu Jezusovemu za pridoblene milosti:

Mr. & Mrs. J. Snedic, Mrs. D. Konc, J. Meglen, J. Osterman, A. Karin, A. Berus.

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI:

Po \$15: Mrs. Virant.

Po \$7: N. N., Willard, Wis.

Po \$5: J. Jamnik, K. Kreč.

Po \$2.50: T. Jelonchan.

Po \$2: V. Maren.

Po \$1: J. Rosam, J. Bucher, N. N., A. Karin, F. Uchar, Druž. Papež, T. Habjan, K. Lavric.

NOVE NAROČNIKE SO DOBILI:

Joseph Suštarsič, Calumet, Mich.....	3
Mrs. Zaic, Hibbing, Minn.....	1
Mary Koščak, Ely, Minn.....	8
Mrs. Lampe, New Duluth, Minn.....	1
Br. Antonin	9

Vsak dan in na vsak način prihranite denar, če kupujete pri

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPTS". Z njimi si prihranite denar pri vsakem nakupu.

V ZLATOMAŠNIŠKI ZARJI

P. Benigen Snój, znani dušni pastir med ameriški Slovenci bo dec. meseca in sicer 17. slavil svoj zlatomašniški jubilej. Privatno slovesnost bo imel 17. decembra, na obletniški dan posvečenja svojega. 29. decembra bo pa imel slovesno mašo kot spominsko slovesnost prave nove maše, ki se je vršila isto nedeljo pred petdesetimi leti v njegovem rojstnem kraju, v Zagorju ob Savi.

Lepa novica. Nimamo mnogo zlatih maš, ker nimamo mnogo hrastov med svojimi duhovniki, preje omagajo pod bremenom. Zato bi nam morali biti taki dnevi res prazniki, narodni prazniki.

Želja je bila, osebna želja zlatomašnika, da bi sploh tega ne bobnali v svet, toda urednik si ne upa nakopati nevolje vseh njegovih prijateljev, bivših faranov in vseh duhovnih otrok, ki so ga v njegovem dušnem pastirovanju vzljubili s tako ljubeznijo, ne upa si nakopati očitanja: češ, niste nam povedali.

Zato vam povem, Benignovi prijatelji in znanci, spomnite se ga 17. dec. v svojih molitvah, da mu da Bog še korajže in dobre volje, vsaj 75 odstotkov stare korajže, ki je našemu "staremu mladeniču" tako lastna. Hočemo ga imeti v svoji sredi še za nadaljnjih dvajset in več let, že zato, da bomo imeli v njem zgled, kako živeti in kako delati, da bo človek ljudem drag in Bogu ljub.

Ne bom našteval, kje je hodil in kod je bil na svojih življenskih poteh, pestra je bila, polna doživljajev. Kolikokrat sem se mu že ponujal, da mu napišem vse spomine na njegovo pripovedovanje, radi bodo te spomine brali ljudje, pa še duhovniki bomo uživali ob njih, ker je še v svojih visokih "mladeniških" letih naš pater Benigen od sila čil pripovedovalec, pravi nam svoje spo-

mine, kot bi se življenje njegovo bilo šele zacelo pred tednom razgrinjati. Menda njegova priprostost noče, da bi ti spomini prišli na dan tudi v širšo javnost.

Že mlad je šel v misijone. In sicer izseljenske. V Aleksandriji je dolga leta deloval, skrbel za duše slovenskih in hrvaških izseljencev, pripomogel k temu, da so prišle tjakaj slovenske šolske sestre iz Maribora, ki še sedaj tako lepo delujejo za blagor slovenskih duš po Aleksandriji in Kairi. Iz Palestine, kjer je bil dolgo, je bil poklican v Ameriko, kjer je svoja najboljša leta posvetil njujorškim Slovencem, v poznejših letih pa tudi drugod deloval za čast božjo in zveličanje duš. Njujorškim Slovencem je on ustanovil cerkev, Johnstownskim rojakom je dobil župnijo in cerkev, pri Lemonu je tudi on kot eden prvih pionirjev polagal temeljne kamne bogoslovni šoli, deloval je tudi po misijonih, bil nekaj let v Detroitu, sedanja "mladeniška" leta pa preživlja kot bogoslovski profesor in vikar samega stana.

Pestro je bilo njegovo delo v vinogradu Gospodovem, večjo veljavo pa kaže njegovo notranje duhovno življenje. Bil je vedno vzor redovnika in dušnega učitelja, njegova ljubezen do duhovnosti v človeku ga je priljubila pri vseh, tako pri duhovnikih, pri redovnih sestrah, ki jim je bil dolga leta špirtual, pri svojih sobratih, pa tudi vseh drugih slovenskih rojakih po Ameriki. Deloval je v tem oziru z besedo, peresom in zgledom. Še danes n. pr. najde vedno čas, da napiše članek ali dva za list Ave Marija, najde čas, da pridiga vsako nedeljo družini in našim delavcem, da hodi na 40 urne pobožnosti, daje duhovne vaje, pripravlja konference. Če njegovo življenje ni bilo z uspehi blagoslovljeno, potem ne vem, kje bi ga drugje iskal. Kakor sam pripisuje vse te duhovne dobrote Bogu, tako se tudi mi Bogu zahvaljujemo za lepi dar življenja in

zgleda patra Benigna. V svojih visokih letih je nam mlajšim še vedno vzornik delavnega izseljenskega apostola.

“Vere dignum et iustum est”, zato je prav in se spodobi, da se mu vsi na dan njegovega zlatega jubileja izkažemo s spominom pri sv. maši; z spominom pri sv. obhajilu; za spominom v svojih molitvah.

Zato bi bilo prav in spodobilo bi se, da se bližnji rojaki v Chicago, Jolietu, So. Chicago, Waukeganu odzovejo našemu vabilu in prihite zadnjo nedeljo dec. k nam v Lemont na slovesno zlato mašo patra Benigna. Vršila se bo ob deseti uri zjutraj. Ne pozabite na ta dan. 29. decembra, nedelja je to po božiču.

Zato bi bilo prav in spodobilo bi se, da ga tudi njujorški rojaki povabijo v svojo sredo, da ga povabijo johnstownski rojaki v svojo sredo. Cerkev jim je priskrbel. Če ima novomašnik pravico, da ponavlja svojo prvo mašo po podružnicah, kjer mu sorodniki žive, bi imel tudi pater Benigen to pravico, da ponovi svojo zlato mašo v kraju, kjer je bil skozi dolga leta duhovni oče tišočim našim rojakom.

Tako bo njegova zlatomašna zarja najlepše zažarela, delala veselje njemu, Bogu in rojakom. Saj bo to skoraj kakor kak katoliški dan, ker bo dan slovesno izzvenel v prelep refren krščanskega življenja: “Blagor mu, kdor hodi po poti božji. Njegova luč bo svetila na veke.”

Bog Vas torej živi, pater Benigen, ohrani Vas in oživljaj Vas, da bi še dolga leta lemontsko grudo tlačili in nam še dolgo, dolgo srca jačili, vse le za božjo čast in močno ukoreninjeno božjo oblast nad našimi srci, domovi in izseljenskimi duhovnimi podružnicami po vsej Ameriki.

Pa ne zamerite podpisanemu, ki se je čutil dolžnega, da je te vrstice napisal.

P. Aleksander Urankar.

ZAHVALNO PISMO IZ PRICE, UTAH

Najprej Vas vse lepo pozdravim in želim Vam obilo božjega blagoslova. Nadalje Vam sporočam veselo vest, da sem zopet toliko ozdravil, da grem lahko sam v cerkev in tudi obiskujem svoje prijatelje in znanee, res kdor Boga ne zapusti in v Njega zupa, ga tudi Bog ne zapusti. Bil sem bolan 8 let in 10 mesecev. Ves ta čas nisem mogel nikamor iz hiše, to ve tudi Vaš zastopnik, ki me je obiskal skoro vsako leto dolgih osem let. Nisem šel nikamor iz hiše, vrata sem imel vedno odprta, ker sem bil odvisen od dobrih ljudi, ki so me prišli velikokrat obiskat. Letos pa 4. junija zjutraj je zame zasijalo novo življenje, dasi sem že 71 let star. Ta dan sem po tolikih letih zopet stal na nogah in sem šel k sv. maši. Kako se počutim sedaj srečnega in radovoljnega. Mi ni treba več prositi duhovnika za na dom, ampak vse odpravim v cerkvi. Tako lahko bolj pogosto sprejemam sv. obhajilo in sem tudi včasih pri dveh sv. mašah. Res, Bog mi je storil velik čudež, da, vsak kdor me vidi, se mi ne more načuditi in verjeti, da sam hodim. O kako je sedaj zame lepo življenje, ko zopet na prostem diham sveži zrak, ki sem ga pogrešal toliko let. Zato naj bo ljubi Bog vedno zahvaljen in Devica Marija za toliko dobroto in hvala tudi vsem, ki so mi kaj dobrega storili. Naj bo ta javna zahvala drobec moje hvaležnosti.

Ivan Režek, Price Utah.

NJIHOVA POTA K MATERI

ROŽA MED TRNJEM

Zacvetela je deklica . . . Božje roke so oblikovale njeno srce in so iz njega napravile majhno cerkvico. Zdaj je nje telo že sprhnelo. Petdeset let je že, kar je zaprla plave oči. In vendar čudovita cerkva njenega srca še stoji, mnogi jo še vidijo in kot nežni priprosti glasovi zvonov se razlegajo pesmice, ki jih je to srce zapelo. Obraz te mladenke se smehlja pred nami, obžarjen od milega notranjega svita. Tako se prikazuje človeku obličje rajne matere ali sestrice. Naj tu popišemo, kako je ta ljubka in krepka deklica iskala Boga, kako ga je našla in zgradila v svoji duši dom božji.

Ime ji je Lujiza Hensel. Rodila se je iz rodbine vernih protestantov l. 1798 ob zatonu žalostnega 18. stoletja. Res, žalostni časi so takrat prišli nad izobražene evropske narode. Kakor motna povodenj se je razlilo iz revolucijonarne Francije brezverstvo po evropskih izobraženih krogih. Mala Lujiza pa je živela v vernem domu, poslušala je zvečer berila iz svetega pisma, ki ga je čital vsej družini oče, protestantski pastor. Tudi mati je bila verna protestantka, no polna predsodkov in mržnje do katoliške Cerkve. Lujiza je bila četrta v vrsti peterih otrok. Že zgodaj je kazala izredno brihtnost. Dete je bilo čudno premenljive narave: zdaj je bila ko živo srebro, zdaj tiha, samotna in zamišljena ko odrasel človek. Že tedaj se začno rahlo prikazovati prve poteze njenega značaja: nje veselje je bilo, živeti na prostem, na travnikih, med drevjem. Zelo je ljubila vse božje stvarstvo, ptice in rože in travo. Še drugi biser že leži skrit v otroškem srcu: čistost in nežna vestnost. Če je slišala grobo in slabo besedo, ji je živa rdečica zalila obraz. Zgodilo se je, da je prišla h njim na obiske žena višjega

protestantskega pastorja. Vzela je 6 letno lepo Lojzko na kolena in je smehljaje rekla njeni materi: "To bo brhka žena kakega pastorja!" Deklica se ji je izvila in je vzkliknila: "Ne, ne! Pastorji ne bi smeli imeti žene!" Ko je deklica videla, da so vsi osupnili, je jokaje ušla iz sobe, oče pa je dejal: "Odkod ima otrok te katoliške misli?"

Najlepši dan v letu je bil za malo Lujizo božič, ko je pela z brati in materjo pri božičnem drevesu na čast Jezusu, ki male k sebi kliče. "To je moj najlepši spomin iz detinske dobe," je pozneje pravila. Pristrčno je znala moliti in že zgodaj se je pogovarjala z Bogom in to njeno nagnenje do molitve je postalo pomenljivo za vse bodoče življenje. Molitve otroškega srca so prva zvezdica, ki je Lujizi svetila v temnem obzorju protestantskega sveta.

Deklica je imela bogat pesniški talent. Že z devetimi leti je delala prve pesmice, besede so ji kar same tekle, pele in se rimale. V štirinajstem letu je zložila prve pesmi, ki imajo trajno veljavo. Preproste so, pristrčne in tople, da gredo iz srca v srce. Taka je ostal pesnica do smrti.

Z enajstimi leti je zgubila očeta in družina se je preselila v Berlin. V šoli so deklico začeli učiti verouk protestantje, ki so bili sicer veliko knjig prečitali, a pri tem vero zelo zvedenili. Lujiza, ki je samostojno premišljala, kar so ji pravili, je začela dvomiti, ali je protestantovska vera prava. Sama piše: "Od 12. do 14. leta sem zelo trpela, ker so prišli nadme mučni dvomi. Čutila sem se nepopisno nesrečno." Kakor da bi živela v temni goščavi, iz katere ni steze, tako se ji je zdelo. Blodila je križema, zdaj sem zdaj tja, da bi našla resnico. Žejna sem resnice! tako vpije duša doraščajoče deklice. Ali jo

najdem na nebesu, kjer zvezde gore? S strastjo se je začela pečati z zvezdoznanstvom in je mnogo srečnih noči prečula v družbi svojega brata na berlinski zvezdarni. Obračaal je velikanske zvezdoglede, opazovala ogromne svetove, ki krožijo v vesoljstvu, — a tega ni ugle dala, kar je iskalo njeno oko — resnico, vrhovno resnico življenja! Potem se je oklenila teosofije, novega praznoverja, ki se je tisti čas zelo širilo po nemških deželah. Nek čevljar ji je dal knjigo "Razodetja teosofije" in spustila se je v zamotane nauke čudne knjige, jo študirala noč in dan, pa jo je z nevoljo zagnala v kot, ko je videla, da ima pred seboj puhlo zmes napuhjenih zablod. In zopet je iskala, iskala brez miru in nehanja.

V onem času se je pripravljala na birmo in je poslušala pouk protestantovskega pastorja. Toda zaupanje v pristnost protestantizma je bilo v njej že omajano. V svojem dnevniku piše, kako je šla h birmi: "Vrgla sem se na kolena, ko me je voz že čakal pred vrati, da me popelje v cerkev, in sem z Bogom sklenila pogodbo: da se bom s tem činom samo priznala na splošno h krščanstvu in obnovila krstno zavezo; nikakor pa se ne bom vezala h luteranstvu, ker nisem prepričana, ali je to prava od Kristusa ustanovljena Cerkev." Tako se je uboga deklica borila z dvomi. Iz gluhe temine je pretresljivo klicala, naj zasveti luč, resnica, da bo vedela prav živeti:

Na otroke svoje gleda,
grešnikom pomagaj v bedi
otmi, reši nas nezgod!
In molitve naše usliši,
boj pomiri, solze zbriši,
če ljubezen si — Gospod!

PRVI KORAKI V SVET.

Sedemnajst let ji je bilo, ko jo je mati prvič peljala v družbo. Izredno lepa in nežna je bila, vitke, visoke postavé, in z mladega lica je sijala nezavedna plemenitost in čistost srca. Kjer se je prikazala, je vzbujala spoštovanje in občudovanje. Marsikatero mladeniško srce je zahrepenelo po lepi mladenki, ki pa je dostojanstveno in rahlo držala častivce daleč od sebe. V šumni družbi se je za hip zgubila. Za

čas je utihnil glas, ki je kljuval v srcu, skrivnostni glas, ki je klical blodečo ovčico. Sama pravi:

V vročem plesu sem plesala,
kjer igra, smeh sta brata mi bila,
ie o veselju sem sanjala,
krasoto mlado sem kazala —
a bila sem nemirnega srca.

Pa je prešla pomlad, hrupni družabni večeri so šli mimo, in še močnejše se je začel dramiti klic v globočini srca. Hrepenela je spoznati katoliško Cerkev, staro cerkev, iz katere je Luter izstopil. Čez leto dni se je seznanila s katoličanom, pri katerem je upala dobiti odgovor na prašanja, ki so jo mučila. Zimskega večera 1816 se je v odlični berlinski hiši zbrala majhna družba; med njo je bila tudi Lujiza. Povedali so ji, da bo nocoj prišel Klement Brentano sloveč pesnik, in jim predaval nekaj svojih novih spevov. Vsi so ga hvalili, kako je duhovit in bister. Lujiza je nekaj časa molče poslušala, potem pa je dejala v hipnem navalu nevolje:

"Če je samo duhovit in nič več, more biti še vedno slab človek."

V tem hipu je stopil pred njo Brentano, ki je neslišno prišel po preprogah skozi sobo in je vse slišal. Presenečeni so vsi obstali v zadregi.

"Dober večer!" je pozdravil.

"Bog daj!" je odgovorila edina Lujiza, vsa vesela, da se bo mogla seznaniti s katoličanom.

Sedel je na njeno desno in ji otožno pogledal v obraz:

"Moj Bog, kako ste podobni moji rajni sestri!"

"Ljubo mi je, da sem podobna Vaši sestri in da nam hočete nekaj predavati. Prosim, začnite!"

Bral je tako izrazito in z vso dušo, da so vsi pozabili na svet in zaživel v njegovih besedah. Obljubiti je moral, da bo vsak četrtek prišel v njihovo družbo. Rad je to storil, zakaj z nepremagljivo močjo ga je srce vleklo h resnobni in ljubeznivi deklici. Opazil je, da se Lujiza sredi živahne družbe zna za hip zbrati, umolkniti, ko da bi se poglobila v molitev. Res je molila. Brentano je bil nesrečen človek. Živel je ločen od druge žene, sprt s svetom, brez

smeri, da ni vedel ne kod ne kam. Zdaj, ko je spoznal Lujizo, ga je obšlo tiho veselje: Vendar sem našel čisto dušo, kateri bom mogel po-
tožiti, kaj moje srce trpi!

Pogostoma sta se srečala v družbi. Nekoč ji je dejal:

“Moje duševno stanje je popisano v 7. poglavju pisma svetega Pavla Rimljanom: ‘Greh je, ki biva v meni.’”

“Vi mislite na 8. poglavje, kjer stoji pisano: ‘Dediči božjega kraljestva smo.’ In je pristavila: ‘Kaj pomaga, da to pravite mlademu dekletu. Vi ste vendar tako srečen, da imate spoved, vi ste katoličan, povejte svojemu spovedniku, kaj vas muči! O ko bi jaz smela k spovedi!’”

Pesniku so solze stopile v oči in je vzkliknil:

“Hči protestantskega pastorja je morala priti, da mi je to povedala!”

Njegova duša, ki že deset let ni občutila blagoslova zakramentov in je bila podobna izsušeni deželi, je tedaj “videla prihajati angelja v puščavo”.

KAKO GA JE VODILA H BOGU.

Vloge so se spremenile. Ona ga je vodila, on ji je sledil. Zašel je od Cerkve, daleč od božjih studentov, — in ko ga je praševala, kje je prava pot, ji ni znal odgovoriti. Prosila ga je, naj ji posodi katoliški katekizem iz svoje bogate knjižnice — pa ga ni imel. Pozneje je povedala: “Ko sva se seznanila, sem bila že bolj katoliška kot on.”

S hitrimi koraki se je bližala Cerkvi. Zakaj nevidno je šel ob njej sam Gospod. “Zakaj sem se vrnila v Cerkev? Ne knjige, ne študij, ne katoliški znanci, najmanj še Klement Brentano, nič od tega ni vplivalo name. Nisem imela nobene zunanje pomoči, le usmiljenje božje mi je pomagalo naprej.” Zelo je koprnela po spovedi.

Šla je h protestantovskemu pastorju in ga prosila, naj jo spove. Zavrnil jo je, ona pa je iskala prijateljico, da ji pove svoje grehe in da s tem ponižnim činom dobi oproščenje pri Bogu.

Cvetela je v mili lepoti. Kakor kroži devet zvezd krog solnca, tako so hodili krog nje mladeniči. Z zaničevanjem je zavračala priliznje-

no hvalo občudovavcev, resni mladeničem pa, ki so se potegovali za njeno roko, je rahlo namignila, da se noče vezati.

Med vsemi, ki so želeli, da bi Lujiza bila njih žena, je najbolj hrepenel Klement Brentano. V začetku ji je bil prijatelj, potem pa se je vnela v njem globoka strast. Stopil je k njej in jo prošil za roko, ona pa ga je zavrnila: Vsaka misel na to je zastoj. Njen odgovor ga je zadel ko nož v srce. Pozabil je bil na zapoved, da se poročen mož ne more vnovič zavezati. Slutil je, da deklica katoliško misli, in razrvan od močne ljubezni ji je zaklical: Da bi vendar bila vi res protestantka! Še enkrat je ponovil svojo prošnjo. Lujiza pa mu je razodela svoj trdni sklep, da ne bo vzela v zakon ne njega ne nikogar. Da bi zlomila njegovo strast, je moral obljubiti, da ji osem dni ne bo prišel na pot. Brentano je pretresen odšel in je obljubo držal. Ko sta se čez teden dni srečala, je bil ves premenjen. Lepi črni kodri so bili prepleteni s sivimi progami, bil je bled in izmučen. Tako silno je divjal boj v njegovi duši. To trpljenje mu je pomagalo, da je vstal h boljšemu življenju. Lujiza ga je vedno nagovarjala, naj se spravi s Cerkvijo. Ko ga je videla mračnega in potrtega, mu je ponavljala: “Pojdite h spovedi, tam boste našel mir in radost!”

Dolgo ga je pregovarjala, končno se je udal in šel, kamor ga je klicala milost. V februar-skem večeru leta 1817. je opravil temeljito spoved čez vse svoje življenje. Več ko deset let že ni prejel zakramentov. Dvignil se je od spovednice vesel in pogumen, — in začel je novo življenje. Mlada prijateljica je čutila globoko veselje, ko je videla, kako je spoved premenila Klementa. Zdaj se je še trudila, da bi razmerje med njima postalo vedno lepše in zlahtnejše. Kaj je bila ona temu možu, ki je taval v temi? “Sestra sem mu bila in bom vse življenje.”

Lujiza je dala prijatelju brati svoje pesmi. Kako so ga ganile, je Klement povedal v pismu na svojega brata:

“Pošiljam ti prepis njenih pesmi, in dovoli mi, da jim napišem par besed na pot. Vedi, da so mi postale najljubša vseh stvari, kar sem jih kedaj prejel iz človeških rok. Ko sem stal razviharjen, preplašen, bolan v duši, trdovraten napram Bogu in poln studa do sveta — kakor v blodnem snu sredi skvarjenega življenja in

ZAKOPANO VINO

Iz Bele Krajine. — Spisal Matija Malešič.

sem obupaval nad samim seboj ter sem bil samo še mračen mrtvec — takrat se me je težko preskušeni otroški duh, ki je te pesmi zapel iz čiste ljubezni do Gospoda, usmilil tako kot Samaritan človeka, ki je padel med razbojnike, in me je, ne da bi vedel, dvignil, okrepil in pripeljal h zdravju. Te pesmi so prve zdobile skorjo krog mojega srca in solze so se mi ulile. Tako so mi ti priprosti, čisti glasi nedolžnega srca postali najsvetejše, kar sem kedaj prejel iz človeških virov. Pošiljam ti z njimi najljubše, kar imam, kar me še vedno vsako uro opominja in tolaži. Ali je to moč nedolžnega srca, iz katerega so privrele, da me tako ganejo? Nobe na človeška beseda me še ni tako genila in koder hodim, koder grem, mi zveni v ušesih ljubka, po Bogu navdihnjena pesem.”

Ta čas je Brentanov brat prišel v Berlin in se je seznanil z Lujizo. Pripovedoval je o redovnici Katarini Emmerich, ki je zaslovela po svetem življenju in preroškem duhu. Brat in Lujiza sta nagovorila Klementa, da je obiskal s. Katarino, ker sta upala, da bo tako dobil še več moči za dobro in verno življenje. Klementa je svetniška osebnost sestre Katarine in popolna vdanost te žive mučenice, ki je dolga leta bila priklenjena na bolniško posteljo, močno pretresla. Pisal je odtam Lujizi mnoga lepa pisma. Ko je videl čudovito moč milosti, ki je žarela iz osebnosti trpeče bolnice, ob kateri bolniški postelji je presedel dolge ure, je začel obžalovati svojo divjo, razrvano preteklost. In tudi srčne rane so se mu začele celiti, strastna ljubezen se mu je premenila v tiho in nežno bratsko ljubav, v prirčno spoštovanje, s katerim je gledal na Lujizo. Zdaj mu je bila Lujiza le še angelj, ki ga je Bog poslal v puščavo njegovega grešnega življenja. Pisal ji je:

“O, neskončno sem srečen, če ti morem v čem služiti, to pa ne samo zato, ker si tako pobožna, ljubeznjiva, dobrotna in polna božjega daru. Ne, še več: ker ti si se me usmilila, ti si me, siroto brez doma, ki nima, kamor bi glavo položil, prijazno prejela za roko in me vodila

h Bogu.”

(Dalje prih.)

Včasih je človek jezen sam nase in se mu zdi, da je na svetu sam, sam kot Bog v nebesih brez brata. Zamudiš se v zidanici, ko se oglašijo mejaši in znanci, pognati jih iz zidanice ne moreš — nikdar, ni zadnjega berača ne moreš pustiti žejnega iz zidanice; trtje ti ne bi rodilo, da koga ne postrežeš, — zamudiš se in prideš pozno domov. O, to ti jih nabruna žena! In deca, vseh pet hčerk te gleda, ko da nisi njihov oče. Komu se tedaj potožiš? Oče spijo smrtno spanje v Vojni vasi, mati spijo v Vojni vasi poleg njih. Edina, ona, ki ji moreš v težkih trenutkih zaupati, te vpričo hčerk grdi in kara. Kako bi torej ne bil jezen sam nase in žalosten ob misli, da nimaš žive duše, ki bi te razumela?

Včasih je človeku hudo pri srcu, da bi podvomil nad samim Bogom. Toča. Pa moliš vsak dan pri “Zdravi Mariji”, da bi ti Bog obvaroval žitno polje in vinsko goro. Pa ne veš ob hudi uri, čemu ni Bog uslišal tvoje iskrene molitve. In bi stekel na polje, pokril s svojim telesom nekaj klasov pšenice, da bi vsaj za Božič imela deca hlebčke iz domače moke. Pa bi pritekkel v trtje, objel najljubšo, najbolj negovano trto in jo s svojim telesom branil, da je ne bi oklestila mrzla jeza božja. Bi prinesel v jeseni vsaki hčerki vsaj po en grozd domov in jim povedal, da ima oče trtje, lepo trtje, le Bog ni hotel, da bi letos obrodilo. Ali pade palež na trtje! Pri sosedih ga ni! Delal, gnojil, škropil si pa trtje ko drugi!

Včasih pa je človeku, da bi vriskal in na kolenih pel hvalo Bogu. Ne veš, kako bi ga zahvalil, kako bi mu pokazal, da ti je hudo, ker si dvomil nad njim. Res ne veš, ali si sploh vreden, da te ima tako rad.

Mate, ali si vreden, da te ima Bog tako rad? Glej, še sam se veseli tvoje sreče in veselja! Kak dan! Ni oblačka na nebu, pripeka solnce. Vročina v teh dneh, to je božja mana zorečemu grozdju!

Zahvaljen, stokrat zahvaljen Bog, ki si neskončno dober! Samo včasih malo nerazumljiv!

Gleda Mate s praga zidanice. Najrajši bi

zavriskal. In bi zavriskal, čisto gotovo bi zavriskal, da nima Barice, hčerke, najstarejše, s seboj. Naj bi pohitela srčna radost od trte do trte, od vinograda do vinograda, od zidanice do zidanice, od hrama do hrama, po vsej gori, po vsem vencu gor tu okoli naj bi hitela! V dolino naj bi zakipela vse do samotnega svetega Sebastijana tam med brezami in še čez, do Črnomlja, do Vojne vasi. O, da bi mogli čuti vrisk oče v grobu in seznaniti, da bo ostalo njihovo ime pri hiši! Da bi mogli čuti mati! . . . Še čez Vojno vas, še naprej naj bi pohitel vrisk! Po vsej krajini tu doli naj bi segel, vse tam doli do Kolpe in čez. In tam od Smoka do Žežlja nad Vinico in od teh vinskih gričev vse tja na metliško stran, do Treh far in čez, med tiste solnčne cerkvice po gričih in tiste vinorodne gorice, ki se izgubljujejo tam na obzorju! Povsod naj bi šel in oznanjal: Mate je vesel, hvali Boga za srečo. Saj zavriska, ne more drugače! Pa naj misli Barica, da vriska vino iz njega!

Smok! Boža pogled cerkev na hribu nad Semičem. Tja je šlo prvo romanje k Mariji. Težko je šlo iz srca in sitno je bilo povedati ženi. Barica je tedaj že hodila, Katica je poskušala stati brez opore in brez pomoči stopiti prve korake. A ženi ni šlo od srca, s težavo jo je pregovoril in sta šla na Smok prosit Marijo, da bi bil tretji — sin. Na svet je prišla Anica.

Žeželj! Zaplava pogled tja na konico zvonika, ki ga komaj razločiš med drevjem. Tja sta romala z ženo, ko je poskušala shoditi Anica. Prosit sta šla Marijo za sina. Na svet je prišla Micika.

Tri fare! Nad metliško stranjo se raduje pogled. Tja sta romala, ko se je Micika še plazila po vseh štirih in ni še poskušala stati na nogah. Prosit sta šla Marijo za sina. Bog jima je podaril Tončko.

Plove pogled po tistih blagoslovljenih, v solncu žarečih gričih tam za Metliko. Tam za tistimi griči je Marija Bistriška. Plove pogled po Gorjancih. Tam za njimi, tam nekje je Žalostna gora, je Zaplaz, je Brezje. Nikamor ni hotela žena, ko je shodila Tončka. "Kar Bog da, pa bo!" je odločila žena. Pa niso pomogle nobene prošnje — o, tako se je bal Mate, da bi ne ostalo njegovo ime pri hiši! Nista šla — nerazumljivi Bog, s čim je Mate zaslužil, da si ga uslišal?

Zavriska, zavriska Mate — pa naj ga zatoži Barica doma! In že odpira usta. Pa se hipoma domisli in se lopne z dlanjo po njih. "Da privabiš že sedaj soseda? Prej ko skrivaj odkoplješ vino?"

"Barica, hočeš mesa? Belega kruha? Potice?"

"Imam je še! Glejte!"

"Niti načela je še nisi! Zakaj ne ješ! Ali ni dobra?"

"Je! Ali grozdje je boljše!"

"Le zoblji ga, le zoblji" Ne ve Mate, kako bi ji dopovedal, da bi prihodnje hipe ne pritekla v zidanico. In da bi zadržala mejaša in popotnika vsaj za hipe, da bi ne vstopil v zidanico. "Voliča privežem sem k lipi. Pojdi v trtje in se nazoblji do mile volje!"

Barica že teče v trtje.

"Ne bo je tako kmalu! Prej opravim! Voz zapejem čisto pred vrata! Čez voz ne bo nihče lezel v zidanico in me motil. Če me mejaš zunaj pozdravi, skrijem, prej ko mu odprem."

Zapelje Mate voz s sodovi tesno k vratom, zleze čezenj v zidanico in zapre vrata za seboj.

V poltemi delo ni lahko; oprezen moraš biti, da ne suneš v steklenico in je ne razbiješ. Ne daj Bog te nesreče! Čemu je ležalo sedem let vino zakopano v pesku? In čemu je vpilo iz temnega kota, kadar si stopil v zidanico? Mislil si nanj podnevi in ponoči. Kadar si zahrepenel po sinu — vsa ta leta si vsak hip hrepenel po njem —, si se domislil svoje skrivnosti. Da bi sedaj, ko je prišel dolgo in težko pričakovani trenutek, z nerodno kretnjo uničil ženi vse veselje?

Previdno, s tresočimi se rokami grebe Mate s prsti in žepnim nožem po kupčku peska v temnem kotu. Burno mu bije srce. Ko da koplje po skritem zakladu. In srečno izkoplje iz peska steklenico. Stisne jo k sebi nežno, ko je včeraj pritisnil sinčka na srce. In mu je pri srcu skoro čisto tako, ko mu je bilo včeraj, ko je držal težko, težko pričakovanega v rokah.

O, to bo gledala žena in se čudila! Več ko besede ji bo povedalo to vino, kako je hrepenel po sinu. Z besedami ji tega ni mogel dopovedati. In ji ne bi nikdar dopovedal. Ni besed za nekatere srčne utripe.

Sedem let je bila zakopana steklenica v kleti. Pred osmimi leti je bila vinska letina! V

nebesih bi pili tisto črnino! Ko se je rodila Katica, je natočil steklenico črnine in jo zakopal v kleti. Pohajala je že črnina, tista sladka, iskra, nagnjen je bil že sod. Reklo mu je nekaj, da ne bo kmalu tako dobre vinske letine! Ženi je pa hotel dati na botrinji ob sinovem rojstvu boljšega vina! Tri botrinje so bile v hiši, odkar je zakopal steklenico z iskro črnino! Bile so vesele — ali vse od veselja je uhajala Mateju misel na zakopano vino. In črv je glodal v srcu: Kaj bo res za zmeraj zakopano? In ga bo Bog zna kedaj odkopal zet in se čudil in ne bo razumel, kaj je mislil rajni tast, da je zakopal v pesek to iskro črnino tistega letnika, o katerem govore stari ljudje z občudovanjem.

Mate spoštljivo obriše steklenico, odpre vrata in jo dvigne proti solncu. Črno, črno je v steklenici, kot so bile črne misli na zeta, ki bi prinesel tuje ime k hiši. O, dobra je bila tista črnina pred osmimi leti, svetniki bi jo pili! Kaka, le kaka mora biti šele sedaj? Žena, to ti zapolje kri po žilah! Mate, ali se ti ne bo samo smejalo, ko ti bo v hvali ponudila čašo?

Ne, ne, ne! Ni kapljica tega vina ne bo kanila na Matejev jezik. Nihče, nihče ga ne bo pokusil razen nje! Tako je bilo določeno že pred osmimi leti. Tako gotovo ga ne bo pokusil nihče, razen nje, kakor gotovo ne zve nihče razen nje, da je bilo zakopano sedem let, sedem dolgih let, in čemu je bilo zakopano in čemu sedaj odkopano. Misli Mate. Grešil bi, smrtno bi grešil nad svojim silnim hrepenenjem, če bi ga pokusil. In še to mu završi po glavi — Bog ve odkod —: Ne bilo bi v srečo sinu, da pokusi kdo drugi vino razen matere, pa naj bo rodni oče! Zanja, za njeno veselje, njej v zahvalo je bilo zakopano! In nihče drugi nima pravice do nje-ga. Samo ona!

Skrije Mate steklenico. E, prišel bi radoveden mejaš. Pa bi silil, silil v človeka. Pa da se človeku zareče beseda? Pa da čuje o tisti črnini pred osmimi leti . . .?! Skrije Mate steklenico, tja v dno košare jo položi in jo pokrije z grozdi, ki jih je natrgal za Katico, Anico, Mico, Tončko. In odpre na stežaj vrata. In odpelje voz izpred vrat. Pridite sedaj, mejaši, sosedje, žejni popotniki! Pridi kdorkoli, Mate te napoji! Mate te nasiti! O, koliko je nakuhal in napekla soseda za botrinjo ob sinovem rojstvu! In mu zložila v košaro in jo položila

na voz, ko je zapregel vola, da pojde po vino za botrinjo in odpelje v zidanico sode za skorajšnjo trgatav! Pridi popotnik, pridi mejaš! Mateju je mehko pri duši, rad bi se porazgovoril! Pridi!

Hipoma Mateja toplo stisne pri srcu. Da prideta, o, ljubi Bog, da prideta mimo po poti, lačna, žejna, utrujena; berača bosih nog, v raztrganih, capastih oblekah; zapuščena, da bi se ju človek, ki ju ne pozna, ne doteknil iz strahu pred ušmi. Sključen, zgrbljen, plešast starček s sivo, razmršeno brado, ki se je drži slama iz hleva, v katerem je prespal noč; visok, vitek njegov spremljevalec, z dolgimi lasmi in rdečkasto brado, utrujen, da omaguje in se opoteka; skriva si oči, ker kdor mu pogleda čisto od blizu v oči, ga mora prepoznati, njemu pa ni do tega, da ga kdo prepozna. O, da prideta . . . Da pride vsaj eden . . . Da pride tisti vitki! . . . Da pride vsaj starec! Saj ne hodita vedno skupaj, pripovedujejo ljudje . . . Vitkega samega so v starih časih videli ljuhje omahovati po strmih potih, pripovedujejo. Beraču, staremu, nadložnemu, razcapanemu beraču so že stregli po zidanicah. In ko se usmiljeno srce ni balo, da bi se nalezlo uši od njega, so mu zableščale solze hvaležnosti v očeh! In je rodil tisto leto vinograd, da je bilo premalo domačih sodov v zidnici. Šele tedaj so sprevideli, komu so postregli. O, da prideta, da prideta . . .

Mate silno zahrepeni in premisli, kako bi bilo: Delal bi se, ko da ju ne pozna. Postregel bi jima, o, tako postregel, da se ne bi mogel premagati tisti vitki, da bi ne rekel ob slovesu: "Imaš kako željo, Mate?"

"Sin naj bo srečen . . ."

O, da prideta danes! To bi jima danes postregel Mate, ko je na mizi vsega . . .

"Ali bi jima dal poskusiti tudi tiste sedemletne starine?" pride od nekod misel in se zagriže v možgane.

"Tista je za ženo!" se brani Mate in se hoče otresti te misli. Ali bolj se je otresa, bolj ga vznemirja. "Kaj bi berači s takim vinom?! Vesela bi bila, da žejna dobita kapljico vode, nikar še tega lanskega vina, ki tudi ni slabo! Tista črnina je za ženo! Pa saj sem rekel, da se ne bi izdal, da ju poznam. Kako bi mogla berača vedeti za skrito vino?"

Bedak si, Mate! Ali ne veš, da vitki berač

vse vidi in vse ve? Tudi Peter, stari berač, je velik gospod v nebesih in veliko ve in vidi. Pa bi se potuhnil pred njima? Misliš, da te ne bi spregledala? Kaj bi napravil, Mate, da te poprosita za kozarec sedemletnega vina?

“I,” misli Mate, “da zaprosita zanj, bi se razodela! Potem pa jima ne bi bilo treba hoditi v razcapanih, beraških oblekah! In bi ne skušala sočutja ljudi s svojo lakoto in žejo in utrujenostjo!”

Ali, Mate, ali nisi čul, da nista vedno taka, ko ju vidiš v duhu? Pride včasih berač, nadložen, bolan, sestradan, da se mu šibe kolena. Ni podoben staremu, niti zdaleč ni podoben vitkemu. Pa da se zgrudi pred zidanico in zaječi po kapljici črnine, ker mu sicer zgori drobovje? Ne veš, Mate, kako se včasih spremenita i vitki i stari? Ni zdaleč ne bi slutil, kdo je pravzaprav razcapani berač.

“Tako je bilo včasih, v davnih dneh sta hodila po svetu! Dandanes ne hodita več!”

Ker ti je žal za osemletno vino, misliš tako, Mate!

“I, za ženo je to vino! Dal bi mu lanskega vina, do grla bi ga napojil, najostudnejšega berača, pa da je ves v ranah, pa da mu teče gnoj iz sto ostudnih ran, ne bi se mi studil, kozarec b imu nesel k ustom, če ga ne bi mogel sam.”

Misliš, Mate, da bi bilo za sinčka kaj boljšega na svetu, ko da pomisli nanj tisti vitki berač in mu določi žviljenjsko pot? Ali da poprosi zanj tisti stari, bradati, plešasti berač? Ali da pomoli zanj skrivnostnega berača, ki bi nenadoma prišel mimo . . . Nikdar ga še nisi videl. Ni iz naših krajev. Nikdar ga ne boš več videl. Ves skrivnostnega je in zelo, zelo in ostudno bolan, da ti vzbuja strah in gnus . . .

“Za ženo je bilo zakopano in je čakalo sedem let!” si skuša izbiti iz glave to misel. Pa ne gre in ne gre.

Ali sinček, sinček! Kaj bi mu mogel dati lepši dar v njegovo zibelko, ko molitev skrivnostnega berača?

Boj bije sam s seboj Mate. Sinček, sinček! Taka prošnja skrivnostnega berača je blagoslov božji!

Sinček, sinček!

Razneži se Mate. Plaho vstaja misel: “Da, pride, da pride skrivnostni berač, o, natočil bi mu kupico tiste sedemletne starine . . .”

Res, Mate, res bi mu jo natočil? V vsakem beraču tudi ni tisti vitki, ni tisti stari.

“Da!” Krepko in jasno se odloči Mate in spregovori glasno. In udari z nogo ob tla. In se siloma trudi, da odžene iz srca dvom in upanje, da berač morda ne pride.

O, kako zakipi v srcu veselje, ko spozna, da je sklep trden in neomajjan! Da je premagal dvom!

In zavriska Mate.

Sam Bog mora biti vesel njegovega vriska.

Pa če ga zatoži doma Barica? Naj ga! Razloži ženi, čemu je zavriskal. Ali mu bo mogla reči očitajočo besedo?

ČUDO

Ruska narodna. — Zapisal Vdovič.

Bil je ribič. Nekoč gre na jezero, vrže mrežo in izvleče ščuko. Na bregu zakuri ogenj in začne ščuko peči. Ko je bila po eni strani opečena, jo obrne na drugo. Ko je bila gotova, samo da jo še poje, — glej, kar skoči ščuka iz ognja in naravnost v jezero. “Na, čudo!” pravi ribič, “pečena riba je ušla spet v vodo!”

“Ni, človek!” mu odgovori riba s človeškim glasom; “kako čudo je to? V nekem selu živi lovec, njemu se je dogodilo čudo; pojdi k njemu pa ti sam pove.”

Ribič gre v selo, poišče lovca in se mu pokloni: “Dober dan, dobri človek!”

“Bog daj, rojak! Po kaj si prišel?”

“Zato in zato: povej, kako čudo se ti je dogodilo?”

“Poslušaj, rojak! Imel sem tri sinove in sem šel z njimi na lov. Nekoč smo ves dan lovili in ubili tri race. Zvečer pridemo v gozd, zakurimo ogenj, oskubemo race in jih začnemo pripravljati za večerjo. Ko jih spečemo, sedemo k jedi, kar pride starec: “Bog blagoslovi, junaki!”

“Dobro došel, starec!”

Sede starec, poje vse tri race, za posladek pa požre mojega najstarejšega sina. Ostanemo jaz in moja dva sina. Drugi dan vstanemo in gremo na lov. Lovimo ves dan in ubijemo tri

race. Zvečer pa zakurimo ogenj v gozdu in pripravljamo večerjo. Spet pride starec: "Bog blagoslovi, junaki!"

"Dobro došel, starec!"

On sede, poje vse tri race in se posladi z drugim sinom. Ostanem sam z enim sinom. Greva domov, prespiva noč, zjutraj pa spet na lov. Ubijeva tri race, zakuriva ogenj, dobro jih spečeva in se baš pripraviva k večerji, kar pride prav tisti starec: "Bog blagoslovi, junaka!"

"Dobro došel, starec!"

On sede, poje vse tri race in se posladi z najmlajšim sinom. Ostanem sam kakor volk v hosti. Prenočim v gozdu, zjutraj pa začnem loviti in pobijem toliko ptic, da jih komaj privlečem domov. Stopim v hišo, sinovi moji pa leže na posteljah — vsi trije živi in zdravi."

Poslušaj ribič in reče: "No, to je čudo, za res čudo."

"Ni, rojak!" odgovori lovec: "Kako čudo je to? Glej, v tem in tem selu, pri tem in tem človeku se je dogodilo pravo čudo; pojdi k njemu, sam ti pove."

Ribič gre v selo, poišče tega človeka in ga pozdravi: "Pozdravljen, stric!"

"Pozdravljen, rojak! Po kaj si prišel?"

"Po to in to: povej, kako čudo se ti je pripetilo?"

"Poslušaj!" pravi. "Od mladih nog sem živel z ženo, pa kaj bi? Zaljubi se v drugega. Jaz sam ne zapazim tega, ali drugi so pripovedovali. In nekoč se namenim v gozd po drva. Naprežem konje, poženem v okolico, ostanem tam pol ure, se vrnem domov in se skrijem na dvorišču. Ko se zmrači, slišim, kako se gospodinja z nekom v hiši zabava. Hitim v hišo in baš hočem ženo nekoliko poučiti, kar vzame ona paličko, me opali po ledjih in reče: 'Do zdaj si bil človek, a sedaj bodi črn pes!' Na mah se izprememim v psa. Ona vzame grebljo — pa udri po mojih ledjih. Bila me je in bila ter ven zapodila. Jaz zdirjam na ulico, sedem pred hišo ter si mislim: morda se žena spomni ter me spet izpremeni v človeka. Ali če sem še toliko oprezoval okoli hiše, milosti nisem mogel dočakati od grde žene. Nekoč odpre okno in me vsega polije z vrelo vodo, gledaje, da me v oči zadene. Hrani pa me z ničemer, in če bi od gladu poginil! Ne kaže drugače, nego da pobeg-

nem na polje, kjer vidim, da nekdo vole pase. Pridružim se tej čedi in začnem hoditi za voli. Kateri se odmakne od črede, ga takoj pritiram nazaj, volkovom pa ne dan do živega in do črede. Ko zapazi človek mojo brigo, me začne hraniti in pojiti in se tako zanese name, da ne hodi več za čredo. Pobriše jo v vas in začne veselo živeti. Neki dan mu reče gospodar: 'Čuj, pastir! Ti se samo zabavaš in veseljačiš, živina pa hodi sama po polju. Tako ne gre. Lahko pride tat in odvede goveda'. — 'Ne more, gospodar! Jaz se trdno zanašam na svojega psa; ta ne da nikomur do crede.' — Povej, ali naj ti takoj odvedem govedo, katero hočeš?' — 'Ne boš ga, ne!' Spreta se in stavita za tristo rubljev. Gospodar gre na polje in kakor se nameri za govedom, ga napadem, raztrgam na njem vso obleko in ga nikakor ne pustim dalje. Stavo je dobil moj gospodar, pastir, in od tega časa mu postanem še ljubši. Čeprav sam ne je, meni da za gotovo jesti. Prebil sem pri njem vse leto. 'Pojdem, da vidim,' si mislim pri sebi, 'ali se me žena usmili in me spet naredi v človeka.' Pridirjam domov in začnem praskati po vratih. Pride žena s paličko in me opali po ledjih, rekoč: 'Na, do sedaj si tekal kakor pes, a zdaj letaj kakor detel.' Izprememim se v detla in poletim v loge in gaje. Pritisne huda zima, jesti je vsekakor treba, a do hrane ne pridem nikjer. Skrijem se v neki vrt, zagledam na drevesu ptičnico. 'Pa se spustimo v to ptičnico, naj me otroci ujamejo. Morda mi dajo jesti in v sobi bo toplo zimovati!' Skočim v ptičnico, vratca se zapro, otroci me vzamejo in ponesejo k očetu: 'Glej, tata, kakega detla smo ujeli!' Ali njihov oče je bil sam čarovnik in je takoj spoznal, da sem človek in ne ptica. Vzame me iz kletke, pihne vame — in me izpremeni spet v človeka. Da mi zeleno šibico in reče: 'Počakaj, prijatelj, do večera in pojdi domov. Ko pa stopiš v hišo, udari svojo ženo s šibico in reci: Bila si, žena, ženska, a zdaj bodi koza!' Vzamem zeleno šibico, pridem na večer domov, se po tistem prikradem do svoje žene, opalim jo s šibico in rečem: 'Bila si, žena, ženska, a zdaj bodi koza!' Takoj postane ona koza. Zvežem ji s konopcem roge, privežem v staji in jo začnem krmiti z rženo slamo. Tako sem jo držal vse leto ob slami, potem pa grem k čarovniku: 'Nauči me, rojak, kako bi kozo izpremenil v žensko?' On

mi da drugo šibico: 'Na, prijatelj! Oplazi jo s to šibico in reci: Bila si koza, a zdaj bodi ženska!' Vrnem se domov ter oplazim kozo s šibico: 'Bila si koza, a zdaj bodi ženska!' Takoj se izpremeni koza v žensko. Zdaj se vrže gospodarica predme na kolena, začne plakati in prositi odpuščenja. Prisegala je pri nebu in pri zemlji, da bo z menoj živela po božjem zakonu. In od tega časa resnično živiva srečno v ljubezni in slogi."

"Hvala ti," pravi ribič, "to pa je zares pravo čudo."

PISMO JEZLJIVCU JANEZU

Kdo ne pozna one igre s kocko? Po dolgi poti pelješ svoj kegeljček za toliko pik naprej, kolikor ti je kocka pokazala, ko si jo vrgel. S tovarišem se skušata, kdo po prej pripeljal svoje kegeljčke na varno. Tolikokrat si že kocko vigel in se pomaknil naprej, že si morda pri vratih, pa ti pride za tabo tvoj tekmeč, ki je vrgel kocko, in slučajno so pike na kocki pokazale, da se bo postavil prav tja, kjer je tvoj kegeljček, tik pred vrati. Škodoželjno te odrine in vrže nazaj prav na začetek. Tako dolgo si se mučil in hitel, zdaj si pa tam, kjer si bil prav v začetku igre. Človeka res pograbi, da bi se razjezil in vse skup pometal z mize, a glej, na igralni lepenki ti udarijo v oči velike črke: "Človek, ne jezi se!" Premagaj se, to je šola za vsakdanje življenje. Zavedaj se, da nisi sam na svetu.

"SMO ŽE TAKI . . ."

Listi na drevesu si niso enaki, cvetlica na travniku je druga drugi podobna, a enaka ji ni. Zvezda je zvezdi podobna, a dve si nista enaki. Tako je tudi z ljudmi: vsak je drugačen, kakor prsti na roki. Prav iz te raznolikosti v naravi pa nastaja lepota. Vse je drugo drugemu prilagojeno. Tudi človek se more uvrstiti v celoten stvariteljski načrt, saj je krona stvarstva, kako bi torej bilo, ko bi ga prav on kazil? Skratka, prilagoditi se mora celoti, prilagoditi dru-

gim. Zato pa mora svoje okolje poznati, da se mu bo priljučil. Gotovo si že opazoval stavbo iz lepo rezanega kamna. Kako se kamen h kamnu prilega. Kaj misliš, da so že kar obdelane našli? Nikakor; Vsakega posebej je bilo treba oklesati in ogladiti, da se prilega k drugemu. Tako je tudi z nami. Nismo prišli na svet popolni, to sami dobro vemo, še bolj pa tisti, ki imajo z nami opraviti ali ki so v stiku z nami. Zato pa se moramo obdelati, da se bomo lepo prillegali k drugim. Tudi sami se moramo obdelovati, obklesavati z dneva v dan. Bilo bi res predrzno, ko bi zahtevali, da se morajo drugi nam prilagoditi. Prečudna bi bila tvoja zahteva, naj bi se vsa dolga vrsta, ki koraka s tabo, prilagodila tvojemu koraku, ne ti njihovemu.

Napak je torej, če se kdo malomarno izgovarja, češ, sem že tak, kaj morem za to. Seveda moreš, če le hočeš, pa tudi moraš. Kdor sam sebe ne obdeluje in ne pili ter ne gladi svojega značaja, bodo njegova nagnjenja kmalu zavladala nad njim, postal bo njih suženj. Tak človek ne bo našel sile v sebi, ki bi mogla zadušiti vihar, ki divja v njem. Tak človek misli, da mora na vsak način dati duška svojim strastem, ki bučijo v njem, proti krivici, ki se mu je zgodila. Nobenega jarma ne trpi, z jezo ga hoče vreči raz sebe. Prav za prav pa ni drugega kot ošabnost, ki preži na dnu njegove duše, kakor strupeni zmaj, ki bruha ogenj proti vsem, ki se mu preveč približajo.

Koliko je takih, ki znajo obvladati sami sebe?"

ČUDEN PONOS

So ljudje, ki se ponašajo s tem, da takoj klin s klinom izbijejo, kakor pravijo, takoj vrnejo milo za drago in s tem se ponašajo, češ, da si ne dajo brbati pod nosom. Svojo jezo imajo popolnoma za upravičeno, saj imajo vendar pravico, braniti svojo čast. Toda s tem kaj slabo prikrivajo svojo slabost. Veličina človeka ni v tem, da svojim strastem pusti proste brzde, ampak da jih zna obrzdati, z drugo besedo, da zna premagati samega sebe. Ako se v jezi ne zna zatajiti, je tako kakor v lepo ubrani godbi: če eno glasbilo ni uglašeno, pokvari še tako lepo godbo. Ali veš, kakšni se mi zdijo jezni ljudje? Kakor električni zvonec. Samo malo pritisneš na gumb, pa ga je že po vsej

hiši sliši. Jezljiv človek je prav tak. Na vsak dotikljaj njegove osebe, ko mu ni všeč, se kar avtomatično, sam od sebe obregne na onega, ki se ga je drznil dotakniti. Toda človek ne sme biti avtomat, če hoče držati kaj nase. Da se zna jeziti, to res ni nič imenitnega, s tem razodeva le svojo slabost. Dokler se te slabosti ne oprostí, toliko časa je njej suženj. Nad njim gospoduje jeza. Slab je, če ne zna raztrgati vezi in še vara se, ako je ponosen nanjo. Ljudje ti pravijo, da si kakor osa, samo da se je dotakneš, pa te piči. Pa še celo taki ljudje, ki so pogosto v cerkvi, pri Gospodovi mizi, se ne znajo obvladati. To je znamenje, da kaj malo porabijo božje darove, ki jih je Bog človeku položil v dušo in mu jih še sproti podeljuje.

Ali ni žalostno, ko si človek mora reči: danes sem še prav takšen, kakršen sem bil v mladih letih, le da so napake pognale tačas mnogo globlje korenine. Ali ni žalostno, ko si mora človek celo na smrtni postelji priznati, da je še prav tak, kakršen je bil pred petdesetimi leti? Ali boš tudi Bogu upal reči, da si pač bil tak in da se nisi mogel iznebiti svojih napak? Njemu je dobro znano, koliko moči ti je dal. Vsakemu da toliko, kolikor potrebuje in nikogar čez moč ne skuša, kakor pravi Sv. Duh (1 Kor 10, 12).

Nič ni čudnega, da se tvoja narava upira in kipi v tebi, ko slišiš, da ti kdo dela krivico, da te opravlja, da ti podtika stvari, pri katerih si popolnoma nedolžen, toda tvoja moč se ne sme pokazati v tem, da udariš, da se maščuješ, da hudo s hudim vračaš, ampak hudo z dobrim. Udarcu, ki prihaja od zunaj, ne smeš nastaviti trde svoje volje, sicer se lahko razbije eno ali drugo, gotovo pa prijateljstvo in dober odnos med tabo in bližnjim. Saj si videl že pri vlakih, kako so sklenjeni vozovi. Narahlo. Zgodi se pa, da vozovi udarijo skupaj. Da ne bi udarec bil prehud, so na konceh voza nameščeni odbijači na peresih, ki preprečijo, da bi se ob udarcu kaj razbilo ali prehudo streslo. Tak odbijač mora biti v nas prožna volja, ki se vda pod udarcem in ne vrne s protisilo. Rajši prenese prvi udarec, prvo rano, kakor da bi še drugo zadal ali jo nanovo odprl. Nasprotnik bo sam pred seboj osramočen, ko bo videl, da je spričo tebe slabejši, ko si se premagal in mu nisi vrnil. Ali se spomniš, kako je Martin Krpan Brdavsca ugnal? Ali mu je morda s težkim

mečem meč odbil, da so se iskre zakresale? Ne, ampak mehke lipov kij mu je nastavil. Brdavssov meč se je zadržal v kij, ko ga ni mogel izdreti; Brdavs je bil razorožen. Tako tudi ti razorožiš svojega bližnjega, ako se ne razburiš in ne vračaš enakega z enakim. Ne zunanja sila, ampak notranja moč ti je potrebna. Volja mora biti močna, da sebe samega premagaš. Sile je dosti v tebi, le mojster moraš biti, da jo vzbudiš. Kakor električni dinamo si. V njem spi silna moč. Toda nobene energije ne da, dokler ni v pogonu. Ko ga zavrti zadostna sila, tedaj pa sveti in greje in mnogotero delo izvrši.

Koliko si pa ti doslej storil, da bi samega sebe premagal? Ali si porabil silo, svojo voljo, ki je tako mogočna, če le hočeš? Ne odnehaj, četudi prideš do zmage po porazih. Zmagati pa moraš. Kdor ne zataji samega sebe, ne more biti moj učenec, pravi Jezus.

(Dalje prihodnjič)

OCEANSKI KRIST

Tisto leto je mnogo ribičev iz Saint-Valleryja, ki so šli na lov, utonilo na morju. Njihova trupla so našli na obali, kamor so jih z ostanki ladij naplavili valovi, in v teku devetih dni je bilo na hriboviti cesti, ki vodi k cerkvi, videti, kako so nosili na ramah rakve, za katerimi so šle jokajoče vdove v svojih dolgih črnih plaščih z oglavnicami, kakor svetopisemske žene.

Prav tako so tudi ribiškega kapitana Jeana Lenoela in njegovega sina Desireja položili k večnemu počitku v glavni cerkveni ladji pod obokom, kjer sta bila nekdanj obesa Naši ljubi Gospe v dar ladjico z vso opremo. Bila sta to pravična in bogaboječa moža. In gospod Guillaume Trupheme, župnik saintvaleryjski, je dejal potem, ko je opravil pogrebne obrede, z glasom, vlažnim od solza:

“Nikdar še nista bila položena v posvečeno zemljo, da bi tam pričakovala božjo sodbo, vrljša moža in boljša kristjana, kot sta bila Jean Lenoel in njegov sin Desire.”

In dočim so obrežne barke z njihovimi-gospodarji poginjale ob obali, so se na odprtem

morju potapljalne velike ladje in ni ga bilo dne, da ne bi ocean vrgel na kopno ostankov potopljenih brodov. Tedaj so nekega dne otroci, ki so se vozili s čolnom, zagledali soho, ki je plavala po morju. Bil je to kip Jezusa Kristusa v življenjski velikosti, izrezan iz trdega lesa in čisto naravno poslikan, in videti je bilo, da je starinsko delo. Ljubi Bog je plaval po vodi s široko razprtimi rokami. Otroci so ga potegnili v čoln in ga odnesli v Saint Valery. Njegovo čelo je bilo ovenčano s trnjevo krono; njegove noge in roke so bile prebodene. Toda manjkali so žebli, kakor tudi križ sam. Prikazal se je z rokami, razklenjenimi, kakor da se hoče žrtvovati in blagoslavljal, tak, kakršnega so videli Jožef Arimatejec in pobožne žene ob času, ko so ga polagali v grob.

Otroci so ga izročili gospodu župniku Truphemeu, ki jim je dejal:

“Ta podoba Gospodova je starinsko delo, in tisti, ki jo je izgotovil, je brez dvoma že davno mrtev. Čeprav dandanes amienski in pariški trgovci prodajajo po sto frankov in še celo dražje občudovanja vredne sohe, je treba pripoznati, da so tudi nekdanji mojstri zelo zaslužni. Toda predvsem se veselim ob misli, da je Jezus Kristus, ki je prišel tako, z odprtimi rokami v Saint-Valery storil to zategadelj, da blagoslovi to tako kruto preizkušano župnijo in da naznani, da se mu smilijo ubogi ljudje, ki v večni nevarnosti za svoje življenje hodijo na lov. To je Bog, ki je hodil po vodah in ki je blagoslovil Kefove mreže.”

In gospod župnik Trupheme se je, položivši Krista na prt velikega oltarja v cerkvi, podal k tesarju Lemerreu naročit lep križ iz hrastovega lesa — iz same črnjave.

Ko je bil gotov, so pribili nanj Boga s čisto novimi žebli in ga postavili v cerkveni ladji, nad klopjo starešin.

Tedaj so opazili, da so bile njegove oči polne usmiljenja in kot vlažne od neke nebeške milosrčnosti.

Enemu izmed cerkvenih ključarjev, ki je bil prisoten, ko so postavljali razpelo, se je zdelo, da vid iteči solze po božanskih licih. Ko je drugo jutro gospod župnik stopil z ministrantom v cerkev, da bi bral mašo, je bil silno presenečen, ko je našel križ nad starešinsko klopjo prazen, a Krista ležečega na oltarju.

Precej, čim je dokončal sveto opravilo, je dal poklicati tesarja in ga vprašal, zakaj je vzel Krista s križa. Toda tesar je odvrnil, da se ga sploh ni pritaknil, in ko je vprašal še cerkovnika in cerkvene ključarje, se je gospod Trupheme prepričal, da ni bil nihče stopil v cerkev od takrat, ko je bil Bog postavljen nad starešinsko klop.

In tedaj ga je prevzel občutek, da so to čudovite stvari, in previdno je razmišljal o njih. Sledečo nedeljo je pri pridigi govoril o tem svojim župljanom in jih pozval, naj prispevajo mile darove, da se postavi nov križ, lepši od prvega in ki bo vrednejši, da nosi Njega, ki je odkupil svet.

Siromašni saintvaleryjski ribiči so darovali toliko denarja, kolikor so zmogli, a vdove so prinesle svoje poročne prstane. Tako je gospod Trupheme lahko šel takoj v Abbeville naročit križ iz črnega lesa, ki se je močno svetil in na katerem je bila na vrhu pritrjena tablica z napisom INRI v zlatih črkah. Dva meseca pozneje so ga postavili na mesto prvega in nanj so pritrdili Krista, med sulico in gobo.

Toda Jezus ga je zapustil prav tako kakor onega drugega in še isto noč legel na oltar.

Ko ga je gospod župnik zjutraj tam našel, je padel na kolena in dolgo molil. Glas o tem čudežu se je razširil vse naokoli in amienske gospe so priredile zbirko za saintvaleryjskega Krista. A gospod Trupheme je prejel iz Pariza denarja in draguljev in žena mornariškega ministra, gospa Hyde de Neuville, mu je poslala srček od demantov. Ko je bilo na razpolago vse to bogastvo, je neki zlatar iz Saintsulpice-ske ulice v dveh letih izdelal križ iz zlata in žlahtnega kamenja, ki je bil z veliko svečanostjo posvečen v saintvaleryjski cerkvi na drugo nedeljo po Veliki noči leta 18.. Toda On, ki ni zavrnil križa, prepelnega muk, je pobegnil s tega tako dragocenega razpela in se znova vlegel na belo oltarsko platno.

Iz strahu, da bi ga utegnili razžaliti, so ga to pot pustili, in tam je ležal že dlje nego dve leti, ko je Peter, sin Petra Cailloua, prišel povedat gospodu župniku Truphemeu, da je na obali našel pravi križ Našega Gospoda.

Peter je bil preprost fant brez lokavosti in, ker ni imel zadosti pameti, da bi si bil mogel dovolj prislužiti za življenje, so mu iz usmilje-

nja dajali kruha, imeli so ga vsi radi, ker ni storil nikdar nič hudega. Toda govoril je brez prestanka, česar pa nihče ni poslušal.

Vendar je gospoda Truphemea, ki je brez prestanka premišljal o skrivnosti oceanskega Krista, iznenadilo, kar je ubogi slaboumnež povedal. Podal se je s cerkovnikom in dvema ključarjema na kraj, kjer je dejal otrok, da je videl križ, in našel je tam dve deski, obiti z žebli, ki ju je morje že dolgo valjalo in ki sta res tvorili podobo križa.

Bili so to ostanki neke stare, že davno potopljene ladje. Na eni teh desk je bilo razločiti še dvojce črk, naslikanih s črno barvo, in sicer J in L, in ni bilo mogoče dvomiti, da so to drobci ladje Jeana Lenoela, ki je pet let poprej s svojim sinom Desirejem poginil na morju.

Ko so to videli, so se cerkovnik in oba ključarja pričeli smejati nad preprostim revežem, ki je razbite ladijske deske imel za križ Jezusa Kristusa. Toda gospod župnik Trupheme je zadržal njihov posmeh. Mnogo je razmišljal in mnogo je molil, odkar je bil prišel med ribiče ta oceanski Krist, in skrivnost neskončnega usmiljenja se mu je začela prikazovati. Pokleknil je v pesek, izmolil molitve za verne pokojnike, nato je pa naročil cerkovniku in ključarjema, naj vzamejo te ladijske ostanke na rame, jih odneso in odlože v cerkvi. Ko je bilo to storjeno, je dvignil Krista z oltarja, ga položil na ladjine deske in ga sam pribil nanje z žebli, ki jih je morje razjedlo.

Takoj drugi dan je velel postaviti križ na mesto, kjer se je prej nahajal križ iz zlata in dragih kamnov, nad klopjo cerkvenih starešin. Od tam se oceanski Krist ni nikdar snel. Hotel je ostati na tem lesu, na katerem so umrli ljudje, na pomoč kličeje njegovo ime in ime njegove Matere. In tam se zdi, da s svojimi napol odprtimi, vzvišenimi in boleznimi usti govori: "Moj križ je narejen iz vseh človeških muk, zakaj jaz sem zares Bog ubogih in bednih."

K. D.

ZVON SVETEGA SEBASTIJANA

Brula Jakob iz Strmca se je pri tridesetih letih vrnil iz Amerike k svoji družini. Prišel je rahlo sključen, osivel in nagubanega obraza, a prinesel je dovolj denarja in ne bo mu treba več iz domačega kraja.

"Moj sin, moj Lojz!"

Objel je zastavnega fanta, in rame so se mu tresle. Potem so se njegove stare oči zagledale v sinov zagoreli in lepi obraz, in na usta je posijal žarek začudenega nasmeha.

"E, ti moj fant, čvrstejši si, kot sem si mislil!"

Bilo je prvo srečanje med očetom in sinom.

Na njive in po rebri je sijalo popoldansko sonce. Zrak je bil po nedavnem dežju sočen in omamljiv; tudi košenice so bile v najlepšem cvetju. Kosa se to leto še ni oglasila.

"Zvoni, zvoni, pri svetem Vidu!" je vzkliknik Amerikanec in se ustavil. Pritrkavanje mu je donelo na uho v tisoč najlepših in najdražjih glasovih. "Zvoni! Zvoni!" je šepetal, ves svetel v soncu, medtem ko se mu je z mehкими, redkimi lasmi igral junijski vetrič.

Spomini na daljno mladost so mu zvonili vso pot do Strmca. A tam je zaman iskal svojo rodno hišo. Med košatim drevjem se je smehljala nova, rdeča, še neometana, z velikimi okni, s svetlimi pločevinastimi žlebovi. Okoli nje so se še poznali sledovi peska, apna in opeke. Nekaj najbližnjih vej, ki bi bile sicer v napoto, je bilo odsekanih.

Amerikanec je gledal svežo stavbo, mežikal v sončni bleščavi in se smehljaj. V tistih rdečih zidovih, velikih svetlih oknih in sivi strehi je videl svojih trideset najlepših in hkrati najtežjih let. Ob njem je stala žena, trideset let so ju vezale edinole misli, vroče misli in mrzla daljava.

Nova hiša se je sramežljivo smehljala, ko da bi čutila njuno skrito, molčeče vprašanje: Ali je bil ta dom vreden tolikega trpljenja? Smehljala se je, ko da bi umela njun nemi odgovor: bil ga je vendarle vreden!

Vrnitev Jakoba Brule je povzročila mnogo govorjenja, mnogo občudovanja, kajti pri nas

smo bolj vajeni odhodov v tujino nego vrnitev iz tujine; a če se že kdo vrne, napravi samo obisk, pove, da se ima dobro, in spet odide. Tako se je zgodilo z Jermanovo s Pake. Pred leti jo je izvabila Francija, a letos se je prišla Ivanka pokazat z dvema srčkanima otrokoma. Vsi so se ji čudili in jo oblagrovali, da je lepo poročena. Ogovarjali so njena otroka, a iz njunih ust ni bilo besedice.

“Ali ne znata nič po naše?”

“Oh, kam pa pride človek s slovenskim jezikom!” je vzdihnila. Začela je malčkoma govoriti po tuje, eh, in bilo je čebljanja, da se je moral človek čuditi. Po štirinajstih dneh je Ivanka odšla na Francosko in Bog ve, kdaj jo bo spet videla rodna vas, če jo bo še spoznala, tujko.

S srečo v življenju se je prišel pohvalit še nekdo iz vasi, s seboj je pripeljal tudi ženo. Bila sta lepo oblečena, gladkega obraza, a govorila sta le nemško. Otrokom iz moževega sorodstva sta prinesla bonbonov in drobiža, občudujoče oči so ju božale in spremljale vsako njuno kretnjo. V marsikaterem srcu se je porodil vzdih:

“Povsod se da bolje živeti kakor tu doma!”

Odšla sta, in veliko vprašanje je, ali se še vrneta, vsaj mimogrede. Mnogo pa se jih je izselilo, o katerih nihče ne ve, ali se jim po svetu godi dobro ali slabo. Morebiti se bodo lepega dne bogati vrnili, obiskali sorodnike, se postavili z darovi in potem ostali doma, tako da bodo ljudje govorili:

“Glejte ga, ni manj prinesel ko Brula iz Strmca!”

V času košnje in žetve je strmški bogatinec posedal doma in gledal na ravnino, po kateri se je vila bela cesta iz steljnikov in izginjala za reber. Pred njim so vstajale podobe iz mladih let. Stisnil je oči in mežikal z nekoliko sklonjeno glavo. Glej, ali ni tamle med brezami svetli zvonik Sv. Sebastijana? Seveda, samo zvonik moli iznad brez!

“Tja sem se otel pred nevihto in strelo, ko sem premožnemu kmetu pasel živino, bilo mi je deset let. Eh, koliko strahu sem užil tedaj v tisti samoti, v tisti hudi uri! Živina se je stiskala k cerkvi in preplašeno mukala. O ti moj Bog!”

O, daljna, jasna mladost!

Res — na sredi pota med podnožjem Rodin in Faro se na visoki ravnici med brezami, steljjo in hrastičjem skriva cerkva sv. Sebastijana. Nekdaj je bilo tam, kakor pripovedujejo, celo farno pokopališče. Stari oče mi je pravil, da je nekoč kot deček spremljal očeta v zidnico. Od sv. Sebastijana sta slišala skrivnostno, presunljivo tuljenje. “Janezek,” mu je rekel oče, “to so pa volkovi. Ampak nič se ne boj —”. Da, pred sto in še več leti, v času strašne kolere, so bili volkovi od zlomka drzni in nevarni.

Okrog in okrog cerkvice so steljniki, kjer se poleti pase živina in kjer se pastirji zibljejo na vitkih brezah, dokler po veselem živžavu ne gredo zaskrbljeno iskat to ali ono izgubljeno živinče.

“Gospod župnik, dober dan!”

Župnik je odložil naočnike in pero, nato je vstal in obraz se mu je zjasnil.

“Bog vas sprimi, Brula!”

Sedela sta in se pomenkovala, potem pa je Amerikanec spregovoril:

“Gospod župnik, sveti Sebastijan se mi smili, ker mu je tako pusto v tisti tišini. Glejte, pet in dvajset let je minilo, kar so mu v vojski vzeli zvon. Jaz bi mu kupil novega, samo ne vem, koliko stane taka reč.”

“Bog vam plačaj, Brula!” je vzkliknil župnik. “Napravili boste nekaj dobrega, nekaj, za kar se jaz že mnogo let trudim. A naša fara je siromašna in še iz najpotrebnejših popravil nikamor ne pridemo. Koliko bi zvon stal, hm — vprašanje je, ali bo velik ali majhen —”

“Tako mislim,” se je smehljaj Brula, “da ne sme biti večji, kakor pa so line v zvoniku, sicer ga ne bo moči obesiti.”

Neke nedelje je bilo v cerkvi oznanjeno:

“Prihodnjo nedeljo bo ob priliki žegnanja pri Svetem Sebastijanu blagoslovljen novi zvon, ki ga je kupil Jakob Brula iz Strmca št. 4. Ker s tem v župni cerkvi sveta maša odpade, se verniki naprošajo, da se udeležijo slovesnosti in božje službe pri Svetem Sebastijanu.”

Rosa se je svetlikala v nedeljskem soncu — kapljala z brez in s stelje med roso, ki je že rdela in sladko dišala po steljnikih. Pri Svetem Sebastijanu so se zbirali ljudje, prihajali so po različnih stezah in potih, pa tudi kar navprek. Gruče so se večale, zagoreli dekliški obrazi so

se v zadregi umikali fantovskim pogledom. Okoli cerkvice je bilo pravo mravljišče. Lectar Matija je odgnal otroke, ki so se brez dinarja v žepu tiščali k njegovi stojnici in se nevarno naslajali nad dobrotami.

Izza hrastičja je bilo slišati godbo.

“Aha, gredo!”

Prišli so muzikantje z rumenimi glasbili in se postavili na ravnico, deset metrov pred zvonikom. Za njimi je šel voz, ves v cvetju in travkih, tako da je bilo zvon komaj videti. Takoj za vozom je stopal Brula Jakob z gloriolo zadovoljstva okoli obsijane glave, rahlo zardel in samozavesten spričo tisočerih oči, ki so se upirale vanj.

Ko je cerkveni zbor zapel “Večerni zvon”, je stopil župnik na vzvišen prostor pred zvonikom. Govorjenje je potihnilo.

“Vivos voco, je zapisano na vsakem zvonu. Žive kličem, kličem jih k skrbi za njih večno srečo in blaženost, opominjam jih, naj v svetnih opravilih in delu ne pozabijo na smisel svojega življenja — —”

Besede so plavale nad razkritimi glavami, vrhovi brez so drhteli v sapi, tu in tam je v množici zavekal otrok.

“Zapisano je tudi: mortuos plango — mrtve objokujem. Kadar sorodniki in prijatelji izročajo zemlji ljubljeno osebo, takrat se z njihovim jokom duši moj jok — —”

Strmčan je zdaj zrl župniku v svetlo obličje, zdaj v zvon pred seboj, kjer je bral svoje ime.

“In naposled stoji zapisano: fulgura frango — strele lomim. Čuvam vaša polja, vaše vinograde, vaše stanje pred točo in ognjem. Kadar trepeče v grozi večnega uničenja, tedaj prosijo moji glasovi večnega Stvarnika, naj prizanese sadovom truda in znoja — — Predragi v Kristusu, zvon spremlja človeka na vsej njegovih veseli in žalostni poti od zibelke do groba — —”

Iz line so spustili debele vrvi, da so jih spodnji navezali na jarmiček. Okoli zvonika so brenčali razdraženi sršeni, sem pa tja se je kateri zasukal celo nad glave. Njihovemu dolgotrajnemu pokoju je odzvonilo — do prve velike vojne . . .

Stari Hrošč, ki je vodil dviganje, je stal pri zvonu, skozi naočnike učeno in samozavestno

gledal po ljudeh in je štel: “ena, dve tri!” Vrvi so se napele, zvon se je dvignil in oglasila se je godba. Ljudje so se vzpenjali na prste, zvon pa se je dvigal in sijal v zamolklem lesku. Toliko in toliko ginjenih oči je spremljalo posvečeni bron.

Proti koncu službe božje je zadonelo zvonjenje, milo in sladko se je razlegalo preko stelnikov in polj. Ah, zdaj ne bo več strah žensk, kadar bodo morale same iz Rodin k fari, zdaj se ne bodo več prikazovali divji možje v tisti hosti pri Svetem Sebastijanu in tekali za njimi . . . Pač pa se bodo pastirji še dalje podpisovali po zidovih častitljive cerkvice in mladi zaljubljeni bodo risali prebodena srca in tožili nad črnimi očmi . . .

Po maši, ko so se ljudje začeli razhajati, so muzikantje prinesli iz cerkvice sodček vina, ki so ga imeli varno spravljenega za oltarjem, in si v hrastovi senci nabirali nove sape.

Bronasti zvon pa je vriskal in pel, ko mlad fant, da so se sršeni plašno razbesili. Breze so šelestele, beli oblaki so hiteli po nebu, in temnomodre vinske gorice, kjer je začelo zoreti grozdje, so drhtele ob odmevih prazničnega zvonjenja.

“Zvoni! Zvoni! Pri Svetem Sebastijanu zvoni, pritrkava, eh, moj Bog!”

Brula Jakob si je zaslanjal oči in mežikal v zvonik. Srce se mu je smehljalo, srce mu je pelo milo in blaženo. Na njegovi desnici je stala žena, na levi sin Lojz — in še nekdo — —

“Oče, to je pa . . . Lamutova Mihela — —”

Amerikanec se je samo smehljajal v sreči in zadovoljstvu, veter mu je božal bele lase. Trideset dolgih, težkih let — bilo je vredno trpeti za ta mirni, srečni, zadovoljni smeh — ti moj ljubi Bog!

Vinko Beličič.

SREČEN PISATELJ

Kritik: “Vaše delo je strašno propadlo. Brezupen neuspeh. Pa še veseli ste?”

Dramatik: “In še kako! Včeraj so mi zarubili vse tantieme.”

IMA PRAV

Profesor (kolegu): “Slišite, gospod kolega, Vaša žena Vam je rekla včeraj vpričo drugih ljudi osel? Kako morete vendar kaj takega trpeti?”

Kolega: “Ima čisto prav, ko sem bil pa tako neumen, da sem se z njo poročil!”

ODLIČNI BARAGOVEC, REV. SIMON LAMPE UMRL

Iz Glasila Jednote posnemamo žalostno poročilo, da je umrl znani indijanski misijonar, Rev. Simon Lampe.

S pokojnim č. g. Rev. Simonom Lampetom je legel v grob tretji najstarejši ameriški slovenski duhovnik; preživita ga še Rev. Ciril Zupan v Pueblo, Colo., in Msgr. A. J. Rezek v Houghton, Mich.

Iz njegovega življenja posnemamo sledeče:

Rev. Simon Lampe je bil rojen 5. decembra, 1865 na Brezovici pri Ljubljani, njegov oče je bil železniški čuvaj, rojen leta 1812 v črnem vrhu pri Idriji, mati pa na Igu pri Ljubljani leta 1833. Pokojna Rev. Dr. Franc in Evgen Lampe v Ljubljani sta mu bila v bližnjem sorodu. Ime Lampe se naglaša na zadnjem zlogu. Po očetovi smrti 15. decembra, 1875 se je njegova družina preselila najprej na Vič, potem v Ljubljano.

Pokojni Rev. S. Lampe se je šolal v Ljubljani, najprej na Grabnu, potem pa ves čas do leta 1882 v Marijinišču. Leta 1883 je odšel z Rev. Buhom v Ameriko in prišel 2. novembra v benediktinsko opatijo sv. Janeza, Collegeville, Minn. Tam je stopil v benediktinski red 4. julija, 1884. Po neslovesni obljubi 5. julija, 1885 je bil že kot klerik poslan od preč. g. opata v indijansko šolo opatije sv. Janeza pri Collegeville, Minn. Bil je prefekt in učitelj v tej šoli za Chippewa dečke iz White Earth in Cloquet, Minn. Tu se je ob Baragovi slovnici in slovarju z vso vnemo oprijel indijanščine.

Slovesne obljube je naredil 25. okt. 1888, dne 1. novembra, 1888 je bil v St. Cloudu posvečen v mašnika. Glorijo je zapel pri sv. Štefanu v Brockway, Minn., 5. novembra. Nato so ga poslali za pomočnika v indijanski misijon v Red Lake. Odtod je obiskoval razne druge indijanske misijone, kot Thief River Falls, Leech Lake, Ball Club, Wimigoshish in od leta 1893 tudi v 300 milj oddaljeni Cloquet, Minn.

Marca, 1896 je bil zopet prestavljen v White Earth, kjer je imel na skrbi celo raztreseno rezervacijo, ki ga je stala mnogo truda in potov. Dne 1. maja, 1900 je bil poslan med Indijance v Beaulieu, Minn., s številnimi podružnimi misijoni kot: Pembina Settlement, Hansville, Leech Lake in Big Bend. Isto leto je šel še živečo mater v domovino obiskat. Marca, 1905 je dobil v oskrbo indijansko rezervacijo v Cloquet nad Duluthom, kjer je našel še mnogo starih Indijancev, ki so bili od naših misijonarjev Barage, Pirca, Skole, Lavtižarja in Čebula krščeni in se jih še živo spominjali. Tu mu je gozdni požar 12. oktobra, 1918 vpepelil misijonski stan z mnogimi slovstvenimi dragocenostmi. Vse je zopet nanovo sezidal.

S 1. avgustom, 1932 se je vrnil v Red Lake, kjer je misijonaril do svoje smrti. V pomoč mu je bil Rev. Florijan Ločnikar, nečak pokojnega opata Ločnikarja.

Približno 24 let mu je na teh postajah pomagala njegova, sedaj že 82-letna sestra Ana, kot kuharica in oskrbnica, sedaj živi navedenka v New Duluthu, Minn. Več let mu je tudi pomagala pri delu njegova nečakinja gđč. Marija Lampe, sedaj stara 46 let in vposlena v St. Mary's bolnišnici v Duluthu, Minn.

Rev. Lampetu so Indijanci nadali ime "Gaminotagos", to je dober pevec, gladko je govoril Chippewa jezik. Med Indijanci je deloval nad pol stoletja, rekord, ki ga ni dosegel še noben slovenski misijonar in je v celotni misijonski zgodovini le redek. Svoj čas je pridno dopisoval "Zgodnji Danici". Pozneje je poročal v naše tukajšnje liste: "Amerikanski Slovenec", "Ave Maria", "Koledar Ave Maria". A večino prostega časa pa je porabil za spopolnjenje Rev. Krizostom Verwystovega angleško-čipewskega slovarja, na katerem je on 20 let delal in ga je njemu v pregled in dopolnitev zapustil. Preračunan je na petih velikih in debelih zvezkih. Izdati bi ga imel sloviti Smithsonian Institute v Washingtonu.

Bož mu daj večni mir in pokoj.

GLASOVI Z GRIČKA ASIZIJ

V našem domu za stare je umrla Jožefina Grbac, stara 79 let. Zadela jo je kap na potu v kapelo k sv. maši. Živela je nato še dva tedna ter mirno zaspala 18. oktobra, prevedena s svetimi zakramenti za umirajoče. "Ne morem se dovolj zahvaliti Bogu, da mi je tako dober, da mi je dal ta miren kotiček za moja zadnja leta," so bile besede, ki jih je vedno ponavljala. Bila je jako hvaležna za vsako uslugo. Naj počiva v miru.

Upamo, da bo še marsikdo našel svojo zadovoljnost v tem tihem zavetju. Naš novi samostan bode kmalu dokončan in potem bo naša sedanja hišica pravi dom za onemogle. Saj smo jo pred par leti temeljito popravile z velikimi stroški.

Prav prijazno vas dragi rojaki že sedaj vabimo na blagoslovitev novega samostana, ki bo najbrž na Decoration Day. Za gotovo priobčimo v januarski številki.

Prisrčna hvala našim blagim čč. gospodom župnikom, Rev. Augustin Svete v Detroit, kakor tudi Rev. Rudolph Potočnik v Sheboygan, za njihovo priporočilo pri svojih odborih faranah, ki so se darežljivo odzvali. Bog povrni! Sheboygančani in Detroitčani. Tiskar se je v zadnji številki pomotil ter Sheboygančane vtaknil v East Chicago, a upamo, da niste zamerili, saj vaše prijazne hišice so še vseeno v Sheboyganu, na katerega ste tako ponosni. Sheboyganska ženska Zveza je napravila Bunco party z dobičkom \$22.50. Lepa ideja, vredna posnevanja. Mrs. Boršnik v Chicago je nabrala \$57. 55 za oltarne prte. Naj jim Vsemogočni obilo povrne, zbiralki in darovalcem.

Vesele božične praznike in novo leto polno milosti želimo vsem našim dobrotnikom in na svidenje pri blagoslovitvi hiše.

* * *

CHICAGO, ILL.—

Po \$10: Mr. Joe Stefanich, Mrs. Josephine Hocevař. Po \$5: Mrs. Mary Pogačnik, Mrs. Matilda Duller.

CLEVELAND, OHIO—

Po \$5: Mrs. Justina Velic. — Po \$2: Mrs. Ponikvar, Mrs. Mary Krojc, Mrs. Jennie Lenarcic. — Po \$1: Mrs. Stella Roitz.

DULUTH, MINN.—

Po \$5: Mrs. Michael Stupnik. — Po \$3: Mr. Vito Cavicha. — Po \$1: Mr. Joe Janachar.

EAST MOLINE—

Po \$1: Mr. Jakob Bucher.

DETROIT, MICH.—

Po \$10: John Judnich, Mr. & Mrs. Carl Sielaff, Joe Maierle, Ursula Strubel. — Po \$8: Mary Perusek. — Po \$7: Louis Srebnak. — Po \$6: John Caizer.

Po \$5: Jo & Katarina Slemen, Mary Samida, Miss Anna Maierle, John & Ana Parko, Mary Madronich, John Ursich, Vincent Bozic, Mike Babor, John Chopp, John Zitnik, Antonia Voncina, Ana Kumic, Neimenovana, Mr. & Mrs. Joe Judnic, Mr. & Mrs. Paul Spehar.

Po \$3: Frida Nagel, Geo. Kotze, Jennie Schmidt, Matt Prebelich, Katarine Musick.

Po \$2: Mr. & Mrs. John Rovsek, Mrs. Mary Vihtelic, Mrs. Ana Medved, George Grijak, Mrs. Ana Maierle, Marg. Marketic, Eliz. Skoda, Charles Husher, Alojzija Bozic, Katarina Zunic, Ivanka Krek, Mrs. Grgurich, Luka Stefanse, Raymond Stefanse, Raymond Gorse, Mrs. Frances Fabac, Joe Rozic, Mrs. Sullivan, Rozalija Adlih.

Po \$1.50: Mary Hansen, John Brezovic, Joe Galic.

Po \$1: Mike Nagel, Marko Junke, Frank Pavlic, Hen. Smutz, Gabrijela Schmidt, John Srebrnak, Ciril Stular, Grace Ritshie, Mary Ruper, Ant. Vrbanac, Mary Babic, Valent. Martinus, Joe Strmolea, Anna McGee, Mrs. Filipic, Helen Crnkovic, Kata Tomec, Nick Streljak, Joe Polich, John Orlich, Mary Rozman, Barbara Macokatic, Roze Rozich, Ivan Ovanen, Dorica Kovacic, Marija Mihelcic, Steve Krulic, Marko Markovic, Natalia Stiller, Mr. & Mrs. Balat, John Jergler, Mrs. Maerle, Johana Sloan, Jennie Clements, Ana Magiyee, Mrs. Opajc, Matt Ozanic, John Ozanic, Mavrin Skender, Ana Irek, Ivan Vrbanac, Ana Stuban, Mihael Rabajsa, Mrs. Bays, Mr. Prazen, Mrs. Matilda Koretic, Agnes Matkovic, Mary Glad, Jos. Schneller, Victoria Spehar, Geo. Frkovic, Paul Spehar.

Po 75c: Joe Frkovec, Vera Jenakovic. — Po 65c: Mrs. Ozanic. — Po 60c: Jos. Celjanec.

Po 50c: Sophia Wright, Joe Chopp, R. Kuncleric, Blaz Shrebec, Mary Liber, Frances Martincic, Ana Underwood, Maria Mihelcic, Angela Plese, Nick Likovic, Mary Popovic, Mrs. Balija, Mrs. Cadovic, Mr. J. Ades, Antonija Tramarić, Barbara Milakovic, John Mores, Marta Mores, Mr. Muglic, Mr. Matkovic, Mr. Estvan, Anton Francek, Ana Petkovic, Mary Cuncic.

GREANEY, MIN.—

Po \$5: Društvo sv. Brigita.

RIVER ROUGE MICH.—

Po \$10: Mrs. Jozefa Jakes.

MILWAUKEE, WIS.—

Po \$3: Mrs. Florence Lifoglavcek. — Po \$1: Mrs. Louise Simeta.

SHEBOYGAN, WIS.—

Po \$1: Mrs. Rudy Turk. — Po 50c: George Kuemet, Joe Senders, Andresovic.

KOHLER, WIS.—

Po \$3: Mr. & Mrs. John Primozic. — Po \$1: Louis Klancar.

PORT WASHINGTON—

Po \$10: Rev. Hildebrandt. — Po \$5: Mr. & Mrs. Frank Janezic, Mr. & Mrs. Anton Volovek. — Po \$3: Jo-

hanna Bernik, Stanley Jansek. — Po \$2: Joe Senica, Joe Colner. — Po \$1.25: Jedert Markovic. — Po \$1: Josephine Osar, Josephine Trapel, John Begus, John Razbornik, Magdalega Gosar, John Gosar, Joe Juska, Mr. & Mrs. Joe Cajner, Jr., Stanley Samalaun. — Po 50c: William Hocevar, Mary Jost, August Begus, Mrs. Wlinski, Joe Jelovnik.

WEST ALLIS, WIS.—

Po \$2: Ana & Mary Kerzner.

WHITING, IND.—

Po \$2: Mr. Lovrenc Kerbek, Mrs. Arch, Mr. Andrej Golob.

Glasovi od Marije Pomagaj

ZA LIST AVE MARIA in MARIJA POMAGAJ — Po \$3: J. Osterman, M. Stupica. — Po \$2: Oruž. Schweiger, K. Pristopec, A. Berus. — Po \$1.50: A. Staudohar. — Po \$1: J. Peshel, Mrs. Russ, Mrs. Urbas, H. Malnar, R. Krall, M. Pogorelc, A. Adam, M. Megjumorecy. — Po 75c: M. Colaric. — Po 50c: J. Meglen, F. Zbasnik, Mrs. Savnik, M. Mrak. — Po 25c: Mrs. Strniša.

ZA ALTAR — Po \$4: Mrs. Plut.

ZA KRUH SV. ANTONA — Po \$1: M. Malovrh. — Po 50c: M. Mavrin. — Po 25c: Mrs. Strniša.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po \$1: F. Korenčič, T. Šinkovec, A. Stopar, J. Velič, Mrs. Skorenšek, F. Perovsek. — Po 50c: F. Zupan, A. Čerček, M. Knez, P. Kochevar, F. Smerke, J. Gnidica, Mrs. Tratnik, A. Berus, Mrs. Janežič, G. Brenčič, M. Adam, F. Brodnik, Mrs. T. Kasič. — Po 30c: F. Hren, S. Podgoršek. — Po 25c: A. Urich. — Po 20c: A. Lumbert.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10: J. Meglen, A. Gredenc, A. Krec, J. Tomazetic, R. Krall. — Po \$1: M. Skrinar, A. Nasenbenny, J. Plemel.

SVETE MAŠE — Po \$30: N. N. — Po \$20: N. N. — Po \$9: G. Matelich. — Po \$7: A. Hochevar, J. Lesjak. — Po \$6: N. N., A. Veselic. — Po \$5: Mrs. A. Martincic Jr., Miss F. Russ, M. Strauss, A. F. Bevec Jr., Mrs. A. Dolenc, M. Trusnik, J. Smrdelj, Mrs. Virant, J. Kozleuchar, M. Pavlešič, A. Pavli, J. Peternel, M. Spehar, M. Koporc, F. Drobnič, N. N. — Po \$4: M. Canolas, J. Rosam, Mrs. I. Maynich, A. Markoja, T. Mihelich, Rev. Karabasz. — Po \$3: J. Horvat, T. Sinkovec, F. Pirnat, C. Urbas, Mrs. A. Rupnik, M. Yarnevich, Mrs. A. Novak, Mrs. T. Pavkovič, F. Oblak, J. Zabukovec, J. Velic, Mrs. Švigel, J. Pavlešič, L. Kobilšek, R. Markel, E. Ponikvar, J. Udovich, S. Podgornik, Mrs. M. Cook, Mrs. T. Kašič. — Po \$2: J. K. Osterman, Mrs. F. Miketich, R. Gorjanc, J. Barbis, A. Noonich, J. Korosich, Mrs. Anhenbrock, Mrs. F. Smerke, Mrs. Kerzich, Mrs. F. Cerar, J. Bradac, A. Judnich, Koscak, I. Stepic, F. Levstik, Mrs. G. Gregorich, A. Perme, J. Kuhel, F. Culik, L. Belinger, I. Ancel, M. Brodnik, Mrs. Plut, Mr. Zbašnik, H. Zobec, Mrs. F. Ko-

hloser, A. Molek, R. Glazar, J. Mihelich, Mrs. C. Gersich, A. Legan, H. Nachtigal, Mrs. Skorensek, V. Cavicha, M. Stupnik, J. Leskovitz, A. Kuder, A. Blackard, Mrs. M. Boznar. — Po \$1.50: J. Marovnik. — Po \$1: Mr. Strniša, Rev. Kaušek, Shobar, Mrs. Otrin, V. Habian, J. Virant, M. Mihelich, U. Strmole, K. Lopic, R. Kukuljan, A. Čenič, M. Knauss, Mr. Mrs. J. Mravintz, N. N., G. Zaman, Mrs. J. Urbancich, C. Govednik, J. Cesar, K. Pristopec, M. Zaletel, K. Starec, J. Logar, F. Grilc, L. Culkar, M. Kuzan, Mrs. P. Kokal, Mrs. A. Galeski, Mrs. T. Panian, F. Zupan, A. Zupan, M. Korn, Mrs. M. Fink, A. Urich, Mrs. B. Karlinger, F. Stiglitz, M. Majhen, M. Bluth, Mr. J. Pavkovic, M. Dreshar, M. Segalle, F. Hribar, B. Paulich, K. Pavlič, Mrs. R. Lamšek, Mrs. F. Kerže, F. Radež, M. Somrak, I. Trunkel, M. Marvin, P. Zunich, J. Marolt, G. Brenčič, Mrs. Bovitz, Mrs. Tratar, R. First, Mrs. Braje, Mrs. Bergoch, Mrs. Race, M. Zupančič, Mrs. Opalek, F. Gornik, Mrs. L. Raddell, F. D. Jančar, F. Brodnik, M. Wretschko, Mrs. M. Sadar, Mr. Mrs. J. Snedic, Mrs. D. Konc, Mrs. F. Franceelj, A. Nemgar, Mrs. G. Mlakar, Z. Dolčič, R. Roitz.

NA SEJMU

Komedijant vpije pred svojo kolibo na sejmu: "Le noter; vstopite, boste videli čuda! Zamorca, ki ima toliko oči, kolikor to leto dni! Vstopite, ne bo vam žal! Vstopnina samo en dinar za osebo!"

Občinstvo, ki vre v množicah v kolibo: "Kaj pa je to? To je sleparija! To je čisto navaden zamorec in ima dvoje oči, kot vsi drugi. Dajte nam denar nazaj!"

Komedijant: "Toda, oprostite, gospoda moja. Ta zamorec ima res prav toliko oči kot to leto dni. Saj je danes vendar šele drugi januar."

EDINA POMOČ

Janez Smola pride iz brivnice in zapazi, da mu je nekdo ukradel kolo. Hiti k prvemu stražniku, ki ga zagleda, in razjarjen pripoveduje: "Gospod stražnik, medtem ko sem se bril, mi je nekdo ukradel kolo. In to se mi je danes pripetilo že drugič in spet med britjem kot prvič."

"Kaj naj Vam rečem," pravi stražnik, "pu-stite brado rasti!"

JUNIOR'S CORNER

THE MAIL BAG

This is my first letter to the A. M. I better make it as short as possible. I am thirteen years old and in first year High. I always read the Juniors' Corner and enjoy it very much. Enclosed are my contest answers. I must close now, as I think it is too long already . . . Your new friend . . . **Helen Imparl** (Lockport, Ill.)

Thank you for the nice card you sent me . . . How's the weather out there? We've had terrible weather. We washed our clothes Monday but couldn't iron them until Wednesday because of the weather. During this bad spell I got my finger smashed when closing a window . . . I'm a sophomore now at the Mother of God School. My teacher is Sister Adelaide, and my Religion Instructor is Father M. J. Hiti . . . Your friend . . . **Angela Hodnik** (Waukegan, Ill.)

I attended the reception of my sister Alvina at Mt. Assisi in Lemont. Her name is now Sister Genevieve. I was expecting to see you there. What I saw that day I'll never forget . . . Our Reverend Pastor, Father Potočnik was also there. He was one of the clergy assisting at the ceremonies. The people from Chicago and Ohio all commented upon his wonderful voice. "May God bless him!" . . . We have an assistant at our church. His name is Rev. E. Van Handel of Appleton, Wis. . . . Say, by the way, where's Striček? Did he get drafted or did he die some place? . . . **Betty Jane Horžen**, (Sheboygan, Wis.)

Since I haven't written for the longest time, I think it's a swell idea to get out my pen and scribble a few lines . . . First of all I want to thank you for the post card you sent. Also, many thanks for the new Pen Pal . . . As for school, I dread the thought of it. I was promoted from the ninth to the tenth grade, so this year I'm a soph . . . I haven't entered many contests this year so I am enclosing my contest entry. It was quite easy . . . **Angela Marolt** (Gilbert, Minn.)

This is my first letter to the Ave Maria. I am fifteen and in the tenth grade. I go to the Barberton High School. My best subject is English, and my favorite sport is baseball . . . Your new friend, **Rosalie Casserman** (Barberton, Ohio).

Thank you for your letter and also for the enclosed souvenir, the Sacred Heart Badge . . . Well, another school year has opened and we poor students are turning back to teacher's "sassy looks." (Hm, not I). Last Thursday we registered. There are still four of us going to school. The youngest, Tony, is in the seventh

grade at St. Lawrence's; Louie is a Junior at Cathedral Latin; Augie a (poor) Freshie at Holy Name and I an "Honorable Senior" at the latter. You wonder why I address myself in that way? Well, that's what the Freshies call us at the time of initiation . . . I won't tell you anything about the blessing of St. Lawrence's new Church. I understand that J. Hrvatin gave all the news on that. I had a six-stanza poem to recite at the First Mass. (I was so nervous that my knees knocked all the while). Would you like to have a picture of me, raking the yard? (That'll be fine for the Rogues gallery: J. F.) . . . **Josephine Lekan** (Cleveland, Ohio).

I am sorry I haven't written to you sooner. I certainly think your post card was lovely. If it isn't too much trouble for you, will you please send me the address of the Bostjancic girls. I am asking for this address because my half-sisters have an uncle living in the same city. Their father died while they were still young . . . I am kept very busy because I was elected secretary of the Slovenian Women's Union No. 3 (Junior Circle). Mother and Dad say hello. I'll try and persuade my sister to write. May God bless you and best wishes . . . **Christine Lustick** (Pueblo, Colo.)

Dear Juniors,

I hastened to wish you a Merry Christmas. Why so soon? This is the December issue of the Ave Maria and Christmas comes in December on my calendar.

Headaches and heartaches will again be forgotten on the Birthday of the King. I indeed wish you a Merry Christmas, but I hope it will also be a Holy one. We give and receive presents; let us not forget to return a present to our dear Lord for the glorious one of His Birth. He deserted heaven to be with us on that first Christmas Morn. Let us not neglect to honor Him properly: The Sacraments of Penance & Holy Communion, Holy Mass and other devotions make a wonderful spiritual bouquet to offer Him that day. You will not forget? Thank you!

The last contest was not over by the time this Ave Maria was published. Winners will therefore be announced in the next issue of the Ave Maria.

CONTEST FOR DECEMBER? THE BOYS AND GIRLS ARE ASKED TO SEND IN THEIR IDEAS FOR A CONTEST. THE BEST IDEAS WILL BE CHOSEN FOR THE CONTESTS IN 1941 AND THE WINNERS WILL RECEIVE A GIFT. TWELVE MONTHS: TWELVE IDEAS ARE NEEDED: TWELVE PRIZES

WILL BE GIVEN. HURRY UP AND SEND IN YOUR IDEAS ABOUT A CONTEST. (ENTRIES MUST BE IN BY DECEMBER 15).

CHRISTMAS WISH

Little Heart of Our Little King
In His baby way
Bless you and caress you
On this Christmas Day!

Eyes of his Holy Mother
Making heaven's blue
Smile upon your gladness.
Be your gift come true!

Little Heart of Our Little King
Be your own at last—
Christmas Day in Heaven
When earth's days are past!

JUST A POEM

By Victoria Hovecar

Oh youthful days are fleeing fast
Oh why can't they forever last?
They pass so fast and hurry on
Oh why can't they just linger on?

Soon "young" shall be replaced by "old,"
Silver threads where were the gold;
Then only memories will remain
Of everlasting youths' refrain.

Oh youthful days, don't go away!
With me a little longer stay;
But nay, they leave and soon are gone
For, remember folks: "Time marches on."

FEASTS OF DECEMBER

Sunday, December 3, is the first Sunday of Advent; namely, of the season of penance and of preparation for the spiritual joy of Christmas. As Advent is a season of penance, the color of the mass vestments used is violet and the altar is not decorated with flowers, except on the third Sunday, which is called Gaudete or "Rejoice Sunday." It is so called because the Introit of the Mass of that day bids us rejoice for the "Lord is nigh." During this season of penance, as in Lent, the solemn celebration of marriage, that is with Nuptial Mass, etc., is forbidden.

The first Sunday of Advent may come as early as November 27, or as late as December 3. It marks the beginning of the ecclesiastical year, which differs from

the calendar year. The latter, of course, starts on January 1.

December 3.—Feast of St. Francis Xavier, S. J., Patron of the League of the Sacred Heart and of the missions. St. Francis has been called a second St. Paul because his labors and journeys in spreading the Faith were so great and successful. His zeal was untiring, and his courage and patience seemed to be unlimited as he labored for God in western India, Malacca, the Malacca Islands, Amboyna, Ternate, Baranura etc. He died in 1552, on Sancian Island while attempting to reach China.

This illustrious Saint was born near Sanguesa, Navvare, Spain, in 1506. After a brilliant course of study at the College de Saint-Barbe in Paris he met St. Ignatius Loyola and became one of his companions in establishing the Society of Jesus. After his ordination to the priesthood and short labors in Rome, he was sent by St. Ignatius to evangelize India.

December 6.—St. Nicholas. This Saint has been honored in the Greek and Latin Churches for many centuries. Much of his life history is not known, but it is certain that he was Bishop of Myra in the fourth century; probably was born at Patara in Lycia, Asia. He is the patron saint of many working classes but is honored especially by sailors and children.

In Germany, Switzerland, and the Netherlands, presents were given to children on his feast. The Dutch settlers of New Amsterdam, now New York, brought this custom to America, where the Catholic Saint became Santa Claus a ridiculous but kindly magician who could climb down chimneys at Christmas time and leave presents for "good little boys and girls."

December 8.—The Feast of the Immaculate Conception of the Bl. Virgin Mary. The dogma of the Immaculate Conception of our Lady is one that many non-Catholics do not understand. Yet it is simple:

The Blessed Virgin Mary was preserved from the stain of original sin from the very first moment of her conception in the womb of her mother. This singular privilege and grace was granted her in view of the future merits of Jesus Christ, our Saviour, whose Mother she was destined to be. It was logical that the Second Person of the Blessed Trinity, true God, should create, free from sin, the soul of the holy one from whom He was miraculously to take His human Body. The soul of Mary was created in a state of original innocence and justice and, hence, free from all the depraved passions and weaknesses consequent on original sin. The Immaculate Conception of our Lady must not be confused with the Virgin Birth of Christ. The Virgin Birth means that by the power of the Holy Ghost and without a human father our Saviour was conceived in the womb of the Virgin Mary who became His Mother and still remained a Virgin.

December 18, 20, and 21 are EMBER DAYS. Ember days are days of abstinence from meat and foods made with meat (soup, broth, etc.); they are also days of fast, that is, only one full meal per day is permitted.

Their purpose is to thank God for the gifts of nature and to teach us a spirit of mortification and charity to those in need. However, by special dispensation granted to working men and their families, meat is permitted at the principal meal, whether this be at noon or in the evening. Naturally, Friday remains a meatless day.

December 25.—Christmas Day. We celebrate the birth of our Lord and Saviour Jesus Christ, in Bethlehem of Juda. He is the Prince of Peace and is sorely needed in this world of today. The word Christmas comes from "Christ's Mass." On this joyful day a priest has the privilege of saying three Masses.

WHAT SHALL IT BE, OUR CHRISTMAS GIFT?

Your baby heart, your Sacred Heart beat with love for us on that first Christmas morn. Would that our hearts did but return—love for love. O sweet Jesus, heed my plea and baby hands entwine each heart that is consigned to me during the perilous journey thru life. Be they—our hearts, yet so coarse and full of sin, soften them, dear Jesus the coming Christmas morn.

Would'st thou give me a Christmas gift — you, parishioners of mine? Give me thy heart, cleansed in the Sacrament of Mercy, fed with the Sacrament of Love. Thus I in turn, will present all hearts to the new born King. Thus will I prove to Him that our hearts return—love for love.

Dear Sacred Heart, O would that I also could prove my love to each heart that should be Thine! If need be would'st Thou not accept the supreme sacrifice of mine? There are so many hearts that do not care for Thee and Thine. My puny heart bleeds at the thought of ingratitude, selfishness, gross neglect, the brutality of which only the human heart is capable. They seek to harm, to injure Your Sacred Heart Divine.

Heed not, O Jesus, but please accept all faithful hearts on Christmas morn. Heart for heart, Love for love—exchanged in the Banquet of Love. Where one fails, when another defaults—please do not mind, Little Sacred Heart! I know that my words do not convey adequately a Christmas wish to Thee! But our frail human hearts are Thine for the asking! Let Christmas be Thy Feast, O Christ; al hearts Thy gift, all love—Thy love little Baby Heart, O Sacred Heart! I know You will understand, but would Thou please enlighten all the hearts that should be Thine? May they understand may their Christmas gift be Their heart!

—A Pastor.

"ANIMAL'S LANGUAGE"

By Julius Sustaric, (Brooklyn, N. Y.)

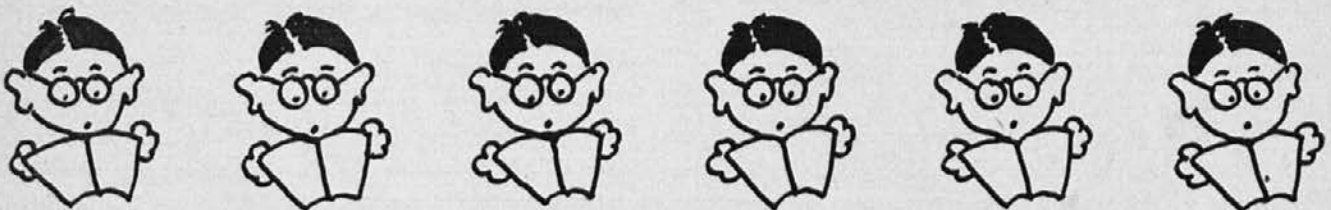
(Continued)

When the Shepherd and the snake entered the apartment of the king, they were received with great joy. The king enquired: "My son, where have you been all this time?" The reptile then told all about the fire in the forest and of the kindness of the shepherd who had saved his life. At this news the snake-king turned with emotion to the shepherd: "What reward can I give you for having saved the life of my son?" The shepherd answered: "I desire nothing but the power of understanding and speaking the language of the animals." But the monarch was not pleased with the request: "That is not for you; for if I give you that power and you should impart the secret to another, you will instantly die. Therefore, choose some other gift."

But the shepherd insisted: "If you wish to reward me, permit me to know the language of the animals; if you do not care to gratify my wish, no more can be said: I bid you farewell." And indeed he turned to go, but the king stopped him. Seeing his determination, he exclaimed: "Come here my friend! Since you so strongly desire the language of the animals as your reward, the gift shall not be withheld. Open your mouth!"

The shepherd obeyed and the snake-king blew into his mouth and said: "Now blow into mine." The shepherd did as he was told. The king blew a second time into the man's mouth and said: "Now you have the language of the animals. Go in peace but be sure not to impart the secret to another, else you will die that very moment."

The shepherd took leave of his friends and as he returned through the woods, he heard and understood everything the birds and other living creatures were saying to one another. When he reached his flock and found all his sheep safe as had been promised, he lay on the grass to rest. Hardly had he settled himself when two hawks on a tree nearby began to converse: "If this shepherd knew what is under the spot where the black lamb is laying, he would surely dig in the earth and discover a cave-full of silver and gold." The shepherd at once went to his master and told him of the buried treasure. The latter drove a cart to the place indicated. He dug deeply into the earth and lo! he found a cave filled with silver and gold. He loaded his cart and drove home. This master was an honest man and so he gave the entire treasure to his shepherd. "I would advise you to build a house, marry, and start some good business." — (To be continued).

LISBETH

Mary T. Waggaman

Together they packed a little basket with crisp, spicy convent cakes, two red apples, and some peppermint sticks, Sister Barbara adding a little package of her own.

Snuff," she said to Sister Angela with a wise nod. "My brother sends me a pound every Christmas; he takes it himself, and believes it's good for me, poor man. I keep it to give the old woman that comes begging to the door. We'll try it on the old Granny at Thornwood.

"I knew the place well once," said Sister Barbara as she and Sister Angela went on their way through the streets of the pretty little mountain town and off into the woods beyond. "In my young days there wasn't a grander home than Thornwood far and near. The grass was green and smooth as velvet, and the roses were climbing over the porch and walls, and the side windows opened to the sunshine. They came from the old country, the Lawtons, and they brought all its proud ways. And Pride is the devil's own sin, as we know, Sister, and always has its fall."

"It must have been a very bad fall indeed then," said Sister Angela as she thought of the ruined old house, its broken porch, its crumbling walls.

"It was a quarrel," continued the old Sister, "the worst of all quarrels, between father and son—both of the same strong, proud, hard stock. The mother was dead, and Mr. Arthur was the only child. What the trouble was about no one ever knew, for the Lawton's were proud people and kept their own counsel.

"Some said it was about a foreign marriage on which Mr. Arthur had set his heart; but there were high words between father and son in the library one night, and the servants hear Mr. Arthur leave the house swearing that neither he nor his would ever cross its threshold again.

"And the old man answered as men answer when the devils of pride and passion are ruling them—with a wicked curse. A stroke fell upon him that same night, but he lived long enough to sign away everything he could to a distant cousin in England.

"But he could not sign away the house or grounds; by his own father's will that had to go down from father to son after the old country fashion.

"And so as Mr. Arthur kept his proud word and never came back, Thornwood was closed and deserted. There was no money to pay for its care, no one would buy, no one would rent it. Foolish stories got about that the old man haunted the house, until the negroes would go a mile around rather than pass the gates after night-fall. Then the new road was cut across the valley and there was no need to pass at all, and Thornwood, lost among its briers and brambles, was almost forgotten until about two years ago, when these Lornes came and took possession. That is the story of Thornwood, and a sad story it is, my dear," concluded Sister Barbara with a little sigh. "It's the fall of Pride, as I said; Pride that won't bend or bow, that can't forgive or forget."

And they turned into the Brambles as she spoke—the Brambles that grew thick and dark about the ruined house. — (To be continued).

THE APOSTLE OF THE CHIPPEWAS

At one time, when Father Baraga was in Muskegon, one of his missions, a seventeen-year-old Indian girl begged him to baptize her. She had come, quite some distance, against the wishes of her pagan father, who had threatened to cut off her ears if she should become a Christian. Notwithstanding the old pagan's threat, she was sincere in her intentions, and, after some instructions, she was baptized. Happy in her new-found grace, she left for home with strength to meet courageously whatever fate awaited her.

The great distance between camps and settlements increased the difficulties of his missionary labors. Father Baraga was obliged to penetrate the dense virgin forests clogged with heavy undergrowth; to plod through the swamps and bogs that, in the summer time, swarmed with mosquitoes; to wade across rivers or to risk his life on an unsteady log, that served as a bridge over raging, speeding waters. But for all the hardships that he endured he would consider himself well repaid by the unfeigned joy that the Indians always displayed upon his arrival.

While his success as a missionary was increasing the hatred and bitterness of the traders, there loomed now on the horizon other enemies, foes much more powerful, who were playing for higher stakes than pelts. These were the land grabbers who coveted the Indians' lands. The unschooled, trusting natives too often became prey of an Indian agent who had the duty of protecting them. After giving them an insignificant sum of money for their valuable lands, the agent would often deport them westward, to their new reservations, like so many cattle.

When rumors arose that the Indian lands around Grand River were to be sold, the Ottawas convened a Grand Council, witnessed by Father Baraga, at which they expressed their intention of retaining their lands. But, despite their resolution, the Indian agent was ordered to secure their signature to a release of their possessions. Soon it became apparent that the Indian agent would fail in this task as long as the Indians remained under the moral influence of Father Baraga. His keen sense of justice would not permit him to remain silent should anyone want to take advantage of them. For this reason the speculators were determined that he be removed.

At their instigation, Father Baraga was accused by the Indian agent of being the cause of Indian disturbances. This charge, however, was dismissed when Father Baraga's conduct was upheld by the Governor of Michigan. At length, unknown to the missionary, pressure was brought to bear upon Bishop Rose to effect his removal, and, in order to keep peace with the government officials against whom he was powerless, the bishop agreed to the demand. In reality, this incident is a genuine tribute to a humble missionary, whose power

over the Indians earned for him the notice of the government.

Father Baraga made but little mention of this occurrence. His feelings were deeply hurt, and it was with sorrow and reluctance that he left his beloved Ottawas. The fact that he made no complaint proved his real greatness, for he realized that his bishop could not have acted otherwise. — (To be continued).

THE MIRACULOUS MEDAL AND OUIJA

Durnig the war a number of Denver men met frequently at the home of an apostate (fallen away) Catholic to obtain uncensored news by means of the Ouija board. In the beginning their efforts met with indifferent success. As time went on, however, and the men surrendered themselves more and more to its influence, Ouija became more and more talkative and even made some startling revelations.

A very important session was scheduled for Christmas night. On the preceding day the apostate's only child, a girl sixteen years old, whose name is Elsie, returned to the city for her Christmas vacation. Even though Elsie's mother was negligent in the practice of her religion, she had insisted on giving her daughter a Catholic education, and as she herself, when a girl attended a school conducted by the Ursuline sisters, she had prevailed on her husband to send Elsie to the Ursuline academy of a neighboring state.

When the men met as usual on Christmas night, Elsie accompanied her mother to the session. To the surprise and disappointment of the manipulators, Ouija seemed paralyzed, for it made no move to answer the various questions prepared for its solution.

Finally, after much coaxing, some prodding, the Ouija began to reply to the question: "Why don't you answer?" For the tripod creaked, moved aimlessly about for a while, and then laboriously spelt this answer: "The woman won't let me."

Elsie and her mother were the only women in the room. The mother was the first to solve the mystery. She thought of the miraculous medal, which her daughter always wore suspended from a tiny chain around her neck. "Elsie, it is your sodality medal," she exclaimed. "Take it off instantly!" commanded her father, and Elsie rushed from the room.

As soon as the girl had departed the men continued their session. Ouija seemed to have recovered its wits immediately. It promptly answered every question. The men were too absorbed to notice Elsie's return as she tiptoed to the center of the room. Her lips were set, her eyes flashed, and two pink spots glowed on her pale cheeks as she entered. Elsie withdrew her right hand from behind her slender form, and raised a bottle of holy water above the circle. "In the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, begone Satan!" she said with decision, as she sprinkled the Ouija board and the assembled men with the blessed fluid.

In an instant confusion reigned supreme in the assembly. The surprise of the first moment gave way to fear when the simple exorcism of the pious girl was followed by a cracking noise on the table. When the men recovered from the shock they found that the tripod had crumbled into bits under their hands, and that the Ouija board was split into kindling wood. "That settles me and Ouija," remarked Elsie's father with determination. "You gentlemen may do as you like; but I am going to confession and make my peace with God before the New Year."

THE REAR GUARD

He strolls to mass at the sanctus,
Or maybe a moment before,
And lest he should bother his neighbor
He drops on one knee near the door.

Good seats near the altar are vacant,
In fact there is room to spare,
But why should he push himself forward?
He'd be so conspicuous there.

He doesn't look up at the altar,
But keeps his gaze bent on the floor;
We notice him yawning a little,
As though it were quite a bore.

He squats for the last benediction,
And then 'ere the service is through,
We look for him there in the background,
And find he has melted from view.

So strange, now we fancy we saw him,
Last night at the vaudeville show;
It seems to us he was fighting
To get in the very front row.

He must have been there before seven—
Oh, surely, some moments before—
He headed the line that was waiting
Outside the gallery door.

And when the door opened, good gracious,
How active he was in the race,
Upstairs, and then over the benches
And down to the very front place.

This can't be the same man this morning—
This slowest and dullest of chaps,
We must have seen some other
Last evening—his brother perhaps.

SLEPEC

Iz ukrajinščine prevel Šedivy.

Oslepel sem. Kdaj in kako, o tem ni vredno govoriti. Saj je vendar najstrašnejše to, da sem slep.

V bolnišnici je bil istočasno z menoj še drug slepec. Zveselila sva se, ko so naju dali skupaj.

"Ali vidiš ti vsaj malo solnce?" sem vprašal nekoč svojega nesrečnega tovariša.

"Ne," reče on.

"A ti?"

"Tudi jaz ne."

Nato je nastal molk. Najini duši sta se poglobili vase in se medsebojno potapljali druga v drugo. Tako sva se v svoji nesreči vendar dobro počutila, ker sva bila dva.

Nato so mojega tovariša odpustili iz bolnišnice. Nekega dne je zagledal solnce in zato so ga odpustili. Ljudje so ga vzeli hitro medse, zame pa se niso zmenili, ker so bili prepričani, da ne bom nikdar več videl solnca. Moji prijatelji pa so mi vendar dali beraško palico za nadaljnje življenje.

Sedaj hodim po svetu. To je, hotel sem reči, da se premikam kakor senca. Čeprav vem, da v svojem življenju nikdar več ne bom videl solnca, se vendar trudim, da bi ga zagledal. Na široko odpiram svoje oči. Tako na široko, da me navdaja upanje, da bom vendar vsaj malo, vsaj majčkeno, da, vsaj najkrajši trenutek gledal solnce. A zastoj! Ne vidim.

Ko se plazim iz enega kraja v drugega, stzam roke predse, razprostiram prste, dvigam glavo in zdi se mi, da bom ulovil solnce, čeprav vem, da se solnce ne da ujeti, ker je pač solnce. Tipam, kakor bi se hotel doteknuti solnca, a nepričakovano se dotaknem miloščine. Zaprem oči, ker so jih zalile solze.

Da, jaz zaprem svoje slepe oči, ker so jih zalile dobre, ponižne in za miloščino hvaležne solze. Same so mi pritekale. Jaz jih nisem iztisnil. Moja duša je namreč že temna, dasi je tako široko odprta kakor moje oči.

Naprezam svoj sluh in zdi se mi, kakor bi si sredi bučnega in nemirnega življenja okrog mene nekaj od solnca krčilo pot k meni. Mirno spustim glavo na prsi, potopim se v svojo dušo,

da bi vsaj s sluhom zgrabil solnce in svetlobo, čeprav vem, da še noben slepec ni nikdar ujel svetlobe s svojo dušo in je tudi ne bo.

Solnce!

Sedaj te kličem. Pomisli, da te ne kliče človeški glas, temveč glas slepca. Kliče te neslišno, takorekoč brez vsake prošnje, skoraj tako kakor zavija prošnja za miloščino v svoje besede, tako ti govori: "Solnce, ti moj svetli bogec," in potem dodaja: "Jaz sem slep!"

Solnce sveti vsem. Drevju, ljudem. A glej, tam bo nastala kaluža in solnce bo posvetilo tudi na njo, ali slepcem nikdar več ne sveti!

Nato sem se potopil v globine svoje duše. Moja duša je tako globoka, kakor je temna in tako žalostna kakor moje oči. Jaz odkrivam pred vami, moji prijatelji, svoje oči. Vi mene vidite, a jaz vas ne vidim. In dokler bom živel na svetu, vas nikdar več ne bom videl. A dobro je, moji prijatelji, da vas nikdar, poslušajte, nikdar v vsem svojem življenju ne bom več videl. Solnce ne sveti samo mojim očem, vi pa, moji prijatelji, niste nikdar resnično svetili niti moji duši niti mojim očem.

EN SAM OTROK

Tale čudna zgodba, ki ni čudež in ni godčevska, ni iz Matjaževih časov in ne iz devete dežele, je pa taka šola sredi med nami, da jo velja rešiti pozabe.

Ni dolgo tega — nekaj mesecev. Pride mati po stopnicah k zdravniku. V naročju prinese živ tovor — svojega šestletnega sinčka. Posadi ga na stol in pove: Ta naš edini sinček je hudo bolan. Shodil nam je pravilno, pa kar kmalu so mu noge spet omagale in sedaj se drsa samo po tleh, na klop ne more, na stol ne more, prenašamo ga, vzdigujemo, in strašno smo žalostni, ko imamo edinega in še tega tako nesrečnega. Ali bi ga mogli ozdraviti?

Zdravnik ogleduje fantka, ki se je živo brihtno oziral po sobi in se za materine vzdihne in tožbe kar nič ni zmenil. Ko je mati vse razodela, se je lotil fantka zdravnik. Od uda do uda je šel, vse sklepe, kosti, mišice mu pretipal, poslušal srce, iskal živčnih bolezni — nič in nič. Vse zdravo, vse v redu. Odgovarjal je deček

modro — kakor velik. Zdravnik se zamisli, nato veli materi: "Pojdite ven, prav tja na hodnik in nekoliko potrpite, da Vas spet pokličem." "Da vendar ne boste kaj hudi nanj — je revček . . ."

Zdravnik ni poslušal materinih strahov, odprl je vrata in ženo odslovil. Za njo pa je zaklenil — in sicer prav ropotaje, da je bolnička opozoril na to dejanje. Nato se je vstopil pred fanta, ga odločno premeril od pete do vrha ter mu velel:

"Fant, veš, kje si ti sedaj? — Pri zdravniku, ki vse ve, pozna vse bolezni in ve tudi za vse trme in muhe otrok. Pogledaj!" — Pokazal mu je na električne aparate, ki jih je zvezal ta hip s tokom, da so brneli, sičali in bliskali. — "Viš, kaj imam za bolne in tudi za poredne. Natančno vem, da si popolnoma zdrav in da se samo cerkljaš in se miluješ, mamo in očeta pa žališ." (Toda je spustil še več toka v aparate.) "Tega mora biti pri priči konec. Stopi hitro s stola in hodi!"

Fant je začel lesti s stola. Toda v očeh ni bilo nikake zbegane plahosti. Gledal je kakor tak, ki ima slabo vest.

"Le hitro! Kaj se obotavljaš?"

Deček je stopil trdno na tla.

"In sedaj hodi po sobi gori in doli: ena — dve, ena — dve, ena — dve!"

Bolnik je korakal kot telovadec.

"Dobro! Sedaj pokličem mamo, da ji pokažeš, kako znaš izvrstno hoditi."

Mama pride.

"Hodi! Ena — dve, ena — dve!"

Sinki maršira, mati strmi in gleda in sklepa roke od veselja.

"Dečko, pomni: Če se še enkrat potuhneš in se zadršaš po tleh in ne boš hotel sam v posteljo in na stol in na klop, mati, potem k meni z njim. Ali si videl?" je zdravnik še enkrat pokazal na aparate.

Odšla sta. Zdravnik je pogledal skozi okno za njima in videl, kako jo je ta spetovanček moško mahal za materjo, ki ga je še pred pol ure morala prenašati v naročju.

Kaj je bilo povod tej umišljeni otrokovi bolezni? Malikovavska ljubezen staršev do sinčka-edinčka. Ta je v svoji prebrisanosti to slepo ljubezen izkoristil in si vtepel v glavo, da ga mora vsa hiša pestovati, ga dvigati, mu streči

in ga častiti kakor malika. Zares je to izreden slučaj, ki se po vsej obsežnosti ne ponavlja zlepa; toda prava šola je za vse starše, ki imajo le po enega otroka. Na takega ljubljenca se izliva ljubezen, igračarsko prilizovanje in kupovanje pokorščine kar kupoma. Otrok še ne zna niti govoriti, spozna pa že, da je kralj v hiši. To zavest mu stopnjuje Miklavž brez šibe in parkeljna, in božič, obleke, igrače, piškoti in ves nered v jedi in vse prazne poslaščice, ki ga končno še telesno skvarijo. Silne krotitve svoje slepe ljubezni je treba takim staršem, da si ne vzgoje namesto veselja — žalosti, namesto opore — šibe za starost.

Kjer je več otrok v družini, se uveljavi kar sam od sebe prirodni zakon — kakor v mladem gozdiču. Dreveški tišče iz zemlje; vsak si po svoje pomaga kvišku, vsak po svoje tekmuje s sosedom in išče hrane in zraka in solnca. Tako otroci. V najbolj rani mladosti žive pravo socialno, družabno življenje. Zdrava tekma se razvije, mnogo morajo potrpeti drug z drugim, marsikaj si pritrpati na korist bratecu ali sestrici. Navadijo se, da so skromni, da nimajo vsak hip novih oblek, ponošeno in popravljeno nosijo od starejših, knjige dedujejo po njih itd. — vse samo življenje v malem, in vendar prav tako kakor v velikem svetu. Starši ljubezen razdele. Vse morajo ljubiti. Prenapeta skrb, da ne bi kateri obolel, ne gospodari v taki hiši in so otroci zato dosti bolj utrjeni in sposobni za življenjski boj, ki jih čaka. Tudi zgodovina velikih mož — kar z le malo izjemami — potrjuje, da je velika večina teh prirastla iz družin, kjer je bilo več otrok. Zato je prav gotova zmota — kljub vsem gmotnim težavam sedanjega časa — trditev, da je en sam otrok — sreča. Ni, redno ne za otroka in ne za starše. Tam pa, kjer pač niso obdarjeni z več nego enim otrokom, naj bi vzgajali edinca z vso skrbjo in modrostjo, da si ga ne skvarijo telesno in duševno.

R. C.

PRIMEREN ODGOVOR

Danski pisatelj-dramatik Holberg se je sprehajal po ulici; kar stopi predenj mlad mož in mu reče: "Jaz se norcu nikdar ne umaknem." — "Jaz pa vselej," pravi Holberg in stopi v stran.

POŠLJI GOSPOD DELAV- CEV ZA VINOGRAD SVOJ...

V novem letu smo pričeli v naši lemontski družini z novo pobožnostjo: H Gospodu bomo molili naj nam pošlje novih moči in sil za bodoče dni . . .

Kaj pomaga hišica, če ni koga, ki bi v njej stanoval, kaj pomaga slovensko semenišče, če bi v bodočih letih imeli pomanjkanje v naraščaju.

Gospod bo pomagal, pravimo. In trdno verujemo, da bo. Apeliramo pa tudi na vas, družinski očetje, družinske matere, da nam priskočite na pomoč za rekrutacijo božjih moči, slovenskih svečnikov in redovnikov.

Samostan nam je narod postavil, sedaj nam naj še narod pomaga, da dobimo kaj novega naraščaja.

Študentov imamo petnajst, v novih prostorih lahko naselimo najmanj 36, če ne več.

V tej ali oni naselbini poznate tega ali onega dobrega študenta, ki bi si hotel izvoliti boljši del: Gospodovo službo. Nagovorite ga ob času, da vstopi v vrsto slovenskih semeniščnikov. Pišite na Predstojništvo v Lemont, St. Mary's Seminary, da poznate tega ali onega, ki goji skrito željo, da bi bil duhovnik ali redovnik.

Pogoji za sprejem so: Zdrav mora biti, s povoljnim uspehom mora končati High School, ki ima med svojimi predmeti tudi latinščino, katoliških staršev mora biti, na dobrem glasu in v starosti od 15 do dvajset let.

Stori kaj v ta blagi namen. Vsak tvoj korak v ta namen bo od Boga blagoslovljen.

BERI TUDI NASLEDNJO VAŽNO NOVICO IN RESNICO

V samostan sprejemamo tudi mlade fantje in može, ki bi hoteli ostati pri nas kot bratje.

Koliko je tudi takih mož in fantov po naših naselbinah, ki niso imeli nobene višje šole, pa jih vseeno kliče notranji glas k popolnejšemu duhovnemu življenju.

Rade volje sprejemamo vsakega, ki bi se odločil za ta korak, da le izpolni vse pogoje, ki so stavljeni za sprejem v redovniški stan.

Pogoji, kateri so . . . ?

Biti mora zdrav, to zato, da že ni prvo leto v breme redovniški družini.

Ne sme imeti kake jetike ali druge skrite bolezni, zdrave pameti mora biti.

Dobrih katoliških staršev, neoženjen ali vdovec.

Ni mu treba imeti nobenega premoženja ali prinesiti denarja, samo zavezati se bo moral takoj ob vstopu, da ne bo od samostana zahteval nobenih plačil za slučaj, če bi se po letih, pred izpovedjo svojih obljub skesal in šel med svet nazaj.

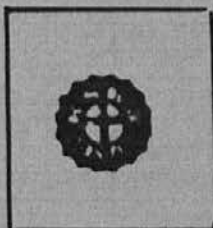
Opravljal bi tukaj v samostanu razna oskrbniška dela, rokodelsko obrt, farmerske opravke. Dela dovolj. Našel bo pa tudi tukaj na farmi dosti prostega časa za oddih in počitek. Če ga kuhinja veseli, bo lahko šel tudi na to ali ono našo župnijo za hišnega oskrbnika in pomagača v župnišču.

Pomagajte, pišite na predstojništvo v Lemont.

Najboljšo garancijo zavarovalnine

jamči vam in vašim otrokom

**KRANJSKO-
SLOVENSKA**

**KATOLISKA
JEDNOTA**

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA PODPORNNA ORGANIZACIJA V AMERIKI
ki služi že nad 47 let.

PREMOŽENJE: \$4,500,000.00

ČLANSTVO: 36,500

SOLVENTNOST KSKJ ZNAŠA 122.55%

Skupno izplačane podpore nad \$7,500,000.00

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim; zavaruj se pri najboljši, pošteni in nadsolventni podporni organizaciji Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnine, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema pod svoje okrilje moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta.

K. S. K. Jednota izdaja najmodernejše vrste certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. Jednota je prava mati vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te mogočne in bogate katoliške podporne organizacije, potruđi se in **PRISTOPI TAKOJ!**

GLAVNI URAD:

351-353 NO. CHICAGO STREET,

JOLIET, ILLINOIS